

ΕΤΟΣ Ι^{ον}

Αρ. 437

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΣΤΟ ΣΤΟΠ

ανθρώπους του είδους του. Με διόρθωση φώναξε: "Εκτός από το Σκέλεθρο, ποίχει κόκκινα σιδερένια κι' από το Δάσκαλο που τρώει ένα μισγάρι στην καδισία του, κανένας ως τώρα δεν μέδωσε κάτω. Μά, φαίνεται, βρήκα κι' εγώ το μυστήριό μου... Μά θα τον βρή και συ μία μέρα το δικό σου... "Ολοι, άργα ή γρήγορα, τον βρίσκουν... Το βέβαιον είνε ότι τώρα, πούκαυε καλά το Μαχαιροβγάλτη, δλες τούτες ή γειτονίες θα γίνουν βασιλείο σου... Θα γίνουν όλοι σκλάβοι σου... Παντού θα μπορείς να πίνης, χωρίς να δίνης πεντάρα... Μά δεν μού χαρίζεις τ'όνομά σου;... Λαλάς βλέπω τη γλώσσα μας (τη διάλογο των κακοποιών, την 'Αργκό) νερό... Μην είσαι και συ πρσας (λοποδύτης, κλέστης πορτοφολιαν); "Αν είν' έτσι, τότε εγώ δεν είμαι του ναφιοδ σου... "Εγώ μαγαίρισσα κάποτε βέβαια, γιατί, καταλαβαίνεις, όταν μού ανέβει το αίμα στο κεφάλι μου, τὰ βλέπω όλα γύρω μου κόκκινα και θέλω να γυρίσω... Τό πλήρως όμως αυτό με δεκαπέντε χρόνια στο κάτερνο... Ποτέ μου δόσσο δεν λένωσα τὰ χείρα μου με ξένο παδίμου... Νά, ρώτησε την Κελαϊδίστρα... Ψέμμα-τα;

"Οχι... "Ο Μαχαιροβγάλτης δεν κλέβει ποτέ! επιβεβαίωσε ή Κελαϊδίστρα.

"Αφοῦ είν' έτσι, έλα να πιούμε μαζί και τὰ μάθη και τ'όνομά μου... έπτε ο άγνωστος. "Ελα συχώρα με κι' ο Θεός σχωάσει...

"Ας γίνουμε φίλοι! έπτε κι' ο Μαχαιροβγάλτης. Τι πατάς εσύ άν μού τις έβραες. Μωρέ σωστός καταλιμωός ήταν ή νοοθές σου!... Μποάσο σου!... Μά πού ξέρεις εσύ τόν Κοκκινοχέρη;

"Τόν Κοκκινοχέρη; Έκανε ο άγνωστος, πού φάνηκε σαν να ταραχτηκε από την ερώτηση αυτή. Μά άμέσως έπρόσθεσε άδίστακτα: "Ούτε τόν ξέρω και τόν Κοκκινοχέρη... Τό μόνο πού ξέρω, είνε πώς έπεσε γιονένιο και μπήκα μέσα στην αλή νιά να φιλιαν'ό λινό... "Υστερα θέλησε ή άφρατιά σου να δείξη αυτή τη δυστυνημένη... Σ' έβρισαν ένω... κι' έτσι γίνω με και φίλοι.

"Φίνα... έπτε ο Μαχαιροβγάλτης. "Ο Κοκκινοχέρης βαστάει έδω μία κάμαρη, μά έσεται πολύ σπάνια γιατί τόν περισσότερο καιρό τόν περνάει στο καπηλειό του στ' "Ηλύσια... "Ας τον νά ναθ'!

Και άπειθυμμένος κατόπιν τού της Κελαϊδίστρας, έπρόσθεσε:

"Πές μου τώρα εσύ, πιάσε όρκο, σ' έδωρα ποτέ μου;... Πώς να σέ δείρω ξέναν πού εγώ δεν μπορώ να κάνω κακό ούτε σε κυνολύπ; Μπράβο σου όμως, γιατί, όταν είδες πώς ο κύριος από δω με είχε βάσει κάτω, εσύ δεν τόν άγγρίψες πού πολύ άναγνόν μου... "Ελα τώρα μαζί μας να πιούμε... "Αλήθεια, ήρωά μου, ε-

πρόσθεσε πρὸς τὸν άγνωστο, δεν θάταν καλύτερα, αντί να πιούμε ένα ρακί, να πάμε στη Δράκαινα, στο καπηλειό του «"Ασπρου Κουνελιού» και να φάμε;

"Ωραία!... Πάμε!... "Εγώ πληρώνω... έπτε ο άγνωστος. Θάρθης, Κελαϊδίστρα; "Ευχαριστώ! άπάντησε ή νεά γυναίκα. Δεν έχω άρεξι... "Ελα! "Ελα!... φώναξε ο Μαχαιροβγάλτης. Κι' ή έδρεϊ άνοίγει τρώγοντας. "Ελα να έδης τί ώμορφα πού μαγειρεύει ή δράκαινα!...

"Ετσι τράβηξαν κι' οι τρείς φιλικά για τὸ γειτονικό καπηλειό του «"Ασπρου Κουνελιού».

Κατά τη διάρκεια της πώλης των δυο άνδρων, σε μία γειτονική αλή ήνας καρδουιάρης τεραστίων διαστάσεων, παρακολουθούσε με άησυχία τις διάφορες φάσεις του άγώνος, χωρίς όμως, όπως είδαμε, να βοηθήσει κανένα από τους άντιπάλους. "Οταν λοιπόν, ο άγνωστος με τὸ Μαχαιροβγάλτη και την Κελαϊδίστρα ξεκίνησαν για τὸ καπηλειό, αυτός τους άκολουθήσε. "Ο Μαχαιροβγάλτης κι' ή Κελαϊδίστρα μπήκαν πρώτοι, κι' ο άγνωστος έσπίσω τους.

Τότε ο καρδουιάρης, πλησιάζοντας άπαρατήρητος, τού έπτε γερινικά με φωνή σιγανή και γεμάτη θουασιμό:

"Προσέχετε, "Υψηλότερα... "Ο άγνωστος, άντι ν' άπάντησε, σηκωσε περιφρονητικά τούς ώμους του κι' έπειτα, βιάζοντας τὸ βήμα του, πλησίασε πάλι τούς συντρόφους του. "Ο καρδουιάρης τούτσο δεν έβουξε.

"Εμεινε έξω απ' τὸ καπηλειό και παρακολουθούσε με προσοχή από τὰ τζάμια των παραθύρων του τί γινότανε μέσα.

II

Η ΔΡΑΚΑΙΝΑ

Τὸ καπηλειό, ή μάλλον τὸ κατ'άγιο του «"Ασπρου Κουνελιού», βρισκότανε στη μέση α-κριβώς της δόου Φάβας.

Πάνω από τη θολή και σκοτεινή πόρτα της εισόδου του, κρεμόταν ένα φανάρκι κι' άπάνω στο ραγιαμένο τζάμι του ήταν χαραγμένη με κόκκινα γράμματα ή επιγραφή: «"Εδω δίδεται κατάλυμα τη νύχτα».

"Ο άγνωστος, ο Μαχαιροβγάλτης κι' ή Κελαϊδίστρα μπήκαν σε μία σκοτεινή αίθουσα, με ταβάνι κατάμαυρο από τούς καπνούς, πού τη φωτίζε μία κρεμαστή λάμπα.

Μπροστά στὸν πάγκο, καθόταν ή ιδιοκτήτρια τού πανδοχείου, ή θεία Πόνις ή ή Δράκαινα όπως τήν φώναζαν οι ύποπτοι πελάτες της. "Η Δράκαινα, έκτός από τὸ κύριο επαγγελματίς, έκανε και άλλες δυο δουλειές: Νοίκιαζε επιπλωμένα δωμάτια και δάνειζε ρούχα στα άθλια πλάσματα, από τὰ όποία έθριβαν ή βρωμερές και ύποπτες εκένες συνοικίες της γαλλικής πρωτεύουσας.

Λίγο πιο πέρα, απ' τὸ πάγκο της, δυο άντρες δύσμορφοι και ρακένδυτοι, καθισμένοι μπροστά σ' ένα τραπέζι, κουμάρια χαμηλόφωνα και άδέντιασαν άλλαν και Μαριάνθη, για την παρθενηκή της ώμορφιά και τη θεία της γοητεία.

"Ο προστάτης της Κελαϊδίστρας — άς τόν ονομάσουμε Ροδόλφο — ήταν ένας άντρας άς τριαντάξή χρονών. Τό σώμα του ήταν λυγρό και μέχρις έντελείας συμμετρικό. "Από τὸ φυσιογνωμία του δύσκολα θα μπορούσε να μαντέψει κανείς την τερσασία του δύναμι και τὸ μεγάλο του θάρρος. Μερικές ρυτίδες στο μέτωπο, τόν έκαναν να φαίνεται μάλλον σαν άνθρωπος της μελέτης... μά ο σχηματισμός τού στόματός του, ή κατάσταση τού προσώπου, ή τολμηρή και περιήφανη έκφραση πού έπαιονε σε άρισμένες στιγμές, έδειχναν έναν άνδρα δράσεως και γενναϊότητας, έναν από τούς άνδρες εκένους, πού έξασκούν πάντοτε μία άκατανίκητη ύπεροχή στα πλήθη. Τὰ χαρακτηριστικά του ήταν άραιοτάτα, είχε μάτια μεγάλα, σταγόνια, μύτη γρυπή, κόμμη κατανόξανθη και λεπτά μεταξένια μουστάκια. "Ηταν ντυμένος άτημέλητα, σαν άνθρωπος τού δήλου και δεν διέφερε φαινομενικά σε τίποτε απ' τούς άλλους θαιώνες τού καταγώνιου. Μόνο άν έποόσενε κανείς τὰ χείρα του, θα έβλεπε την ύπεροχή ώμορφίας τους πού μόνο ένας άνθρωπος πού εύγενική καταγωγή θα μπορούσε να έχη.

Μόλις ο Μαχαιροβγάλτης μπήκε μέσα στο καταγώνιο, έβαλε τὸ ένα από τὰ τελευταία του γέρια επάνω στὸν ώμο τού Ροδόλφου και φώναξε:

"Αδέρφια!... Ποσοκνήστε τὸ δασκαλό μου, τὸ δασκαλό τού Μαχαιροβγάλτη!... Νά, ο παλληκαράς πού υ' έκανε έδω και λίγη ώρα να τὸν φιλήσει τὰ πόδια "Οποιος ένει νεφάρ και κεφάλι, να σπάσσει, άς κοπάσει... "Ας είνε κι' αυτό άκίμα το Σκέλεθρο κι' αυτός ή δάσκαλος!... "Οποιος κι' άν είνε ή τή φάη, στοιχηματίζω γι' αυτό...

Μόλις έπτε τὰ λόγια αυτά ο Μαχαιροβγάλτης, όλοι άνεξαρρέτως μέσα στο καταγώνιο, άπό τη Δράκαινα ως τόν τελευταίο πελάτη της, κύταζαν τὸ νεοφερμένο με σεβασμό και με φόβο. "Η Δράκαινα μάλιστα — πούκαυε πού πρώτη φορά συνέβαινε στο «"Ασπρο Κουνέλι» — χαυογέλασε στο Ροδόλφο, σηκώθηκε από τη θέσι της και πλησίασε για να λάβει τις διατάξεις του — περιποήσας έξαιρετική, πού δεν την είχε κάνει ποτέ ούτε στο Σκέλεθρο, ούτε στο Δάσκαλο, τους όποιους δόσσο δεν έκανε καλά ο Μαχαιροβγάλτης.

Καθὸς ή θεία Πόνισσα άσχεισε να καθαρίζη τὸ τραπέζι,

στο όποιο θα καθότανε ο Ροδόλφος, κι' ή συντροφιά του, ο χαλμός εκένος κακοποιός, πού προσπαθούσε να κρύψη τὸ χέρι του, έσκυψε πρὸς αυτή και τή ρώτησε με τη βραχνή του φωνή:

"Φάνηκε καθόλου ο Κούτσας σ'ήμερα;

"Οχι... "Ηρθε χτές, άπάντησε ή θεία Πόνισσα.

"Ήτανε μαζί του κι' εκείνη ή πλοσκού, ή κόρη τού παλληκαρά, πού τόν κομποκεφάλιασαν τις προάλλες; Ξέρεις δά τούς παλληκαράδες πού κάθονται στο νησί τού Χαλαστή;

"Άκου δώ! Έκανε άπότομα ή μεγάλη. Για τσιμπίδα (σιπιούνιο) με πέρασες και παλεμάς να μού πάρης λόγια;...

"Οχι... Έκανε ο κακοποιός. Σε ρωτάω, γιατί άπόψε έχουμε δουλειά με τόν Κούτσαδλε και τὸ Δάσκαλο...

"Προκομένη δουλειά θαχέτε πάλι, τὸ διαβόλο φονιάδες!

"Φονιάδες! Ξαναείτε ο κακοβργος με θυμό. Μην ξεχνάς πώς από τούς φονιάδες ζής!

"Βουβάσου, παληόσκυλο! φώναξε άπειλητικά ή Δράκαινα, σηκώνοντας τη γροθιά της.

"Ο κακοποιός τότε ξαναγύρισε πρὸς τὸ νεαρό σύντροφό του και τὸ ψιθύρισε:

"Ο Κούτσαδλος θα έμεινε για να παραφυλάξη τὸ Γερμάνη —έρεις, εκείνο τὸ παιδί πού κάθεται στο δρόμο τού Τέμπλου!

"Τι... Θα τόν κανονίσουν; (σκοτώσουν).

"Οχι... Θα τόν φλεβοτομήσουνε μόνο λίγο, γιατί φαίνεται πώς τούς γλωσσόφαγε (πρόδωσε).

Κι' οι δυο σύντροφοι συνέχισαν την κουβέντα τους σε χαμηλότερο τόνο.

"Τι προστάζει ή άφεντιά σου, παλληκαρά μου; ρώτησε ή Δράκαινα τὸ Ροδόλφο.

"Ρώτησε τὸ Μαχαιροβγάλτη, πού μάς κάνει τὸ τραπέζι, άπάντησε εκένος. "Εγώ πληρώνω μονάχα.

στο όποιο θα καθότανε ο Ροδόλφος, κι' ή συντροφιά του, ο χαλμός εκένος κακοποιός, πού προσπαθούσε να κρύψη τὸ χέρι του, έσκυψε πρὸς αυτή και τή ρώτησε με τη βραχνή του φωνή:

"Φάνηκε καθόλου ο Κούτσας σ'ήμερα;

"Οχι... "Ηρθε χτές, άπάντησε ή θεία Πόνισσα.

"Ήτανε μαζί του κι' εκείνη ή πλοσκού, ή κόρη τού παλληκαρά, πού τόν κομποκεφάλιασαν τις προάλλες; Ξέρεις δά τούς παλληκαράδες πού κάθονται στο νησί τού Χαλαστή;

"Άκου δώ! Έκανε άπότομα ή μεγάλη. Για τσιμπίδα (σιπιούνιο) με πέρασες και παλεμάς να μού πάρης λόγια;...

"Οχι... Έκανε ο κακοποιός. Σε ρωτάω, γιατί άπόψε έχουμε δουλειά με τόν Κούτσαδλε και τὸ Δάσκαλο...

"Προκομένη δουλειά θαχέτε πάλι, τὸ διαβόλο φονιάδες!

"Φονιάδες! Ξαναείτε ο κακοβργος με θυμό. Μην ξεχνάς πώς από τούς φονιάδες ζής!

"Βουβάσου, παληόσκυλο! φώναξε άπειλητικά ή Δράκαινα, σηκώνοντας τη γροθιά της.

"Ο κακοποιός τότε ξαναγύρισε πρὸς τὸ νεαρό σύντροφό του και τὸ ψιθύρισε:

"Ο Κούτσαδλος θα έμεινε για να παραφυλάξη τὸ Γερμάνη —έρεις, εκείνο τὸ παιδί πού κάθεται στο δρόμο τού Τέμπλου!

"Τι... Θα τόν κανονίσουν; (σκοτώσουν).

"Οχι... Θα τόν φλεβοτομήσουνε μόνο λίγο, γιατί φαίνεται πώς τούς γλωσσόφαγε (πρόδωσε).

Κι' οι δυο σύντροφοι συνέχισαν την κουβέντα τους σε χαμηλότερο τόνο.

"Τι προστάζει ή άφεντιά σου, παλληκαρά μου; ρώτησε ή Δράκαινα τὸ Ροδόλφο.

"Ρώτησε τὸ Μαχαιροβγάλτη, πού μάς κάνει τὸ τραπέζι, άπάντησε εκένος. "Εγώ πληρώνω μονάχα.

Κι' οι δυο σύντροφοι συνέχισαν την κουβέντα τους σε χαμηλότερο τόνο.

στο όποιο θα καθότανε ο Ροδόλφος, κι' ή συντροφιά του, ο χαλμός εκένος κακοποιός, πού προσπαθούσε να κρύψη τὸ χέρι του, έσκυψε πρὸς αυτή και τή ρώτησε με τη βραχνή του φωνή:

"Φάνηκε καθόλου ο Κούτσας σ'ήμερα;

"Οχι... "Ηρθε χτές, άπάντησε ή θεία Πόνισσα.

"Ήτανε μαζί του κι' εκείνη ή πλοσκού, ή κόρη τού παλληκαρά, πού τόν κομποκεφάλιασαν τις προάλλες; Ξέρεις δά τούς παλληκαράδες πού κάθονται στο νησί τού Χαλαστή;

"Άκου δώ! Έκανε άπότομα ή μεγάλη. Για τσιμπίδα (σιπιούνιο) με πέρασες και παλεμάς να μού πάρης λόγια;...

"Οχι... Έκανε ο κακοποιός. Σε ρωτάω, γιατί άπόψε έχουμε δουλειά με τόν Κούτσαδλε και τὸ Δάσκαλο...

"Προκομένη δουλειά θαχέτε πάλι, τὸ διαβόλο φονιάδες!

"Φονιάδες! Ξαναείτε ο κακοβργος με θυμό. Μην ξεχνάς πώς από τούς φονιάδες ζής!

"Βουβάσου, παληόσκυλο! φώναξε άπειλητικά ή Δράκαινα, σηκώνοντας τη γροθιά της.

"Ο κακοποιός τότε ξαναγύρισε πρὸς τὸ νεαρό σύντροφό του και τὸ ψιθύρισε:

"Ο Κούτσαδλος θα έμεινε για να παραφυλάξη τὸ Γερμάνη —έρεις, εκείνο τὸ παιδί πού κάθεται στο δρόμο τού Τέμπλου!

"Τι... Θα τόν κανονίσουν; (σκοτώσουν).

"Οχι... Θα τόν φλεβοτομήσουνε μόνο λίγο, γιατί φαίνεται πώς τούς γλωσσόφαγε (πρόδωσε).

Κι' οι δυο σύντροφοι συνέχισαν την κουβέντα τους σε χαμηλότερο τόνο.

"Τι προστάζει ή άφεντιά σου, παλληκαρά μου; ρώτησε ή Δράκαινα τὸ Ροδόλφο.

"Ρώτησε τὸ Μαχαιροβγάλτη, πού μάς κάνει τὸ τραπέζι, άπάντησε εκένος. "Εγώ πληρώνω μονάχα.

στο όποιο θα καθότανε ο Ροδόλφος, κι' ή συντροφιά του, ο χαλμός εκένος κακοποιός, πού προσπαθούσε να κρύψη τὸ χέρι του, έσκυψε πρὸς αυτή και τή ρώτησε με τη βραχνή του φωνή:

"Φάνηκε καθόλου ο Κούτσας σ'ήμερα;

"Οχι... "Ηρθε χτές, άπάντησε ή θεία Πόνισσα.

"Ήτανε μαζί του κι' εκείνη ή πλοσκού, ή κόρη τού παλληκαρά, πού τόν κομποκεφάλιασαν τις προάλλες; Ξέρεις δά τούς παλληκαράδες πού κάθονται στο νησί τού Χαλαστή;

"Άκου δώ! Έκανε άπότομα ή μεγάλη. Για τσιμπίδα (σιπιούνιο) με πέρασες και παλεμάς να μού πάρης λόγια;...

"Οχι... Έκανε ο κακοποιός. Σε ρωτάω, γιατί άπόψε έχουμε δουλειά με τόν Κούτσαδλε και τὸ Δάσκαλο...

"Προκομένη δουλειά θαχέτε πάλι, τὸ διαβόλο φονιάδες!

"Φονιάδες! Ξαναείτε ο κακοβργος με θυμό. Μην ξεχνάς πώς από τούς φονιάδες ζής!

"Βουβάσου, παληόσκυλο! φώναξε άπειλητικά ή Δράκαινα, σηκώνοντας τη γροθιά της.

"Ο κακοποιός τότε ξαναγύρισε πρὸς τὸ νεαρό σύντροφό του και τὸ ψιθύρισε:

"Ο Κούτσαδλος θα έμεινε για να παραφυλάξη τὸ Γερμάνη —έρεις, εκείνο τὸ παιδί πού κάθεται στο δρόμο τού Τέμπλου!

"Τι... Θα τόν κανονίσουν; (σκοτώσουν).

"Οχι... Θα τόν φλεβοτομήσουνε μόνο λίγο, γιατί φαίνεται πώς τούς γλωσσόφαγε (πρόδωσε).

Κι' οι δυο σύντροφοι συνέχισαν την κουβέντα τους σε χαμηλότερο τόνο.

"Τι προστάζει ή άφεντιά σου, παλληκαρά μου; ρώτησε ή Δράκαινα τὸ Ροδόλφο.

"Ρώτησε τὸ Μαχαιροβγάλτη, πού μάς κάνει τὸ τραπέζι, άπάντησε εκένος. "Εγώ πληρώνω μονάχα.

στο όποιο θα καθότανε ο Ροδόλφος, κι' ή συντροφιά του, ο χαλμός εκένος κακοποιός, πού προσπαθούσε να κρύψη τὸ χέρι του, έσκυψε πρὸς αυτή και τή ρώτησε με τη βραχνή του φωνή:

"Φάνηκε καθόλου ο Κούτσας σ'ήμερα;

"Οχι... "Ηρθε χτές, άπάντησε ή θεία Πόνισσα.

"Ήτανε μαζί του κι' εκείνη ή πλοσκού, ή κόρη τού παλληκαρά, πού τόν κομποκεφάλιασαν τις προάλλες; Ξέρεις δά τούς παλληκαράδες πού κάθονται στο νησί τού Χαλαστή;

"Άκου δώ! Έκανε άπότομα ή μεγάλη. Για τσιμπίδα (σιπιούνιο) με πέρασες και παλεμάς να μού πάρης λόγια;...

"Οχι... Έκανε ο κακοποιός. Σε ρωτάω, γιατί άπόψε έχουμε δουλειά με τόν Κούτσαδλε και τὸ Δάσκαλο...

"Προκομένη δουλειά θαχέτε πάλι, τὸ διαβόλο φονιάδες!

"Φονιάδες! Ξαναείτε ο κακοβργος με θυμό. Μην ξεχνάς πώς από τούς φονιάδες ζής!

"Βουβάσου, παληόσκυλο! φώναξε άπειλητικά ή Δράκαινα, σηκώνοντας τη γροθιά της.

"Ο κακοποιός τότε ξαναγύρισε πρὸς τὸ νεαρό σύντροφό του και τὸ ψιθύρισε:

"Ο Κούτσαδλος θα έμεινε για να παραφυλάξη τὸ Γερμάνη —έρεις, εκείνο τὸ παιδί πού κάθεται στο δρόμο τού Τέμπλου!

"Τι... Θα τόν κανονίσουν; (σκοτώσουν).

"Οχι... Θα τόν φλεβοτομήσουνε μόνο λίγο, γιατί φαίνεται πώς τούς γλωσσόφαγε (πρόδωσε).

Κι' οι δυο σύντροφοι συνέχισαν την κουβέντα τους σε χαμηλότερο τόνο.

"Τι προστάζει ή άφεντιά σου, παλληκαρά μου; ρώτησε ή Δράκαινα τὸ Ροδόλφο.

"Ρώτησε τὸ Μαχαιροβγάλτη, πού μάς κάνει τὸ τραπέζι, άπάντησε εκένος. "Εγώ πληρώνω μονάχα.

τας σου, αυτό θα πη πως πρέπει κανείς ναχη μεγάλη δύναμη για να κάνει αυτή τη δουλειά... Μά πού λόγου του, άνθρωπος τεχνίτης, πώς έπεσεσ σ' ένα πέτοιο μαγαζί, όπου μονάχα πρσαςδες, φονιάδες και ξεφορτωμένα γομάρια, σαν κι' εμένα, έρχονται, γιατί δεν μπορούμε να πάμε αλλού... "Ο δικός σου ο τόπος δεν είν' έδω... Οι τιμημένοι τεχνίτες έχουν τούς καφεένδες τους και δεν μιλάνε τη γλώσσα μας...

"Ερχομαι έδω, άπάντησε ο Ροδόλφος, γιατί μού άρέσει ή καλή συντροφιά.

"Λες γι' αυτό, έκανε ο Μαχαιροβγάλτης, κοιτώντας διασταχτικά τὸ κεφάλι του. Αυτή τη γυρνεσε μέσα στην αλή του Κοκκινοχέρη... Και λες κιόλας πώς δεν τόν ξέρεις;

"Θα με σκοτίσσε πού άρα ακόμα υ' αυτό τόν Κοκκινοχέρη, πού να τόν πάρη ο διάολος!

"Κάτι μού κρύβεις... Δεν υ' έμπιστεύσαι... "Εγεις άδικο... "Ωστόσο εγώ θα σου πω την ιστορία μου... με τη συμφωνία ό μας θα με μάθη κι' ή άφεντιά σου να κατεβάω γροθίες, σαν εκένες πού μου καταφερες σ' ο τέλος...

"Σερα... Θα ακούσουμε λοιπόν την ιστορία σου... Θα πη όμως κι' ή Κελαϊδίστρα τη δική της...

"Εγώ όμως έχω πού λίγα να πω... έπτε μελαγχολικά ή Κελαϊδίστρα.

"Αδερφοποιτε Ροδόλφο, θα μάς πης κι' εσύ τη δική σου ιστορία; ρώτησε ο Μαχαιροβγάλτης.

"Γιατί όχι;... Αρχίζω κιόλας... Ζωγραφίζω, όπως είπα και πριν, βεντάγιες...

"Ωραία τέχνη! τόν διέκοψε ή Κελαϊδίστρα.

"Και τί κερδίζεις;

"Κατά τη δουλειά πού θα βγάω, άπάντησε ο Ροδόλφος. Ίεσσερα-πέντε φράγκα την ήμέρα...

"Αυ' εσύ βγάζεις παρά με ούρά! φώναξε με θαυμασμό ο Μαχαιροβγάλτης. Και θα γλεντάς συχνά, παλληκαρί μου...

"Όσο βασταει τὸ πουργί μου. Μά, έέρεις, έχω και πολλά έξοδα. Πληρώνω μονάχα για την κάμαρη πού μένω δέκα σολδιά τη νυχτιά...

"Δέκα σολδιά μονάχα για τόν ύπνο, πρίγκηπά μου! έπτε ο Μαχαιροβγάλτης, χαϊρετώντας πάλι στρατιωτικά.

"Ακούοντας τη λέξη πρίγκηπας, πού ο Μαχαιροβγάλτης τήν πρόφερε ειρωνικά, ο Ροδόλφος χαμογέλασε ανιγμιατικά. "Επειτα έπρόσθεσε:

"Μου άρέσει, βλέπεις, ή πάστρα κι' ή άνάπασι...

"Χαρά στο πατρίκιό της Γαλλίας! (Γερουσιαστή). Χαρά στὸν άρχοντάναπο!... "Ακούς εκεί να κοιμάται για δέκα ανθρώπους!...

"Κι' έχετε οικογένεια; ρώτησε δειλά ή Κελαϊδίστρα.

"Μου τούς έφαγε όλους ή χολέρα! άπάντησε ο Ροδόλφος.

"Και τί ήταν οι γονείς σας;

"Παλιάρηδες.

"Και σού άφησαν πολλά άχαιροδάλτης;

"Εμεινα πολύ μικρός και τὰ πούλησα όλα ο κηδεμόνας μου, ο κ. Γαθιέρ, κοντά στὸν όποιο μελάωσα και έμαθα την τέχνη μου... Αυτή είνε ή λη μου ή ιστορία μου...

"Η άράδα σου τώρα, Κελαϊδίστρα, έπτε ο Μαχαιροβγάλτης. "Εγώ θα τήν ιστορία μου τελευτάω.

III

Η ΙΣΤ

"Οποιος θά ήθελε νά χρησιμοποιήσῃ τὸ «προμακρουχένιο» ὡς ἄλλο
δὲν θά μπορούσε νά κυκλοφορήσῃ στοὺς δρόμους...

ΑΠ' ΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΝΕΑ

Η Τζίν Χάρλσον, καθώς γράφουν τα αμερικανικά φύλλα, ζητήσε διαζύγιο από τον τελευταίο σύζυγό της, γιατί ο αδελφόσμός, δηλαδή η νύχτα διαβάσει και δεν την αφήνει να κοιμηθεί. Η καριέρα γλίσσας του Χόλλυγουντ ωστόσο δοξάσαν άφορη να την ερωτευθούν. Έτσι σ' ένα κινηματογραφικό περιοδικό δημοσιεύθηκε η πληροφορία ότι η Τζίν Χάρλσον ζήτησε διαζύγιο όχι γιατί δεν την αφήνει να κοιμηθεί ο σύζυγός της, αλλά γιατί ίσα-ίσα την αφήνει να κοιμάται, χωρίς να της πη ούτε ένα τρυφερό λόγο.

Η Καρόλ Λομπάρντ δέχθηκε, δώ και λίγες μέρες, την επίσημη τεσσαράκοντα-πεντάχρονη, οι οποίοι της χάρισαν ένα μικρό αλγόνο υπερβολικά άγριο. Παρά τις συνθήκες της ζωής της «ενεργείας» θέλησε την ίδια κιόλας μέρα να διασκεδάσει μαζί του. Το έπαινε λοιπόν κι άρχισε να τρέχει εδώ κι εκεί στον κήπο της. Μα το μικρό αλγόνο έκανε σαν λυσσοσμένο ως την ώρα που κατορθώσε τέλος να τη ρίξει καταγής. Εύτυχως ότι η Καρόλ Λομπάρντ γλύτωσε, ως εκ θαύματος, το θάνατο πέφτοντας σε μια προσωινά...

Αλλά κι ο Ουάλλας Μπέρντ, αυτόν τον καιρό δεν είχε καθόλου τυχερός κι' απόδειξή του είναι η τελευταία περιπέτεια που είχε με το αεροπλάνο του. Ο μεγάλος ήθοποιος της «Μέτρος» άγασται με πάθος να πετάει στα σύννεφα. Τελευταίως έκανε μια μακρινή εκδρομή με τ' αεροπλάνο του πάνω από τη Σιέρα Νεβάδα. Ξαφικά όμως τον έπιασε μια τρομακτική χιονοθύελλα. Ο Ουάλλας Μπέρντ δεν έχασε, ωστόσο την ψυχραιμία του. Πάλεψε ηρωικά και τέλος κατόρθωσε να προσγειωθεί στο γειτονικό αεροδρόμιο. Τότε μόνο κατάλαβε τον κίνδυνο που είχε διατρέξει. Τα φτερά του αεροπλάνου του είχαν τόσο βαρύνει από το χιόνι, ώστε αν έμενε λίγο ακόμη στους αιθέρες θα τσακίζονταν πάνω στους απόκρημνους βράχους της Σιέρας Νεβάδας.

Αόβει, την εποχή που δοκιμάζονταν κοντά στη λίμνη Τσάντ, δεν τράβηξε απεργατικά μαρτίρια από την πείνα και δεν αναγκάστηκε να φάει σαύρες και φειδιά, γιατί μόνο αυτά τα ζώα μπορούσαν να σκοτώσουν μ' ένα κλαδί δέντρου. Η καρμάννα του ήταν άχρηστη πειά, γιατί είχε εξαντλήσει όλες τις σφαίρες του.

Την πιο περίεργη ωστόσο τραγωδία της πείνας μας την αφήνει ο Δανιέλ Λιβινγκστον, ο οποίος μία μέρα, στις όχθες του Ζαμβέτι δεν βρήκε άλλο κνήμι παρά ένα... λέοντα! Ο Λιβινγκστον, ένας από τους ήρωιότερους ανθρώπους του κόσμου, υπέφερε κείνη τη μέρα τόσο από την πείνα, ώστε ορισμένοι δύναντο πολλές φορές τη ζωή του για να σκοτώσει τον λέοντα και να καταπατήσει την πείνα του με το... κεφάλι του!

Είπε λοιπόν αδύνατον να φαντασθεί κανείς την τραγωδία ενός εξερευνητή που βασανίζεται από την πείνα, όπως έγινε ολιγόμορμος, στην καρδιά μιας άγνωστης κι' απάνθρωπης χώρας.

ΑΛΑΝΤΟ ΜΗΛΑΝΚΙ

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΣΑΤΥΡΙΚΑ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

(Απάνθισμα από μια τελευταία Άνθολογία σατυρικών επιγραμμάτων όλων των Γάλλων ποιητών και συγγραφέων)

αλός — τόσο χειρότερα γι' αυτόν!

Επίγραμμα του περιφώνου σατυρογράφου Μπρεμπέρ, για μια γυναίκα που φτιασιδωνόταν εξαιρετικά:

«Ποιά ηλικία έχει η γυναίκα αυτή, για την οποία γίνεται τόσο μεγάλος θόρυβος; με ρώτησε μία μέρα κάποιος φίλος μου.

— Πρέπει, του απάντησα, να σ' ευχαριστήσω: Είνε είκοσι χρόνων την ημέρα και πενήντα τη νύχτα!»

Επιτίμιο του μετρίου ποιητού Μενάζ, καμωμένο από κάποιον άγνωστο σύγχρόνό του:

«Ας αφήσουμε στη γαλήνη του κύριου Μενάζ. Ήταν πάρα πολύ καλός άνθρωπος, για να...μην είμεθα φίλοι του. Αφήστε τον τώρα να κοιμηθεί κι' αυτός, αφού οι στίχοι και ο πεζός λόγος του μάς...

Τού ιδίου, γά' έναν φίλαρο πολεμιστή:

«Ω!... τον αναθεματώμενο φίλαρο!... Ω! τον μαρτύρο πολυμάθη! Λέει όλα όσα ξέρει και δεν ξέρει τί λέει...»

Να και ένα κολακευτικό τετράστιχο του Βολταίρου για την Πομπαιδό, η οποία, ως γνωστόν, καταργήθηκε με την Επανάσταση:

«Πομπαιδού, το θέϊον μολύβι σου έπρεπε να ζωγραφίσει το πρόσωπό σου. Ποτέ ωραιότερο χέρι δεν θα έκανε ωραιότερο έργο!»

Όταν το παρισινό κοινό «θέατρο των απεθάνων» στο «θέατρο των Παρισίων» το μου σου γά Γκαρεν, για

Τού ιδίου, για κάποιο φίλαρο: «Ξέρετε γιατί ο Λά Τουράι όταν φλυαρεί στενοχωριέται και χαμουριέται τότε - τότε; Γιατί ακούει τον έαυτό του να μιλάει!»

Ο ποιητής Λεμπρέν είχε γράψει περισσότερα από εξήκοντα επι-

γράμματα. Ίδου ένα, με την επιγραφή: «Υπερπολογία του Λά Άρπ, συγγραφέως θεατρικών έργων:

«Όχι! Ο Λά Άρπ ποτέ δεν έμοιασε με φείδι. Τό φείδι σφουρίζει και ο Λά Άρπ σφουρίζεται!»

Να κι' ένα άλλο του ιδίου, για μια τραγωδία του συγγραφέως Στουάρτ:

«Τό δράμα σου είναι θλιβερό και ψυχρό. Οι στίχοι σου είναι φρικτοί! Τώρα φαίνεται η τύχη των Στουάρτ να είναι πάντοτε δυστυχισμένοι.»

Στό επίγραμμα αυτό λογοπαίει με τη συνωνμία του Στουάρτ με τους άτυχους βασιλείς της Σκωτίας Στουάρτ.

Τού ιδίου, γά' έναν φίλαρο πολεμιστή:

«Ω!... τον αναθεματώμενο φίλαρο!... Ω! τον μαρτύρο πολυμάθη! Λέει όλα όσα ξέρει και δεν ξέρει τί λέει...»

Να και ένα κολακευτικό τετράστιχο του Βολταίρου για την Πομπαιδό, η οποία, ως γνωστόν, καταργήθηκε με την Επανάσταση:

«Πομπαιδού, το θέϊον μολύβι σου έπρεπε να ζωγραφίσει το πρόσωπό σου. Ποτέ ωραιότερο χέρι δεν θα έκανε ωραιότερο έργο!»

Όταν το παρισινό κοινό «θέατρο των απεθάνων» στο «θέατρο των Παρισίων» το μου σου γά Γκαρεν, για

Τού ιδίου, για κάποιο φίλαρο: «Ξέρετε γιατί ο Λά Τουράι όταν φλυαρεί στενοχωριέται και χαμουριέται τότε - τότε; Γιατί ακούει τον έαυτό του να μιλάει!»

Τού ιδίου, για κάποιο φίλαρο: «Ξέρετε γιατί ο Λά Τουράι όταν φλυαρεί στενοχωριέται και χαμουριέται τότε - τότε; Γιατί ακούει τον έαυτό του να μιλάει!»

Τού Λεμπρέν, για τον σύγχρόνό του ποιητή Ντυρά:

«Ο Ντυρά είναι τόσο πολύ ο ποιητής της ημέρας, ώστε είναι αδύνατον να ξήση και... αβρίον!»

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΕΝΑ ΠΙΑΝΟ ΜΕ ΕΞΗ ΣΕΙΡΕΣ ΠΛΗΚΤΡΩΝ.

Στη Γερμανία κατασκευάσαν εξήκως ένα πιάνο με εξή σειρές πλήκτρων, το οποίο θεωρείται ως το ιδεώτερο και το τελειότερο πιάνο του κόσμου. Η σειρά των πλήκτρων του είναι πιο μικρή από τη σειρά των πλήκτρων ενός κοινού πιάνου, έχει όμως τό πλεονέκτημα να παράγει τον ίδιο ήχο σε τρεις συγχρόνως σειρές πλήκτρων, πράγμα που επιτρέπει τη δημιουργία μιας αναρίθμητης κλίμακας από μουσικά και αξιοθαύμαστα μουσικά «εφέ».

ΠΟΣΟΙ ΘΥΡΩΡΟΙ ΕΙΝΕ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

Μπορείτε να φαντασθείτε πόσο θυρωροί υπάρχουν σήμερα στο Παρίσι; Το επίσημο όργανο του συνδικάτου τους μας πληροφορεί ότι είναι σωστός 80,000! Ο αριθμός τους τώρα ποικίλλει φυσικά ανάλογως της συνοικίας. Στην 1η συνοικία, παραδείγματος χάριν, είναι 2,360, ενώ στη 18η είναι 8,244 και στην 6η 9,420! Μη ξεχνάτε δε ότι στο Παρίσι είναι χωρισμένο σε 20 συνοικίες.

Τα σχέδια τώρα που συνοδεύουν αυτή τη στατιστική μας αποκαλύπτουν ότι ο αριθμός των θυρωρών μειώνεται διαρκώς κι' αυτό για τρεις λόγους: 1ο) γιατί πολλά σπίτια γίνονται έμπορικά οίκοι, εφ' όσον, κινηματογράφοι κ.λπ., 2ο) γιατί η νεότερη και τεράστια πολυκατοικία αντικαθιστούν πάρα πολλά μικρά ακίνητα και 3ο) γιατί πολλά σπίτια γκρεμίζονται από το δημό (αφού πρώτα απαλλοτριωθούν) για τη κατασκευή καινούργιων δρόμων, πάρκων κ.λπ. Οι Παρισίνοι θυρωροί λοιπόν περνούν μία παράπονη μοίρα κρίσι...

ΤΟ ΡΕΚΟΡ ΤΩΝ ΜΑΚΡΥΩΝ ΜΑΛΛΙΩΝ

Τά πιο μακρά μαλλιά του κόσμου θα τα δει κανείς στη Νέα Γουινέα. Έχει πέρα, όλα τα κορίτσια των ιθαγενών αφήνουν τα μαλλιά τους μακριά, ως τη μέρα που θα παντρευτούν. Χρησιμοποιούν μάλιστα ένα περίεργο λάδι που το βγάζουν από τα άνθη ενός τροπικού φυτού, το οποίο έχει την ιδιότητα να μεγαλώνει τα μαλλιά σε απίστευτο βαθμό. Τα κορίτσια λοιπόν της Νέας Γουινέας έχουν ως μόνο φόβό τους αυτά τα άφθονα μαλλιά, τα οποία τιτλίζουν ολοκληρωσθέν το σώμα τους σαν ένα περιεργό «ελαστό».

Τά μέρα όμως του γάμου της, η νύφη πηγαίνει στην καλύβα του γαμπρού κι' εκεί ο άγαμημένος της την κορμίζει μ' ένα κομμάτι... γυαλί! Με άλλα λόγια της ξεριζώνει τα μαλλιά.

Από τότε δεν αφήνει πια τα

μαλλιά της να μεγαλώσουν, παρά μονάχα, όταν τύχει να πεθάνει ο άνδρας της. Μα σε μια τέτοια περίπτωση ή χήρες αφήνουν τα μαλλιά τους να φτάσουν μονάχα ως τους ώμους. Κι' έτσι ξεχωρίζουν από τα κορίτσια της παντοίας.

Ο «ΒΑΣΙΛΕΥΣ» ΤΩΝ ΝΑΝΩΝ

Στη Νέα Υόρκη έφτασε οδύς τις μέρες μαζί με την εξερευνητική αποστολή του δόκτορος Κόλλινς κι' ο πιο μικρός άνθρωπος του κόσμου. Είχε ένα παράδοξο πινελιάς της Αφρικής που έχει ύψος 80 πόντους και κι' αυτό άναρχα χήκε άμέσως από τους Αμερικανούς ως ο βασιλεύς των νάνων. Τον πυγμίο αυτόν τον λέει Νέσον κι' εκεί κάτω στην Αφρική ήταν άρχηγός της φυλής του κι' είχε ένα ολοκληρω χαρτί από μικροσκοπικές γυναίκες κι' ένα σωρό λιλιπούτεια παιδιά.

Μέχρι του 1925 όμως ο πιο μικρός άνθρωπος του κόσμου ήταν ένας άποικιστικός Κινέζος, ο Σιέν - Μάχ. Ένα πραγματικό τέρας της φύσεως, ύψους 67 πόντους! Ο άπαίσιος αυτός Κινέζος ήταν ένα ά-

πό τα «ελαστικά» ενδύς μεγάλου αμερικανικού ιατροδείου. Ο Σιέν - Μάχ πέθανε σε ηλικία 83 ετών. Σήμερα λοιπόν τον τίτλο του βασιλέως, των νάνων, κληρονόμησε και πάλι δικαίως, ο επίσης μικροσκοπικός πυγμίας Νέσον, το αξιοθαύμαστο «εργαστήριο» της αποστολής του δόκτορος Κόλλινς.

ΤΙ ΕΙΝΕ Η ΧΡΥΣΟ ΘΕΡΑΠΕΙΑ

Από τα πανάρχαια χρόνια οι γιατροί χρησιμοποιούσαν — ή προσπαθούσαν να χρησιμοποιήσουν — το χρυσάφι ως φάρμακο για μερικές επανδύσεις αρρώστειες. Πώς τώρα σφιστήκαν ένα τέτοιο θεραπευτικό μέσον; Οι γιατροί τότε πίστευαν πολύ στις προλήψεις της αλχημείας.

Ωστόσο σήμερα, βλέπουμε ότι αυτοί οι «αλχημισταί» δεν έβγαζαν άδικο. Πολλοί Γερμανοί έπαισμονες της εποχής μας εφαρμόζουν τη «χρυσοθεραπεία», μια μέθοδο δηλαδή η οποία συνίσταται στη θεραπεία της φυματίωσης με άλλα του χρυσού.

Τά ιατρικά περιοδικά μάλιστα, που περιγράφουν αυτή τη μέθοδο, ή οποία φυσικά δεν μπορεί να εφαρμοσθεί ως καινούργια, βεβαιώνουν ότι τα αποτελέσματά της δεν είναι μόνο ενθαρρυντικά, αλλά και άμεσα μεγάλης προσοχής.

Ο ΕΧΘΡΟΣ ΤΩΝ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙΩΝ

Είμε γνωστή ή μεγάλη πρόδοος της βιομηχανίας των μαργαριταριών στην Ιαπωνία, δηλαδή της «αλλεργείας» των μαργαριταριών. Κατά μήκος της παραλίας του κόλπου του Τσε τ' άστρακα που παράγουν μαργαριτάρια ανατρέφονται επί τη βάσει επιστημονικού συστήματος, αφού πρώτα υποστούν μια έγχειρηση, ή οποία προκαλεί τη γέννηση του μαργαριταριού.

Αυτά όμως τα άπειρα άστρακα-κοιτάκια έχουν έναν άσπονδο εχθρό, ο οποίος τα ημίζει κυριολεκτικά με τον πιο άδυσώπητο τρόπο. Πρόκειται για ένα μικροσκοπικό δεινόσαυρο, τόσο άδύνατο, ώστε 15,000 τέτοια ζώδια μπορούν να χωρέσουν μέσα σε μια σταγόνα θαλασσίου νερού. Αυτοί λοιπόν οι μικροσκοπικοί δεινόσαυροι είναι τόσο πολυάριθμοι, ώστε χρωματίζουν τον άνεμο σε μεγάλες εκτάσεις και κι' αυτό ή επιδράει τους λέγονται από τους ιαπωνέζους «κόκκινοι πλημμύρες». Τά κόκκινα αυτά ζώδια τριπλώνουν μέσα στα έστρακα και προκαλούν τον θάνατό τους.

Οι Ιαπωνέζοι χημικοί, όστόσο, βρήκαν τον τρόπο να άμυνθούν κατά των επιδρομών αυτών ή άποιες άφ' αν έβουν τη βιομηχανία των μαργαριταριών. Με ειδικές λοιπόν βενζινακές σκορπίζουν στη θάλασσα μεγάλες ποσότητες χλωριούχου σιδήρου, κι' έτσι προφυλάσσουν τα άστρακα από τους άναριθμητους κι' άδύνατους έχθρούς τους.

ΕΝΑΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΝΟΜΟΣ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΜΕΘΥΣΜΕΝΩΝ

Ο νόμος αυτός, φυσικά, ψηφίστηκε κι' εφαρμόζεται στην Αμερική. Η Πολιτεία του Τεξάς έψηφισε αυτές τις μέρες τον πιο παράξενο και τον πιο έκκεντρικό νόμο της εποχής μας. Σύμφωνα μ' αυτόν κάθε αλκοολικός πειθός θα τιμωριζόταν στο κάθε χέρι με το γόνατο Η.

ΕΝΑΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΝΟΜΟΣ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΜΕΘΥΣΜΕΝΩΝ

Ο νόμος αυτός, φυσικά, ψηφίστηκε κι' εφαρμόζεται στην Αμερική. Η Πολιτεία του Τεξάς έψηφισε αυτές τις μέρες τον πιο παράξενο και τον πιο έκκεντρικό νόμο της εποχής μας. Σύμφωνα μ' αυτόν κάθε αλκοολικός πειθός θα τιμωριζόταν στο κάθε χέρι με το γόνατο Η.

Όταν ένας άνθρωπος που έχει στιγματισμένα τα χέρια του, πησέ σ' ένα μπράκι ή ήτσει να πησέ ένα αλόχοτε οίνουπνιματόδες από, ο καταστηματοάρχης είναι ή πορρωμένος να άνηθή να του δώσει να πησέ, γιατί κάθε παραβία της αυτού του νόμου πληρώνει ένα ποσό από κιναινατά από 500 ως 1000 δολάρια!

Αλλά οι Αμερικανοί «ερασιμα-

τέρες» έχουν βρει δυό άπλοστατες λύσεις κι' έτσι καταστρατηγούν το νόμο: μεθοκοπών στο σπίτι τους ή όταν μπούν σ' ένα μπρά προσέχουν να μη βγάλουν τα γάντια από τα χέρια τους!

Ο νομοθέτης, βλέπετε, δεν είχε συλλογιστή ότι υπάρχουν και γάντια!...

ΕΝΑ ΝΕΟ ΤΑΝΚΣ

Τό Γενικό Έπιτελείο του Αμερικανικού στρατού κάνει αυτόν τον καιρό τις δοκιμές ενός νέου πολεμικού τάνκς όκτώ τόννων, τό όποιο μπορεί να αναπτύξη ταχύτητα 80 χιλιομέτρων την ώρα.

Τό νέο αυτό τάνκς είναι τό τελειότερο και τό τρομερότερο από όλα. Αν δέ επιτύχουν ή δοκιμές, έως έλπιζεται, ο Αμερικανικός στρατός θα έφοδιασθή με 25,000 τέτοια γιγαντιαία τάνκς.

ΤΑ ΑΕΡΟΠΛΑΝΑ ΤΗΣ ΣΤΡΑΤΟΣΦΑΙΡΑΣ

Στή Γαλλία, ο έργοστασιάρχης Φάρμαν άρχισε την κατασκευή ενός νέου τύπου αεροπλάνου για τα ταξείδια στη στρατόσφαιρα.

Αυτά τά νέα αεροπλάνα έχουν ένα κινητήρα δύναμεις χιλίων ίσπων και θα μπορούν να φθάσουν σε ύψος 18,000 χιλιομέτρων.

Όσο τώρα για την ταχύτητά τους, θα είναι καταπληκτική. Ένα τέτοιο αεροπλάνο της στρατόσφαιρας θα φθάσει από τό Παρίσι στη Νέα Υόρκη πιο γρήγορα από τό έξπρες που θα ξεκινήσει συγχρόνως από τό Παρίσι για να φθάσει στη Μασσαλία!

Μά πότε άρά γε θα πραγματοποιούν αυτά τά ταξείδια στη στρατόσφαιρα!

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΤΟ ΠΕΡΑΣΜΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΕΞΑΝΥΧΤΑ περασμένα.

Το φεγγάρι χύνει κατα-
ράδες αση-
μένιου φω-
τός στο κα-
τάστρο φ α α
του πλάιου.

Ετσι που τα
κατάστρα, ή
καταστροφή ε ε
και τα ξά-
νια φανό-
ται σαν αση-
μένια, ε ν ω
κάτω ή ουλές
των ξεχωρι-
ζουν κατά-
μορφες.

— Έδο, άστε, κυρία Θωμά, μου μιλάει με συγκίνηση σε μια αίσθηση σιλουέτα νεαρής γυναίκας, ή οποία γλιστράει πλάι μου.

— Δέν περιμένετε πολύ, ή; μου ψιθυρίζει κ' εκείνη με την άρμονική φωνή της. Θα ήμουν άτακτη-
ρη, αν συνέβαινε αυτό!

Την κοιτάζω με βουβή λατρεία. Η θελκτική αυτή χήρα, γνωριμία τυχαία του ολιγοήμερου ταξιδιού μου, μου εμψύχει τόση αγάπη, στον και σεβασμό, με την αγνότητα της, Γοητευόμια τώρα, μεθώ απ' το άχρηνοδόχημα των κατάλευκων δον-
τιών της καθώς μου χαμογελάει και της λέω με έκσταση:

— Τονάστε... Κι' αδόνες δλό-
κλους μπορώ να σας περιμένο-
ώσω, άρκει να είμαι σίγουρος, ότι θα ήρθετε κάποτε... Τι εύχλια, να σας νοιώθω κοντά μου!... Κυ-
τάξτε: Η νύχτα είναι μαγευτική... Έομαι στο κατάστρωμα... Όλοι κοιμούνται στο πλοίο, έντος από τους δύο μας κι' από την αγάπη μας...

Με κοιτάζει κ' εκείνη. Μου χαμογελάει διαρκώς, εδγχιωμένη. Μου ψιθυρίζει τα ίδια λόγια αγά-
της. Η όρεξ μας κυλούν μεθυσ-
τικές, δίχως να τις νοιώθουμε. Ένα φίλ από το ρόδινο πρόμα της φωτίζει άπλετα την ψυχή μου, άπως... νά... άπως ή ρόδινη χα-
ραγή — τότε έφτασε κιόλας; —
φωτίζει, τη στιγμή στή, την πλά-
σι: Δηλαδή, το πλοίο, τον ούρανό, τη θάλασσα, κι' έμεις τους δύο, που άποτελούμε τώρα όλο τον κό-
σμο...

Σιωπώ. Σιωπώ: κ' εκείνη, και ξεφεύγει απ' την άρραλιά μου.

— Τι είναι... ψιθυρίζει τρομαγ-
μένη! Άκούω θύματα... Σημερών-
νει!

Δέν άπαντάω. Ποιος ό λόγος;... Βλέπουμε μπροστά μας μόλας τής άφορη, που τόσο παράξαρα μας τράβηξε από το μεθύσι της άμοι-
βίας αγάπης μας: Τέσσερες ναύ-
τες του πληρώματος, άκολουθούν-
τες από τον κυβερνήτη, άκουμπούν πλάι μας έναν μεγάλο ισάκμο από
καρβόνατο σάκκο, μέσα στον ό-
ποιο διαγράφεται ή σιλουέτα ενός
άνθρώπου νορμάλ. Είναι βαρύ, καθώς
φαίνεται, το φορτίο αυτό, γιατί ή
τέσσερες ναύτες σκουπίζ-
ουν τα ιδρωμένα μέτωπά τους...

— Τι συμβαίνει; ρωτάω έναν ά-
πό δαύτους.

— Πέθανε κάποιος αυτή τη νύ-

χτα και πρόκειται να τον θάψου-
με! μου άπαντάει άμέσωνα.

Η άγαπημένη μου θάψει μια
άνάλαρη φωνή ρώσης.

— Θεέ μου! λέει. Πώς είναι δι-
νατόν αυτό;... Έτσι, χωρίς ίερέα,
χωρίς αλλους, χωρίς κανέναν δικό
του; Τόν έρωσαν κιόλας, μόλις
πέθανε, σ' έναν σάκκο, και πρό-
κειται τώρα να τον ρέξουν στη θά-
λασσα, σαν άχρηστο φορτίο;...

Κι' αυτό θάνατο όλο-όλο;

— Οι ναυτικοί κανονισμοί το ά-
πατούν, κυρία, ξαναλέει ό ναύτης
τραγικά με πρόθυμια. Όποιος πε-
θαίνει σε πλοίο, χωρίς να βρίσκε-
ται κοντά ή στεριά, τάφος του έ-
νε ή θάλασσα!

Έντωμεταξύ ό κυβερνήτης φω-
νάζει στον άξιωματικό της ύπη-
ρεσίας:

— Πρόδοξε ιστότα!... Κ' ή-
στερα άναγγεζόμ άπλωμάτισες, και
τέλος «προσούχ»!

Ο άξιωματικός της ύπηρεσίας
χαϊρετάει τον κυβερνήτη του, και
δίνει από τη γέφυρα τα σχετικά
παράγγέλματα στο μηχανιστόα.

Το πλοίο σταματάει. Η μηχανή
που δουλεύει στα έγκυα του πλοίου
σωπαίνουν. Το πλήρωμα, και λι-
γοστοί από τους έπιβάτες, που έξ-
πνισαν νορίς, μαζεύονται γύρω ά-
πό τον πένθιμο σάκκο. Ο κυβερ-
νήτης θάγει εύλαβικά το πηλί-
ό του. Βγάζουμε κι' έμεις τα
κατέλλα μας.

Ο κυβερνήτης άνοίγει ένα δι-

πλαράκι. Στο άδέσπο φός της
χαράγγης δυσκολεύεται να διαβά-
ση τα γράμματα, κι' ένας ναύτης
σπρώχνει πλάι του ένα φανάρι.

Στο κόκκινο φός του, ό κυβερνή-
της διαβάζει μοιχμονιστά μια νε-
κρική εύχη, άπαγγέλλει ύστερα έ-
να νεκρώσιμο τροπάριο, και κλεί-
νει το δίπλο.

Η άγαπημένη μου, γαντζωμένη
στο μπράτσο μου, όλο και σιωμά-
νεται κοντά μου φοβισμένα, σαν
να γυρίζει προστασία. Τη λοξοκυ-
τάζω με κρυφή τοντρερότητα και της
σφίγγω το χεράκι γιά να της δώσω
θάρρος...

Βαθεία σγαλιά πλανείται έπάνω
σε όλους μας τώρα... Η έπιβλητική,
ή μακαβρία σκληρή σφίγγει δυνατά
τις ψυχές μας.

Ο κυβερνήτης γνέφει κάτι. Ο
μακρόστενος σάκκος, με τεράστιο
σιδερένιο βαρύδι δεμένο στα πό-
δια του πτώματος, άνεμίζεται τρείς
φορές ουδικά, και:

— Πλάρ!... ακούγεται ξε-
φνα.

Η θάλασσα άνοίγει άπώταμα,
ροναίει το ύακκο, και ραντίζει με
τους άρρους της τα πλευρά του
πλοίου. Στην επάρειά της την τα-
ραγμένη τώρα, φαίνονται γιά με-
ρες στιγμές φοροφορισμοί που άλ-
ληλοσυνάκρονονται, ένω συγχρόως
φωτίζουν γιά λίγο τον σάκκο. Ω,
φρονέται καθαρά ό άγνωστομένος
από τους φοροφορισμούς σάκκος
φέρετρο, καθώς κατεβαίνει προς τα

κάτω.

Ο ήλιος έβγαινε τη στιγμή έ-
κείνη, όλοσφηνος. Η άχτινες του
έθαφαν χουσουκάκινα τα ξανθά
μαλλιά της γοητευτικής συντρόφου
μου. Συνεπαρμένους γιά μια στιγ-
μή, από το έκδοτικό θέμα την κύ-
ταξα βαθεία στο μάτι και της
ψυθίρισα τραγουδιστά:

— Ο ήλιος σε στέφει βασίλισσα
του, άγαπημένη μου!...

Με κύτταξε κ' εκείνη. Μα δέν
ήταν βαθύ το βλέμμα της. Ήταν
φειγαλέο, άστατο, σαν φοβισμέ-
νο, και σαν μωδιασμένο. Μου ά-
ποκρίθηκε με άχρημη φωνή:

— Ο καίμένος!...

Την έπασα από τους δύο στρογ-
γυλούς, έπερόχους όμους της. Την
χάιδεψα με το πό τροφερό και το
πό στοργικό μου βλέμμα, και προ-
σπάθησα με όλη την έπιβολή του
άνδρισμού μου, να της δώσω θάρ-
ρος, να την ξεμωδιάσω, να στήσω
από το μυαλό της αυτές τις άνα-
τριχιστικές άτασεις, αυτές τις
πένθιμες σκέψεις, ή όποιες όστώσο
— άλλωμονο! — είχαν κι' έμένα
έμπρεσσει. Και της ξαναπα πρό-
σχαρα, έντονα, υποβλητικά:

— Συνηθισμένα πράγματα, λα-
τρεντή μου. Έτσι είνε ό κόσμος: κ' έ-
λάνη - χαρά, φός - σιωτάδι, γέν-
νησις-θάνατος, μέσος-άγλη!... Άς
χαρούμε την άγάπη μας λοιπόν,

ύγρά βάθη του τάφου του.

Τα κύματα άρχίζουν πάλι το γα-
λήνο άρκαλήμά τους, το ταραγ-
μένο προσωρινά. Οι φοροφορισμοί
του νερού λιγοστεύουν. Όλα έξα-
φανίζονται. Τίποτα πεία δέν δεί-
χνει, ότι εκεί ρουφήχτηκε από τη
θάλασσα ένα ένθρωπινο πτώμα...

Το πλοίο μπορεί να ξεκινηθεί
ση τώρα την πορεία του. Δέν υπά-
ρει πεία φόβος, μήπως μπερδεθεί
ό σάκκος με το πένθιμο περιεχόμε-
νο του στα φτερά της έλικας.

— Εμείς!... Όλοταξός!... Το
τιμόνι άριστερά! φωνάζει ό άξι-
ωματικός της ύπηρεσίας.

Το πλοίο ξεκινηθεί την πο-
ρεία του. Όλα τελείωσαν. Η χα-
ραγή έχει προχωρήσει πολύ τώρα.
Η πών ρόδινης άνταγνείας της,
έχουν γίνει αμιατόχρομες. Ο ήλιος
κοντεύει να σκάσει, στο βάθος του
κόκκινου ορίζοντος.

Οι άνδρες του πληρώματος δια-
λύονται. Πηγαίνουν διασκορπισ-
τά να έξελκούν λίγον ήπνο άκόμη, όσο
νάθη ή στιγμή της θάλασσας των.
Τα ίδια κι' ό λιγοστοί άνομορου-
πνημένοι έπιβάτες. Σε λίγες ώρες,
όλα θάξουν λησμονηθή. Η δόξη-
στοα του πλοίου θα ξαναταίξει πά-
λη εθιμώδεις σκοπούς. Κ' ό έπιβάτες
μυθμονοι θα στροβιλισθούν ξανά
σε χορούς μεθυστικούς...

— Ο καίμένος! μου μιλάει
πλάι μου, με σιγνήνια και με ρί-
γος, ή κυρία Θωμά.

Σιωπώ και ξεντάω από τους
θλιβερούς ρεμβασμούς μου... Είχα
ξεχαστή στις σκέψεις μου κ' είχα
ξεχάσει συγχρόως όλα γύρω μου...

Έσφιξα το παγομένο χεράκι
της στο δικό μου, βουβός δίως.
Κάτι θα ήθελα να της ψιθυρίσω,
μα δέν έβρισκα τίποτε. Λές κι' ό
πάγος της ψυχής μου είχε συγχό-
νως παγώσει και τα λόγια στην
άκρη των χειλιών μου...

Ο ήλιος έβγαινε τη στιγμή έ-
κείνη, όλοσφηνος. Η άχτινες του
έθαφαν χουσουκάκινα τα ξανθά
μαλλιά της γοητευτικής συντρόφου
μου. Συνεπαρμένους γιά μια στιγ-
μή, από το έκδοτικό θέμα την κύ-
ταξα βαθεία στο μάτι και της
ψυθίρισα τραγουδιστά:

— Ο ήλιος σε στέφει βασίλισσα
του, άγαπημένη μου!...

Με κύτταξε κ' εκείνη. Μα δέν
ήταν βαθύ το βλέμμα της. Ήταν
φειγαλέο, άστατο, σαν φοβισμέ-
νο, και σαν μωδιασμένο. Μου ά-
ποκρίθηκε με άχρημη φωνή:

— Ο καίμένος!...

Την έπασα από τους δύο στρογ-
γυλούς, έπερόχους όμους της. Την
χάιδεψα με το πό τροφερό και το
πό στοργικό μου βλέμμα, και προ-
σπάθησα με όλη την έπιβολή του
άνδρισμού μου, να της δώσω θάρ-
ρος, να την ξεμωδιάσω, να στήσω
από το μυαλό της αυτές τις άνα-
τριχιστικές άτασεις, αυτές τις
πένθιμες σκέψεις, ή όποιες όστώσο
— άλλωμονο! — είχαν κι' έμένα
έμπρεσσει. Και της ξαναπα πρό-
σχαρα, έντονα, υποβλητικά:

— Συνηθισμένα πράγματα, λα-
τρεντή μου. Έτσι είνε ό κόσμος: κ' έ-
λάνη - χαρά, φός - σιωτάδι, γέν-
νησις-θάνατος, μέσος-άγλη!... Άς
χαρούμε την άγάπη μας λοιπόν,

ή γρά βάθη του τάφου του.

Τα κύματα άρχίζουν πάλι το γα-
λήνο άρκαλήμά τους, το ταραγ-
μένο προσωρινά. Οι φοροφορισμοί
του νερού λιγοστεύουν. Όλα έξα-
φανίζονται. Τίποτα πεία δέν δεί-
χνει, ότι εκεί ρουφήχτηκε από τη
θάλασσα ένα ένθρωπινο πτώμα...

Το πλοίο μπορεί να ξεκινηθεί
ση τώρα την πορεία του. Δέν υπά-
ρει πεία φόβος, μήπως μπερδεθεί
ό σάκκος με το πένθιμο περιεχόμε-
νο του στα φτερά της έλικας.

— Εμείς!... Όλοταξός!... Το
τιμόνι άριστερά! φωνάζει ό άξι-
ωματικός της ύπηρεσίας.

Το πλοίο ξεκινηθεί την πο-
ρεία του. Όλα τελείωσαν. Η χα-
ραγή έχει προχωρήσει πολύ τώρα.
Η πών ρόδινης άνταγνείας της,
έχουν γίνει αμιατόχρομες. Ο ήλιος
κοντεύει να σκάσει, στο βάθος του
κόκκινου ορίζοντος.

Οι άνδρες του πληρώματος δια-
λύονται. Πηγαίνουν διασκορπισ-
τά να έξελκούν λίγον ήπνο άκόμη, όσο
νάθη ή στιγμή της θάλασσας των.
Τα ίδια κι' ό λιγοστοί άνομορου-
πνημένοι έπιβάτες. Σε λίγες ώρες,
όλα θάξουν λησμονηθή. Η δόξη-
στοα του πλοίου θα ξαναταίξει πά-
λη εθιμώδεις σκοπούς. Κ' ό έπιβάτες
μυθμονοι θα στροβιλισθούν ξανά
σε χορούς μεθυστικούς...

— Ο καίμένος! μου μιλάει
πλάι μου, με σιγνήνια και με ρί-
γος, ή κυρία Θωμά.

Σιωπώ και ξεντάω από τους
θλιβερούς ρεμβασμούς μου... Είχα
ξεχαστή στις σκέψεις μου κ' είχα
ξεχάσει συγχρόως όλα γύρω μου...

Έσφιξα το παγομένο χεράκι
της στο δικό μου, βουβός δίως.
Κάτι θα ήθελα να της ψιθυρίσω,
μα δέν έβρισκα τίποτε. Λές κι' ό
πάγος της ψυχής μου είχε συγχό-
νως παγώσει και τα λόγια στην
άκρη των χειλιών μου...

Ο ήλιος έβγαινε τη στιγμή έ-
κείνη, όλοσφηνος. Η άχτινες του
έθαφαν χουσουκάκινα τα ξανθά
μαλλιά της γοητευτικής συντρόφου
μου. Συνεπαρμένους γιά μια στιγ-
μή, από το έκδοτικό θέμα την κύ-
ταξα βαθεία στο μάτι και της
ψυθίρισα τραγουδιστά:

— Ο ήλιος σε στέφει βασίλισσα
του, άγαπημένη μου!...

Με κύτταξε κ' εκείνη. Μα δέν
ήταν βαθύ το βλέμμα της. Ήταν
φειγαλέο, άστατο, σαν φοβισμέ-
νο, και σαν μωδιασμένο. Μου ά-
ποκρίθηκε με άχρημη φωνή:

— Ο καίμένος!...

Την έπασα από τους δύο στρογ-
γυλούς, έπερόχους όμους της. Την
χάιδεψα με το πό τροφερό και το
πό στοργικό μου βλέμμα, και προ-
σπάθησα με όλη την έπιβολή του
άνδρισμού μου, να της δώσω θάρ-
ρος, να την ξεμωδιάσω, να στήσω
από το μυαλό της αυτές τις άνα-
τριχιστικές άτασεις, αυτές τις
πένθιμες σκέψεις, ή όποιες όστώσο
— άλλωμονο! — είχαν κι' έμένα
έμπρεσσει. Και της ξαναπα πρό-
σχαρα, έντονα, υποβλητικά:

— Συνηθισμένα πράγματα, λα-
τρεντή μου. Έτσι είνε ό κόσμος: κ' έ-
λάνη - χαρά, φός - σιωτάδι, γέν-
νησις-θάνατος, μέσος-άγλη!... Άς
χαρούμε την άγάπη μας λοιπόν,

ή γρά βάθη του τάφου του.

Τα κύματα άρχίζουν πάλι το γα-
λήνο άρκαλήμά τους, το ταραγ-
μένο προσωρινά. Οι φοροφορισμοί
του νερού λιγοστεύουν. Όλα έξα-
φανίζονται. Τίποτα πεία δέν δεί-
χνει, ότι εκεί ρουφήχτηκε από τη
θάλασσα ένα ένθρωπινο πτώμα...

Το πλοίο μπορεί να ξεκινηθεί
ση τώρα την πορεία του. Δέν υπά-
ρει πεία φόβος, μήπως μπερδεθεί
ό σάκκος με το πένθιμο περιεχόμε-
νο του στα φτερά της έλικας.

— Εμείς!... Όλοταξός!... Το
τιμόνι άριστερά! φωνάζει ό άξι-
ωματικός της ύπηρεσίας.

Το πλοίο ξεκινηθεί την πο-
ρεία του. Όλα τελείωσαν. Η χα-
ραγή έχει προχωρήσει πολύ τώρα.
Η πών ρόδινης άνταγνείας της,
έχουν γίνει αμιατόχρομες. Ο ήλιος
κοντεύει να σκάσει, στο βάθος του
κόκκινου ορίζοντος.

Οι άνδρες του πληρώματος δια-
λύονται. Πηγαίνουν διασκορπισ-
τά να έξελκούν λίγον ήπνο άκόμη, όσο
νάθη ή στιγμή της θάλασσας των.
Τα ίδια κι' ό λιγοστοί άνομορου-
πνημένοι έπιβάτες. Σε λίγες ώρες,
όλα θάξουν λησμονηθή. Η δόξη-
στοα του πλοίου θα ξαναταίξει πά-
λη εθιμώδεις σκοπούς. Κ' ό έπιβάτες
μυθμονοι θα στροβιλισθούν ξανά
σε χορούς μεθυστικούς...

— Ο καίμένος! μου μιλάει
πλάι μου, με σιγνήνια και με ρί-
γος, ή κυρία Θωμά.

Σιωπώ και ξεντάω από τους
θλιβερούς ρεμβασμούς μου... Είχα
ξεχαστή στις σκέψεις μου κ' είχα
ξεχάσει συγχρόως όλα γύρω μου...

Έσφιξα το παγομένο χεράκι
της στο δικό μου, βουβός δίως.
Κάτι θα ήθελα να της ψιθυρίσω,
μα δέν έβρισκα τίποτε. Λές κι' ό
πάγος της ψυχής μου είχε συγχό-
νως παγώσει και τα λόγια στην
άκρη των χειλιών μου...

Ο ήλιος έβγαινε τη στιγμή έ-
κείνη, όλοσφηνος. Η άχτινες του
έθαφαν χουσουκάκινα τα ξανθά
μαλλιά της γοητευτικής συντρόφου
μου. Συνεπαρμένους γιά μια στιγ-
μή, από το έκδοτικό θέμα την κύ-
ταξα βαθεία στο μάτι και της
ψυθίρισα τραγουδιστά:

— Ο ήλιος σε στέφει βασίλισσα
του, άγαπημένη μου!...

Με κύτταξε κ' εκείνη. Μα δέν
ήταν βαθύ το βλέμμα της. Ήταν
φειγαλέο, άστατο, σαν φοβισμέ-
νο, και σαν μωδιασμένο. Μου ά-
ποκρίθηκε με άχρημη φωνή:

— Ο καίμένος!...

Την έπασα από τους δύο στρογ-
γυλούς, έπερόχους όμους της. Την
χάιδεψα με το πό τροφερό και το
πό στοργικό μου βλέμμα, και προ-
σπάθησα με όλη την έπιβολή του
άνδρισμού μου, να της δώσω θάρ-
ρος, να την ξεμωδιάσω, να στήσω
από το μυαλό της αυτές τις άνα-
τριχιστικές άτασεις, αυτές τις
πένθιμες σκέψεις, ή όποιες όστώσο
— άλλωμονο! — είχαν κι' έμένα
έμπρεσσει. Και της ξαναπα πρό-
σχαρα, έντονα, υποβλητικά:

— Συνηθισμένα πράγματα, λα-
τρεντή μου. Έτσι είνε ό κόσμος: κ' έ-
λάνη - χαρά, φός - σιωτάδι, γέν-
νησις-θάνατος, μέσος-άγλη!... Άς
χαρούμε την άγάπη μας λοιπόν,

ΑΠΟ Τ' ΑΓΡΙΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΑΡΙΣΙΟΥ

Ο ΕΚΒΙΑΣΤΗΣ ΤΩΝ ΑΝΔΡΟΓΥΝΩΝ

Ο μυστηριώδης επισκέπτης του «Ντετεκτίβ». Η περιπετειώδης ζωή ενός άώτου. Πώς έξεβίαζε τις πλούσιες φίλες του. Τα σκετίνια συζυγικά δράματα του Παρισιού. Ο άβρατος προστάτης των πιστών συζύγων. Το έγκλημα του άτυχου Ντυπόν. Η άποκαλύψεις του Ρομπέρ Μπουτέιγ. Ποιός ήταν ό άνδρας που είχε άναστατώσει τους άτυνομικούς, κλπ.

ΤΑ γραφεία
του άτυνομι-
κού περιοδικού
«Ντετεκτ i b»
έχανε δύο και
λίγες μέρες,
την εμψάνσι
του ένας νέος
έκισπέν π ε
περίπου χρό-
νον. Ήταν
ντυμένος με
σχετική κοί-
φότητα, φ ο
ο ο υσε Ένα
χορτό πούλ-
δεο με άσπρες
και καφέ ρί-
γες και μεγά-
λα γυαλιά που
τόν έκαναν να
μοιάζει με φοι-
τητή της φι-
λολογίας.

— Γράφετε μας, ό τι έξέρετε οχε-
τικώς...

Ο Μπουτέιγ κάθισε σ' ένα
γραφείο, συλλογίστηκε λίγα κι' έ-
πειτα παρήτησε τον κοντινότερο
και τους κάτταξε μ' άμχη. Μια
ξαγνή σκέψη τον είχε κάνει να
άλλαξη γνώμη. Αυτό ήταν ή α-
ταστροφή του. Οι δημοσιογράφοι
τότε μόνο ύποπτευθηκαν ότι ίσως
αυτό το ύποκείμενο να είχε οχέσι
με τον διάσημο έκβιαστή. Τόν πε-
ριώλκωσαν λοιπόν, τον στενοχώρη-
σαν με τις ερωτήσεις τους, μα δέν
κατόρθωσαν να του πάρουν λέξη.

Ο Ρομπέρ Μπουτέιγ τέλει, έφ-
νε από τα γραφεία του άτυνομι-
κού περιοδικού, λέγοντάς τους ότι
θα ξαναπήγαινε να τους έπισκε-
φθή μεθαύριο.

— Θέλω πρώτα, τους δικαιολογή-
θηκε, να συγκεντώσω μερικά
στοιχεία.

Μα δέν ξαναγύρισε. Έπρεσε ό-
σεις τους

στοις άνδρες
τους. Η με-
θοδος, η α-
θώς βλέπετε,
ήταν πά ρ α
πολύ εύκολη.
Είπε γνωστό
άλλωστε ότι
όλες ή κο-
σικές κυρί-
ες του Παρι-
σιού είνε
πρόθυμες γιά
μια εφημερη
περιπέτε i α.
Έτσι ό Ρο-
μπέρ Μπου-
τέιγ κατόρ-
θωσε να έξη
πάντα θύμα-
τα. Ο νε ε α
ρ ός έκβια-
στής όμως
δέν ήταν ή
κανον ο i η
μένο από
αυτές τις ε-
πιτυχίες του.
Ήθελε να
γίνει γ ν ο i
στός και στον
πολύν κόσμο.
Να γίνει ή αιτία
συζυγικών
δραμάτων.
Και το κατόρ-
θωσε. Ίδου
μια από τις
τελευταίες
τραγωδίες
που άνη-
σχόλησαν τα
Παρισινα
δικαστή-
ρια:

Ο Ρομπέρ
Μπουτέιγ ή-
νε άσματος
γυός ένός
από τους
πιο καλούς
βουλευτάς
του κόμμα-
τος του
Ταργιέ. Η
έξλητη όμως
ζωή του ανά-
γασσε τον πα-
τέρα του να
τόν διώξει από
το σπίτι και να
τον άποκληρώ-
ση. Ο Μπου-
τέιγ βρέθηκε,
χωρίς δεκάρα,
στον άδελφό
του Παρισιού.

Όλοι οι πα-
λαιοί φίλοι του
τον συντόρεψαν
στις εύθιμες
διασκέδασεις
ά-
ρχαν να τον
άποφεινούν και
να
κάνουν ότι δέν
τον άναγνωρίζουν.
Γιά να μπορέσει
να ζήσει έπιασε
δουλειά σ' ένα
εστιατόριο ως
«καρ-
σόνι, άπου διε-
κρίχτηκε σ' ό-
λους τους
πελάτες ότι
είνε γυός ένός...»
ά-
σματος και
πλούσιου
άφροαυ κι' α-
πό τη στιγμή
να έργασθ ή
παρα να σκο-
πά ή από κ' έ-
κει τα λεφτά του.
Ο άφελής Πα-
ρισιού που δέν
ήξερε άκόμη, τον
δαιμόνιαν γιά
την δραστηριότη-
τά του και την έ-
ξηνάδα του.
Όλα πήγαιναν
λοιπόν καλά
ως την ήμερα
που προσ-
έβη στο εστιατό-
ριο μια όμορ-
φη ταμία. Ο
Μπουτέιγ, από
τον έπαινό της
πρόσο, άρχισε
να τον έπισκε-
φθή στον αριθμό
84.

Ήταν τόσο
εύχαιστημένη
από την ζωή
της, ότι είχε
φίλο κι' ότι
κάθε Πέμπτη
άπογευμα πή-
γαινε να τον
έπισκεφθή στον
αριθμό 84
της όδου Λενορ-
μάν. Ήταν τόσο
συγκεκριμένες
αυτές ή πληρο-
φορίες, ώστε
ό άτυχος έπι-
στορος άρχισε
να γράφει και
να εφίβη για

αυτή την γυναίκα,
όστε την έπει-
σε να παραλάβη,
μια νύχτα, όλες
τις εισηρήσεις
του εστιατορίου
μετά το λογαριασμό
των γερασμένων
και να τον
άκολουθήσει. Ο
Μπου-
τέιγ όμως δέν
συνγινήθηκε
καθό-
λου απ' αυτή
την άφοσίω της.
Τ' άλλο πρωί
κιόλας έξαφανή-
κε μαζί με τα
κλεμμένα λεφτά
και οι άτυνομικοί
συνέλαβαν μόνο
την άνιση ταμία.
Από τότε άρχισε
ή δράση του
διάσημου έκβια-
στή. Ντυμένος
κομψάτα, κυ-
κλοφορούσε
στον καλύτερο
κόσμο του Πα-
ρισιού, άλλαζε
νόματα και
τίτλους εύγενείς
και τότε παρουσι-
αζόταν ως
Ίταλός κάμης
κι' άλλως ός
γυός ένός
πλούσιου λόρδου.
Μ' αυτόν τον
τρόπο κατόρ-
θωνε να του
πάρουν λέξη.
Ο Ρομπέρ
Μπουτέιγ ή-
νε άσματος
γυός ένός
από τους
πιο καλούς
βουλευτάς
του κόμμα-
τος του
Ταργιέ. Η
έξλητη όμως
ζωή

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΝΑΣ ΑΠΑΧΗΣ ΑΥΤΟΚΤΟΝΗΣΕ!...

αστυνόμος Ρουσταύος Γκιγιώμ μπήκε στο γραφείο του σενοχωρημένος. Πέταξε μ' αηδία τις χειροπέδες πάνω στο γραφείο, έβγαλε νεύρο, έβγαλε τα γάντια του και άφησε αδιάλειπτο στην καρέκλα του. Οι συνάδελφοί του τον κούταζαν παρασημενένοι. Πρώτη φορά έβλεπαν τον Γκιγιώμ μ' αυτά τα κατεβασμένα μούτρα. Ασφαλώς κάτι σοβαρό θα του είχε συμβεί. Τον πλησίασαν λοιπόν και προθυμοποιήθηκαν να του δώσουν φωτιά να ανάψει την πάπα του. Εκείνος τούς βόριξε μια καχύποκτη ματιά κι έπειτα προσπάθησε να χαμογελάσει. Μά δεν τα κατάφερε. Για να κρύψει τη στενοχώρια του, χτύπησε με δύναμη τη γραμμή του πάνω στο τραπέζι και τούς φώναξε:

—Τι με κυττάτε έτσι σαν ήλιους; Ποιος σας ζήτησε φωτιά; Γιατί δεν μ' αφήνετε στην ησυχία μου; Έμπροστίς αδειάζετε μου τη γωνιά!

Οι συνάδελφοί του, ο Μορζέ Αιτέρ κι ο Ευγένιος Σαρμπόν, αντί να φύγουν πλησίασαν περισσότερο και τον κούταζαν με καλοσύνη:

—Ε, Γκιγιώμ, του έλεε ο Μορζέ, από που έρχεσαι; Σου έφτανε πάλι καμιά αλεπού; Τι να γίνει;... Μπορεί να κάνει όλο κι έμπυξες! Θαί τήχη κάποτε να γυρίσεις και μ' άδεια τα χέρια!...

Ο Γκιγιώμ έσπρωξε μ' αμχαγία τα χέρια που βασανίζονταν πάνω στο γραφείο του. Έπειτα κούταξε τους φίλους του με θλίψη:

—Έκανα μια παλινδρομιά, τους έλεε κατόπιν. Άφρασε ένα σκοτωμένο μπροστά μου ένας άνθρωπος! Τον δολοφόνησαν; ρώτησαν κι οι δυο με περιέργεια.

—Όχι, αὐτοκτονήσε. Α, ήταν ένας άνδρας!

—Αλλά για ποὶν μιλάς; ἀπάντησε ο Αστυνόμος.

—Τὸν Ντεντέ, τὸν ἀπάντησε ο Γκιγιώμ.

—Τὸν Ντεντέ; Αὐτὸ τὸ παιγνιότροπο ποὺ ἔκανε τὴ νύχτα του σ' ὅλες τὲς ὑποπτες ὑποθέσεις; Καὶ λυτῆθηκε ποὺ πέθανε; Δὲν λέε, δόξα σοι ὁ Θεὸς ποὺ γλυτώσαμε ἀπ' αὐτὸν τὸν ἀπάχη;... Ἦταν ἕνας χαμένος ἄνθρωπος, ἕνας κλοντικός!

—Ναί, ἦταν ἕνας γαμένος ἄνθρωπος, ψιθύρισε ὁ Γκιγιώμ σὰν νὰ ἀπαντοῖσε σὲ μιὰ σκέψη του.

Οι φίλοι του κούνησαν πάνω στο τραπέζι του και τὸν φώναξαν:

—Άφρασε τὰ μυσόλογα καὶ διηγήσου μας ἐπὶ τῶν σὺ σὺ συμβαίνει.

Ο Γκιγιώμ ἀναστράφηκε. Έπειτα πείτα του έλεε:

—Τι τὰ θέλετε, τὸ ἐπαγγέλιό μας ἔχει ἕνα σὺρδ ἀποδοῖκα. Εἶνε ἡ μόνη φορὰ ποὺ πιστεύω ὅτι ὁ λόγος εἶνε πέρα πὸν μικρός. Αὐτός εἶνε ποὶς ἦταν αὐτὸς ὁ ποιο-

ρός Ντεντέ καὶ θὰ μὲ δικαιώσετε. Τὰ λαγονικά μας, ὅπως ἔχετε, σήμερα τὸ πρῶτο μ' εἰδοποίησαν ὅτι ὁ ἐπιδρόμος αὐτὸς ἀπάχης κρυβόταν σ' ἕνα ὑποπο ζενοδοχεῖο τῆς προκίμιας στὸ «Δελφίν». Γέμισα λοιπὸν τὸ πιστόλι μου, πήρα τὲς χειροπέδες καὶ πήγα νὰ τοῦ κάνω μιὰ ἐπίσκεψη. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ θὰ συναντοῦσα τὴν ἐρηλότητὰ του καὶ ποὺν δικαίως ἤμουν γεμάτος περιέργεια. Ἦξερα κι' ἐγὼ, ὅπως κι' εἴστε, ὅτι ἦταν ἕνας διάσημος λαοδόλης τὸν ζενοδοχεῖον, ἀμφοτέρως κι' ἱκανὸς νὰ στραγγαλίσει ἀκόμη καὶ μιὰ ζητιάνα. Έλαβα γι' αὐτὸ ὅλα τὰ προφυλακτικά μέτρα μου. Μπῆκα ἀπὸ πρὸς τὰ στὸν δωματίου του μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι κι' ἔχοντας τὲς

αὐτὴ τὴ συμβουλή.

Ἀπόρησα μὲ τὴν οικειότητά του. Μοῦ μιλοῦσε σὰν νὰ μ' ἔξερε ἀπὸ καρδιὰν νὰ ἦταν φίλος μου. Κι' ἀπρόσποτα, μιὰ στιγμή ποὺ τὸν κυττοῦσα ἐρευνητικά ἤθελε στὸ μυαλό μου μιὰ παλὰ γνωριμία μου:

—Γκαστόν, τοῦ φώναξα, ἐνὼ ἡ φωνή μου πνιγόταν ἀπὸ τὴ συγκίνηση.

—Ὁ ἀπάχης ἄφρασε τὴν πέννα, μὴ ἀπάντησε. Θὰ ἤθελα διώξω νὰ τοῦ ἀναγνωρίσω. Ὁ Γκαστόν ντὲ Σαρμιέλ δὲν ὑπάρχει πιά! Τὸν σκότωσε ἡ ζωὴ. Σήμερα ὑπάρχει μόνον ὁ Ντεντέ ποὺ περιμένει ὁ δῆμος τὸ κεφάλι του.

—Ενοίωσα ὅτι θὰ μοῦ ἔφυγε τὸ μυαλό.

—Έλα, μὴ παίρνεις τόσο κατὰ καρδιὰ τὰ πράγματα, μοῦ εἶπε ὁ Ντεντέ. Δὲν εἶσαι καὶ πολλὰ τρώμετα. Ἔτσι ποὺ κατάντησα.

Εἶχα γνωρίσει τὸν Γκαστόν ντὲ Σαρμιέλ στὸ Βορδὸ, ὅταν ἦμουν ἀποσπασμένος ἐκεῖ πέρα. Ἦταν ἕνας ἥσυχος καὶ μελετηρὸς νέος.

Ὁ πατέρας του ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πὸ πλούσιους ἐργοστασάρχες. Ὁνειρευόταν ὁσὸς γιὰ τὸ γινεῖο του μιὰ λαμπρὴ σταδιοδρομία.

Ἦθελε νὰ τὸν κἀν διανοῦχο, δουλετή, ὑπουργό! Εἶχε ἄλλωστε ἔλα τὰ μέσα. Ὅλη τὴν περιουσία του τὴν προώριζε γιὰ τὸν Γκαστόν καὶ τὴν ἀδελφὴν του, τὴ Φρανσίνα. Αὐτὸ τὸ κορίτσι ἦταν τόσο ὡμορφου καὶ τόσο ἀδύο ποὺ μ' ἔχε συγκινήσει. Δὲν τὸ μνησα ὁσὸς ποτὲ νὰ τοῦ ταράξω τὴν καρδιά μὲ μιὰ ἐξομολόγηση. Ἀλλ' ὡστε μὰς ἐχώριζε τὸση ἀπόσταση.

Ἐγὼ ἦμουν ἕνας ἀπλὸς ὑπαστνόμος. Ἐκείνη ἦταν πλούσια κι' ὡμορφη καὶ φυσικά ποτὲ δὲν θὰ δεχόταν νὰ γίνῃ γυναίκα μου. Ἀρκέσθηκα λοιπὸν νὰ ἐπινοήσω μιὰ στενὴν φιλία μὲ τὸν Γκαστόν καὶ νὰ πηγαίνω ταχυτικά στὸ σπίτι τους. Έπειτα ἀπὸ λίγο ὁ ἀδελφὸς τῆς ἔφυγε γιὰ τὸ Παρίσι.

Πήγαμε νὰ σπουδάσω. Ἐγὼ, ἀφοῦ ἔκανα τὸν γυρο τῆς Γαλλίας, καταστάλαξα τέλος στὴ Μασσαλία, καὶ τὰ τώρα ποὺ ὁ Γκαστόν ντὲ Σαρμιέλ δουλοῦταν μπροστὰ μου μεταμορφωμένος σ' ἕναν ἐπικινδυνὸ ἀπάχη.

—Απορεῖς ποὺ μὲ βόριζες σ' αὐτὰ τὰ χάλια, μοῦ εἶπε τέλος. Έτσι εἶνε, Ἄμα κανεῖς ἀράει τὸν κατή-

φορο, δὲν μπορεῖ πιά νὰ σταματήσει.

—Αλλὰ πῶς συνέβη αὐτὸ τὸ πράγμα; τὸν ρώτησα λυπημένος, κατὰκαρδί.

—Ὁ καλὸς δρόμος εἶνε τόσο ἐνκόμος, μ' ἀπάντησε. Έυλεξε, Γκιγιώμ! στὸ Παρίσι μ' εἰθύμης παρῶς. Σενυτοῦσα πηγαίνοντας ἀπὸ τὸ ἕνα εἴθιμο κέντρο στὸ ἄλλο...

Σιγά-σιγά παραμέλησα τὲς σπουδὲς μου, συνήθισα τὰ χαρτὰ καὶ τὲς ὑποπτες διασκέδασεις καὶ τέλος ἐμπλέξα μὲ τὸν ὑπόκομο. Ἦμουν δουτηγμένος στὰ χρέη. Ἦ οἰονόγε-Εἶχα μὴ μὴ ἐπισκεπὴ στὰ δουλὰ τὰ τὸν ἐνοίκιον ἐνὸς ζενοδοχεῖου γιὰ νὰ γεμίσω τὲς τσέπες μου λεγὰ καὶ κοσμήματα. Τί τὰ ἤθελα ὅλα αὐτὰ; Μὰ δὲν χρειάζεται καὶ φιλοσοφία γιὰ νὰ τὰ καταλάβω.

Εἶχα μὴ μὴ ἐπισκεπὴ στὰ δουλὰ τὰ τὸν ἐνοίκιον ἐνὸς ζενοδοχεῖου γιὰ νὰ γεμίσω τὲς τσέπες μου λεγὰ καὶ κοσμήματα. Τί τὰ ἤθελα ὅλα αὐτὰ; Μὰ δὲν χρειάζεται καὶ φιλοσοφία γιὰ νὰ τὰ καταλάβω.

Εἶχα μὴ μὴ ἐπισκεπὴ στὰ δουλὰ τὰ τὸν ἐνοίκιον ἐνὸς ζενοδοχεῖου γιὰ νὰ γεμίσω τὲς τσέπες μου λεγὰ καὶ κοσμήματα. Τί τὰ ἤθελα ὅλα αὐτὰ; Μὰ δὲν χρειάζεται καὶ φιλοσοφία γιὰ νὰ τὰ καταλάβω.

Εἶχα μὴ μὴ ἐπισκεπὴ στὰ δουλὰ τὰ τὸν ἐνοίκιον ἐνὸς ζενοδοχεῖου γιὰ νὰ γεμίσω τὲς τσέπες μου λεγὰ καὶ κοσμήματα. Τί τὰ ἤθελα ὅλα αὐτὰ; Μὰ δὲν χρειάζεται καὶ φιλοσοφία γιὰ νὰ τὰ καταλάβω.

Εἶχα μὴ μὴ ἐπισκεπὴ στὰ δουλὰ τὰ τὸν ἐνοίκιον ἐνὸς ζενοδοχεῖου γιὰ νὰ γεμίσω τὲς τσέπες μου λεγὰ καὶ κοσμήματα. Τί τὰ ἤθελα ὅλα αὐτὰ; Μὰ δὲν χρειάζεται καὶ φιλοσοφία γιὰ νὰ τὰ καταλάβω.

Εἶχα μὴ μὴ ἐπισκεπὴ στὰ δουλὰ τὰ τὸν ἐνοίκιον ἐνὸς ζενοδοχεῖου γιὰ νὰ γεμίσω τὲς τσέπες μου λεγὰ καὶ κοσμήματα. Τί τὰ ἤθελα ὅλα αὐτὰ; Μὰ δὲν χρειάζεται καὶ φιλοσοφία γιὰ νὰ τὰ καταλάβω.

Εἶχα μὴ μὴ ἐπισκεπὴ στὰ δουλὰ τὰ τὸν ἐνοίκιον ἐνὸς ζενοδοχεῖου γιὰ νὰ γεμίσω τὲς τσέπες μου λεγὰ καὶ κοσμήματα. Τί τὰ ἤθελα ὅλα αὐτὰ; Μὰ δὲν χρειάζεται καὶ φιλοσοφία γιὰ νὰ τὰ καταλάβω.

Εἶχα μὴ μὴ ἐπισκεπὴ στὰ δουλὰ τὰ τὸν ἐνοίκιον ἐνὸς ζενοδοχεῖου γιὰ νὰ γεμίσω τὲς τσέπες μου λεγὰ καὶ κοσμήματα. Τί τὰ ἤθελα ὅλα αὐτὰ; Μὰ δὲν χρειάζεται καὶ φιλοσοφία γιὰ νὰ τὰ καταλάβω.

Εἶχα μὴ μὴ ἐπισκεπὴ στὰ δουλὰ τὰ τὸν ἐνοίκιον ἐνὸς ζενοδοχεῖου γιὰ νὰ γεμίσω τὲς τσέπες μου λεγὰ καὶ κοσμήματα. Τί τὰ ἤθελα ὅλα αὐτὰ; Μὰ δὲν χρειάζεται καὶ φιλοσοφία γιὰ νὰ τὰ καταλάβω.

Εἶχα μὴ μὴ ἐπισκεπὴ στὰ δουλὰ τὰ τὸν ἐνοίκιον ἐνὸς ζενοδοχεῖου γιὰ νὰ γεμίσω τὲς τσέπες μου λεγὰ καὶ κοσμήματα. Τί τὰ ἤθελα ὅλα αὐτὰ; Μὰ δὲν χρειάζεται καὶ φιλοσοφία γιὰ νὰ τὰ καταλάβω.

Εἶχα μὴ μὴ ἐπισκεπὴ στὰ δουλὰ τὰ τὸν ἐνοίκιον ἐνὸς ζενοδοχεῖου γιὰ νὰ γεμίσω τὲς τσέπες μου λεγὰ καὶ κοσμήματα. Τί τὰ ἤθελα ὅλα αὐτὰ; Μὰ δὲν χρειάζεται καὶ φιλοσοφία γιὰ νὰ τὰ καταλάβω.

Εἶχα μὴ μὴ ἐπισκεπὴ στὰ δουλὰ τὰ τὸν ἐνοίκιον ἐνὸς ζενοδοχεῖου γιὰ νὰ γεμίσω τὲς τσέπες μου λεγὰ καὶ κοσμήματα. Τί τὰ ἤθελα ὅλα αὐτὰ; Μὰ δὲν χρειάζεται καὶ φιλοσοφία γιὰ νὰ τὰ καταλάβω.

Εἶχα μὴ μὴ ἐπισκεπὴ στὰ δουλὰ τὰ τὸν ἐνοίκιον ἐνὸς ζενοδοχεῖου γιὰ νὰ γεμίσω τὲς τσέπες μου λεγὰ καὶ κοσμήματα. Τί τὰ ἤθελα ὅλα αὐτὰ; Μὰ δὲν χρειάζεται καὶ φιλοσοφία γιὰ νὰ τὰ καταλάβω.

Εἶχα μὴ μὴ ἐπισκεπὴ στὰ δουλὰ τὰ τὸν ἐνοίκιον ἐνὸς ζενοδοχεῖου γιὰ νὰ γεμίσω τὲς τσέπες μου λεγὰ καὶ κοσμήματα. Τί τὰ ἤθελα ὅλα αὐτὰ; Μὰ δὲν χρειάζεται καὶ φιλοσοφία γιὰ νὰ τὰ καταλάβω.

Εἶχα μὴ μὴ ἐπισκεπὴ στὰ δουλὰ τὰ τὸν ἐνοίκιον ἐνὸς ζενοδοχεῖου γιὰ νὰ γεμίσω τὲς τσέπες μου λεγὰ καὶ κοσμήματα. Τί τὰ ἤθελα ὅλα αὐτὰ; Μὰ δὲν χρειάζεται καὶ φιλοσοφία γιὰ νὰ τὰ καταλάβω.

Εἶχα μὴ μὴ ἐπισκεπὴ στὰ δουλὰ τὰ τὸν ἐνοίκιον ἐνὸς ζενοδοχεῖου γιὰ νὰ γεμίσω τὲς τσέπες μου λεγὰ καὶ κοσμήματα. Τί τὰ ἤθελα ὅλα αὐτὰ; Μὰ δὲν χρειάζεται καὶ φιλοσοφία γιὰ νὰ τὰ καταλάβω.

Εἶχα μὴ μὴ ἐπισκεπὴ στὰ δουλὰ τὰ τὸν ἐνοίκιον ἐνὸς ζενοδοχεῖου γιὰ νὰ γεμίσω τὲς τσέπες μου λεγὰ καὶ κοσμήματα. Τί τὰ ἤθελα ὅλα αὐτὰ; Μὰ δὲν χρειάζεται καὶ φιλοσοφία γιὰ νὰ τὰ καταλάβω.

Εἶχα μὴ μὴ ἐπισκεπὴ στὰ δουλὰ τὰ τὸν ἐνοίκιον ἐνὸς ζενοδοχεῖου γιὰ νὰ γεμίσω τὲς τσέπες μου λεγὰ καὶ κοσμήματα. Τί τὰ ἤθελα ὅλα αὐτὰ; Μὰ δὲν χρειάζεται καὶ φιλοσοφία γιὰ νὰ τὰ καταλάβω.

Εἶχα μὴ μὴ ἐπισκεπὴ στὰ δουλὰ τὰ τὸν ἐνοίκιον ἐνὸς ζενοδοχεῖου γιὰ νὰ γεμίσω τὲς τσέπες μου λεγὰ καὶ κοσμήματα. Τί τὰ ἤθελα ὅλα αὐτὰ; Μὰ δὲν χρειάζεται καὶ φιλοσοφία γιὰ νὰ τὰ καταλάβω.

Εἶχα μὴ μὴ ἐπισκεπὴ στὰ δουλὰ τὰ τὸν ἐνοίκιον ἐνὸς ζενοδοχεῖου γιὰ νὰ γεμίσω τὲς τσέπες μου λεγὰ καὶ κοσμήματα. Τί τὰ ἤθελα ὅλα αὐτὰ; Μὰ δὲν χρειάζεται καὶ φιλοσοφία γιὰ νὰ τὰ καταλάβω.

Ο,ΤΙ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ένα «Ελληνοπρεπές» ἐπεισόδιο στὴ Βουλὴ τῶν Κινησῶν. Βρισίε, προσέδωλες, κτλ. Ὁ πρόεδρος τῆς Ἑλβετικῆς Δημοκρατίας καὶ ὁ φύλαξ τῆς Ἑλβετίας. Τὸ κράτος στὸ ὅποιο εἶναι οἱ πολῖται εἶνε ἴσοι. Τὸ πάθος τοῦ Τριμ πλε νὰ γίνῃ ἀκαδημαϊκός. Τὸ πῶς τοῦ κέ-

Περὶ τὰ ἐξημερώματα, ἐνὼ οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς βουλευτὰς ἦσαν οὐ μόνον κατὰκοιτο, ἀλλὰ καὶ νευριασμένοι ἀπὸ τὴν ὀλονύκτιο καὶ πεισματώδη συζήτηση, ὁ λόγος Βίντερτον σηκώθηκε ξαφνικά ἀπὸ τὸ ἐδωλίο του καὶ ζήτησε ἀπὸ τὸν πρόεδρο τῆς Βουλῆς νὰ βγάλῃ ἔξω ἀπὸ τὴν αἴθουσα τὸν περιφρονητὸν βουλευτὴ τοῦ ἐργατικοῦ κόμματος Γουλιέλμο Θόρν.

—Κύριε πρόεδρε, εἶνε μεθυμένος ὁ ἐκπρόσωπος τοῦ Ἑργατικοῦ Κόμματος! φώναξε ὁ ἀντιπρόσωπος τῶν εὐγενῶν. Βγάλτε τον ἔξω! Εἶνε στυπὰ στὸ μεθίσι!

Ὁ Θόρν, ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτὰ δὲν μπόρεσε νὰ διατηρήσῃ τὴν ψυχραιμία του. Ἀρχισε νὰ ζητᾷ θορυβωδέστατα ἱκανοποίησι καὶ νὰ χαρακτηρίζῃ βαρύνοντα τὸν ὁριστὴ του.

—Έπειτα ἀπ' αὐτὸν ἀρχισαν νὰ μιλοῦν, νὰ φρονάζουν καὶ νὰ χειρονομοῦν κι' ἄλλοι βουλευταί.

Ὁ πρόεδρος πάλι, μέσα στὸ πρωτοφανὲς αὐτὸ πανδαμόνιο, προσπαθοῦσε νὰ ἐπιβάλῃ τὸν λόγον Βίντερτον νὰ ἀνακαλέσῃ τὴν προσβολή, ἀλλὰ αὐτὸς δεχνόταν ἀμεταβίβητος καὶ μόνον ἔπειτα ἀπὸ ἀκετην ὥρα δέχθηκε νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τὴς συντάσεις τοῦ προέδρου.

Ὁ Θόρν ὅμως δὲν ἱκανοποιήθηκε ἀπὸ τὴν ἀνέκλιση ποὺ ἔκανε ὁ ὑβριστὴς του κι' ἀρχισε νὰ περιλόμῃ με βρισιεὶς τὸν Βίντερτον.

Τότε ὁ πρόεδρος ἀναγκάστηκε νὰ τὸν βγάλῃ ἔξω ἀπὸ τὴν αἴθουσα καὶ σὲ λίγο νὰ λύσῃ τὴν συνεδρίαση.

Κάποτε ὁ πρόεδρος τῆς Ἑλβετικῆς Ὀμοσπονδίας Μύλλερ θέλησε νὰ παρακολούθησῃ τὲς προκαταρκτικὲς ἐργασίες ποὺ γίνοντοσαν γιὰ τὴν διεθνὴ Ἐκθεσὶ τῆς Βέρνης. Μπήκε λοιπὸν μέσα στὸν περιτειχισμένον ὡρὸ τῆς Ἐκθέσεως κι' ἀρχισε νὰ περιεργάζεται διάφορα κόσμη.

Κι' ὁ Βολταίρος γύρισε ἄμεσως πρὸς τὴν πόρτα καὶ φώναξε στὴν ἀπερηλπίστη του:

—Διανοσία! Τρέξε! Φέρε ἕνα φαλλέρι καὶ φτιάξουμε τὸ φτυλὶ τοῦ λυχνιστοῦ μας!

Κάποτε ἕνας ἀπαισιόχρως Γάλλος ἔδωσε μιὰ γιορτὴ στὴν ὁποία ἐκάλεσε καὶ τὸν διάσημον βασιλικὸν Γκαρσί. Ἀργὰ, περὶ τὸ τέλος τῆς γιορτῆς, μετὰ τὸ γεῖμα καὶ τὲς διασκέδασεις, ποὺ τὸ ἀκο-

—Δὲν ἀποκλείεται νὰ εἶδε ὁ σεβαστὸς πρόεδρος μας, ἀλλὰ ἡ διαταγὴ εἶνε σιγή. Κονένας δὲν ἔξαιρει, ὡς κι' αὐτὰ ἀκόμη τὰ μέλη τῆς ἐπιτροπῆς.

—Τότε θὰ πάω νὰ παραμηνεῶ μὴ ἄδεια! εἶπε ὁ κ. Πρόεδρος. Καὶ τραβήξε πρὸς τὴν ἔξοδο.

Αὐτὰ συμβαίνουν στὴν Ἑλβετία κι' οὐκ ἐν τῇ Ἑλλάδῃ, ὅπου ὁ πρῶτος τυχὸν μικροῦςωματοῦχος, πολιτικὸς ἢ στρατιωτικὸς, ἐννοεῖ νὰ περιφρονηῇ κάθε ἐννοία τάξεως καὶ νὰ ἀπειλᾷ τὰ δργανά της.

Μιὰ μέρα μερικὸι ἀπὸ τοὺς Γάλλους ἀθανάτους συζητοῦσαν, μέσα στὴν Ἀκαδημία, γιὰ τὸν Τουλέρ, ὁ ὅποιος εἶχε θέσει ἐπανειλημμένως ἐκρηκτικὰ ὡς ἀκαδημαϊκὸς καὶ εἶχε ἀποτύχει.

—Τὸ πάθος τοῦ Τουλέρ, νὰ γίνῃ ἀκαδημαϊκός, κατάντησε γι' αὐτὸν μιὰ ἀνίατη ἀρρώστια! εἶχε ἀξίωμα κάποιος. Μέρα καὶ νύχτα ὁ δυστυχὴς δὲν σκεφτείται τίποτε ἄλλο παρὰ αὐτό.

—Κύριε, ἀπάντησε τότε ὁ Ντυκλό, ἡ Γαλλικὴ Ἀκαδημία δὲν εἶνε γιὰ τοὺς ἀνιάτους. Ἐπομένως,

Κάποτε ἡ Κινεζικὴ φιλολογικὴ ἐφημερίδα «Ζινγκ - Τόβά» δηλ. «Τὸ χρυσὸν Ἴον» κηλοφροῦσε καὶ στὸ Παρίσι. Μιὰ μέρα λοιπὸν ἡ ἐφημερίδα αὐτὴ ἔγραψε ἀνάμεσα σ' ἄλλα:

«Δὲν εἶνε κανεῖς μεγάλος ποιητὴς παρὰ μόνον, ὅταν ἔχει ἐμφάνισιν μεγαλειώδη, ὅπως ὁ ἐλέφανς, μάλιστα ἐσθρὰ, ὅπως ἡ πέδινα, πρὸς σκοπο λαμβάνει σὰν τὴν πανόληνη καὶ πόδια εἰσάγει ὅπως τὸ ἐλάφι.

Τὴν παράγραφο αὐτὴ τὴν διάβασαν καὶ στὸν Ἀλφρεντὸ ντὲ Μυσέ, ὁ ὅποιος εἶπε τότε:

—Προεργὸς τόπος αὐτὴ ἡ Κίνα, στὴν ὁποία πρέπει κανεῖς νὰ συνενεῖν τὰ χαρακτηριστικά τοῦ φεγγαριοῦ καὶ τῶν ἑσών, γὰ νὰ εἶνε μεγαλοφυῆς ἄνθρωπος!

Κάποτε, τυφλὸς ἀγαπῶν παρὰ πολὺ τὴ γυναῖκα του, ἦν καὶ τοῦ λέγανε, ὅτι εἶνε τρυφερὰ ὄσσηνη. Καὶ ὅταν κάποτε ἕνας γιαιτὸς τοῦ πρῶτείνε νὰ τὸν μαζεύῃ ὁ τυφλὸς δὲν θέλησε, λέγοντας:

—Ἄν ἐσοτραβώθω, θὰ χάσω τὸν ἑσῶτα ποὺ ἀισθάνομαι πρὸς τὴν γυναῖκα μου κι' ὁ ὅποιος μὲ κάνει εὐτυχισμένον.

Μιὰ μέρα ὁ ντὲ Μπουδουάρ μὲλ εἶδε ἕνα φίλο του γιαιτὸ τοῦ φώναξε:

—Ε, γιαιτὸ, λάμπεις διὰς ἀπὸ χαρὰ, βλέπω.

—Ε, ναι, Παιγνὸν εἰδήματα ζωῆς, ἀποκορύφωσι ὁ γιαιτὸς.

—Τὴν ζωὴ τῶν ἄλλων φτωχὰ, εἶ, πρόσθεσε ὁ ντὲ Μπουδουάρ. Καὶ ἄφρασε τὸ γιαιτὸ σάβλο.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΡΕΥΝΑ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

«ΠΟΙΑ ΕΙΝΕ Η ΙΔΑΝΙΚΗ ΣΥΖΥΓΟΣ;»

Α' (ΤΙ ΑΠΑΝΤΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ ΜΑΣ)

Συνεχίζουμε και σήμερα την έρευνά μας περί της ΙΔΑΝΙΚΗΣ ΣΥΖΥΓΟΥ.

Ο κ. Γ. Χ. Φ. (Πάτρα), μας γράφει :

«Αγαπητή «Οικογένεια». Σας αξίζει ένα μεγάλο εδγε, δια την κοινωνική σας έρευνα περί της ιδανικής συζύγου, η οποία αποτελεί συνέχεια της έρευνάς του «Μπουκέτο» περί του ιδανικού συζύγου. Λοιπόν, θέλω, εν πρώτοις, η γυναίκα που θα γίνει σύντροφός της ζωής μου να με αγαπά πραγματικά, όπως θα την αγαπά κι' εγώ. Να είναι καλή νοικοκυρά. Να είναι πάντοτε χαρούμενη και γελαστή, και αν έχει καμιά στενοχώρια, να προσπαθή να την κρύψει, όταν με βλέπει να γυρίζω από την εργασία μου. «Ας μην είναι πλούσια. Εγώ με την εργασία μου είμαι βέβαιος πως θα βρω νικητής στον αγώνα της ζωής. Να με υπακούει σε ό,τι της λέγω και να μην κάνει ό,τι θέλει αυτή, αλλά να συμφωνούμε κι' οι δύο. Να μην είναι περιέργη, ούτε και ζηλιάρη (γιατί αυτά τα δυο ελαττώματα τα έχουν όλες σχεδόν η γυναίκες). Και το σπουδαιότερο όλων : Να μην έχη μητέρα, ή μάλλον ας έχει μητέρα, αλλά να μην καθήσονται μαζί, γιατί, καθώς γνωρίζουμε όλοι μας, η πεθερά με το γαμπρό δεν ταίριαζουν ποτέ ! Την γυναίκα τέλως που θα πάρω την θέλω να είναι ώραια (δχι βέβαια και «Μία Υψηλός», αλλά πάντως αρκετά όμορφη), γιατί σ' εμάς τους νέους μας άρεσουν προ πάντων η όμορφες γυναίκες. «Οστόσο, δεν με ενδιαφέρει αν είναι ξανθή ή μελαχροινή. «Όσο για την ηλικία, την προτιμώ να είναι μέχρις είκοσι έτην.

Με αγάπη

Γ. Χ. Φ.

Ο κ. Ν. Ν. ΜΑΝΕΛΗΣ (Κωνσταντινούπολη), μας απαντά :

«Αγαπημένη μου «Οικογένεια». Χαράς Ευαγγέλια ! Ήταν καιρός δα το αγαπημένο περιοδικό μας να χρησιμεύσει ως προμαχών εναντίον των κατηγοριών που ακούμε από τα έθρα αυτά πλάσματα, από τις αιώνιες γυναίκες. «Αλλη κρατεί τα χαλινάρια μας, άλλη το κλειδί της ετυχίας μας και άλλη... και άλλη... Λοιπόν να τι απαντώ εγώ στο έρωτά σου : Θέλω η γυναίκα που θα γίνει σύντροφός της ζωής μου να έχη ψυχική ωμορφιά, όχι, για το Θεό, προσωπική ωμορφιά, γιατί πολλές φορές

ένα χαριτωμένο μουτράκι κρύβει ολόκληρη κόλαση, να έχη θάρρος και καρτερικότητα και να παλεύη στις τρικυμίες της ζωής, χειροπιασμένη με το σύντροφό της, υποταγή στις όρθες συμβουλές του, και προ πάντων να είναι καλή μητέρα, για να δωρήση στο δένδρο της πατρίδας γερά κλωνάρια, άφρασιμένα τέκνα. Αυτή είναι η όνειρευμένη, ή αληθινή ιδανική σύζυγος.

Με αγάπη

Ε. Ν. Μαννέλης

Ο κ. Γ. ΤΣΑΛΟΠΟΥΛΟΣ (Αθήνα), μας απαντά :

Κύριε Διευθυντά. Διά της παρούσης μου θέλω σας γνωρίσει ότι τυγχάνω τακτικός αναγνώστης σας και να σας παρακαλέσω, εάν έχετε την καλωσύνη, να δημοσιεύσετε και την ιδική μου γνώμη περί της ιδανικής συζύγου.

Κατά την δική μου γνώμη, η ιδανική σύζυγος είναι εκείνη η οποία θα με αγαπά αληθινά, γιατί μόνον η πραγματική αγάπη είναι η βάση της αρμονικής ζωής κι' όχι η εικόνα, ή όποια δυστυχώς παρ' όσον τον μόνον του γάμου εις το μοντέρνο διαζύγιον. Θέλω επίσης η σύζυγός μου να είναι μορφωμένη, συνάμα δέ και συγχρονισμένη, άνευ έκκεντρικών υπερβολών. Επίσης δεν επιθυμώ να είναι καμιά κρέτα Γκάρμπο, διότι αλ συνεπεία είναι γνωσταί... αλλ' όχι και άσχημη.

Διά το ζήτημα του «Ποιος γάμος είναι ευτυχής», δι' έμε

τοιαύτην είνε εκείνος, ο οποίος θα εξασφαλίση δια α- νωτέρω γράφω. Επίσης έχω την γνώμη ότι ο προερχόμενος εξ έρωτος γάμος είναι ο ευτυχέστερος, γιατί η καρδιά των συζύγων θα είναι ενωμένη δια πραγματικής αγάπης, ενώ αντιθέτως ο δια συνοικισίου γάμος δύναται να θεωρηθί ως επί το πλείστον ως είδος αγοράπωλησίας.

Μετά πλειστής τιμής.

Γ. Τσαλόπουλος

Πολύ ξυπνή, πολύ όρθη και πολ

λή ψυχολογημένη είναι η απάντη

Παρακολουθήσατε στο «Μπουκέτο» τις απαντήσεις των δε-

σποινίδων για τον ιδανικό σύζυγο.

του κ. Γ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ (Ναύπλιο) :

«Αγαπητή «Οικογένεια». Ήταν καιρός ! Ήρθε επίτελους κι' η σειρά μας να μιλήσουμε. Ίδανική σύζυγος ! Ωραίες λέξεις ! Λέξεις που ο κάθε άνδρας έχει όνειρευτή, από τη στιγμή που νοιώθει τον έαυτό του, τη ζωή του. «Όμως, τι το του, τη ζωή του, χωρίς κριμα ! Καταλαβαίνω επίσης, που εγώ δεν θα έχω. Π.χ., εγώ είμαι μελαχροινός με μούδρα μάτια. Θέλω τη γυναίκα μου ξανθιά με γαλανά μάτια !... Σας είπα : Ή ποικιλία είναι για μένα το πάν.

Γ. Οικονόμου

Φίλος μας εκ Θεσσαλονίκης, υπογεγραμμένος «ΑΓΝΩΣΤΟΣ», μας απαντά :

«Αγαπητή «Οικογένεια». Μετά χαράς ανέγνωσα την προκήρυξη του διαγωνισμού σου και άμέσως απεύθυνά σου γράφω τη γνώμη μου. Μάθε, λοιπόν, αγαπητή «Οικογένεια», ότι τη γυναίκα την θέλω νόστιμη, συμπαθητική, και όχι καλλονή, διότι μία καλλονή δεν κυτάζει το σπίτι της, αλλά το πώς να φαίνεται ώραιότερα. Ο νους της είναι πάντα στον καθρέφτη, στα λούσα και ιδίως στο δρόμο, γιατί πρέπει να δείξη την καλλονή της !... Ξανθή ή καστανή, αναστήματα μάλλον ύψηλο, μάλλον λεπτή, αλλ' όχι και μινιόν. Να είναι μορφωμένη, αλλ' όχι με Πανενσημιακήν μόρφωσιν, να είναι κοσμική, όχι φιλαρέσκος, να έχη καλό χαρακτήρα, καλή καρδιά, να είναι λεπτή στούς τρόπους, πάντα πρόσχαρη και ευχάριστη στη συναστροφή, και ιδίως να έχη καλό παρουσιαστικό. Να έκτιμα το χρήμα, χωρίς να το αγαπά. Ως προς την ηλικία, δεν την καθορίζω, διότι, προκειμένου περί γυναικός, θα είμαι πάντα γελασμένος ! Πάντως, να είναι μικρότερη μου. Ως προς τον ιδανικόν γάμον, πρέπει να γίνή εξ έρωτος και κατόπιν μακράς γνωριμίας και όχι δια συνοικισίου. Δεν θέλω να έχη προίκα, διότι η προίκα ουδέποτε φέρει ευτυχία εις ένα άνδρον, διότι η ευτυχία δεν έγκειται εις το χρήμα και ιδίως το προερχόμενον εκ της προίκας. Ο άνδρας οφείλει να είναι αξίος μόνος του να ζή την οικογενειάν του, και όχι να περιμένει να την ζήση εκ της προίκας της γυναίκας του. «Ενας τέτοιος γάμος ποτέ δεν φέρει πρός την ευτυχία, διότι έχει ως έλαττηριον πάντοτε το συμφέρον.

«Αγνώστους»

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Νέες απαντήσεις.

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο Κοσίνι δα συνελαβάνετο από στιγμή σε στιγμή.

Η Λεωνόρα άναμείτοσε το πρόσωπο, αντίκρισε το γεγονός κατόπιν, ένοιωσε πως ήρθε η στιγμή ν' αντιπύξη τη στενή της πρόκληση... Η σένταση και τρομερή εκείνη άναμείτοσε, κατέληγε σε μία γοργή άπόσας :

—Πρέπει να δράσω πριν ο βασιλεύς προλάβει ν' ένοικήσει — αυτό μόνο ! Να χτυπήθω, πριν προφτάσει νά χτυπήσει ! Μία μέρα, μόνο να κερδίσω. Θεέ μου—μια μέρα να κερδίσω, μοναχά — κι ο Κοσίνι μου θα είναι νικήτης !...

Μ' ένα στερόν κοπάνι το κεφάλι, γεμάτο άπληξ και προκληση, άπασσε τις στήνες τις άνω-κάτω και ψυχρή γοργή, μεθοδική, γαλήνια και δίχως καμιά έξαψη, άρχισε να πετάει στη φωτιά, τα ένα κατόπιν του άλλου, ένα-ένα, τα χαρτιά που έπαιρνε απ' το μύστο, ρίχνοντάς τους προσηγομένους μίαν άπλη και γρήγορη ματιά. Τα περισσότερα είχαν υπογραφές, έπιγραφές ή ιστορικά όνόματα... «Ολόκληρη η άριστοκρατία, κινδύνευε, μ' έκεινα τα χαρτιά.

—Ποτέ τους δεν θα μάθουνε πως τάχα ! συλλογιζόταν, έπιθεωρώντας τα. Συγκρατεί, κανένας, τους άνδρώπους, όχι μόνο με τ' όπλο που πραγματικά κατέχει, αλλά και μ' εκείνο που οι άλλοι νομίζουν ότι έχει εναντίον τους—έστω κι' αν δεν βρίσκεται, πραγματικά, στα χέρια του... Τα έγγραφα αυτά ήταν συμβόλαια. Ο συμβαλλόμενος και ο υπογεγραμμένος, ανέλαμβανε σ' αυτά την υποχρέωση, άντι της δέουσα όριμένης άμοιβής, να παρώχη την άποστήριξή του και τη βοήθειά του, στον Κοσίνι για την τάδε μεγάλη έπιχείρησι, που δεν άναγκαζόταν εκεί μέσα. Κι' όμως αυτή η υπόχρευσή, ή άποσώπωμένη έπιχείρησι, διαφαινόταν μέσα από τις γραμμές !

Η Λεωνόρα πλησίαζε στο τέλος. Δεν της έμεναν παρά τρία, μόνο, έγγραφα. Και τα τρία ήταν γραμμένα απ' το χέρι του δονατοπούλου, του Λορέντζου, του μάγου της Γερφύρας. Το ένα ήτανε μία συνταγή άπλη, κι' άρχισε με αυτά τα λόγια :

—Γιά να ώμορφήνη μία γυναίκα...

Η δεύτερη περιγραφή ήταν όλο σημεία και γεωμετρικά, μεγάλα σχήματα. Είχε όλόγωνα στο περιθώριο της, λέξεις, έδώ-έκει σημειωμένες φράσεις άτέλειωτες — καμμένες έξηγήσεις. Ήταν το ωροσκόπιο του τρομερού Κοσίνι ! Κι' απ' αυτήν την περιγραφή άνατη-δουσε το τρανό τεμάχιο, ή τρομαχτική κατηγορία ! Μέσα σ' αυτή,

δηλώνόταν καθαρά πως ο Κοσίνι θα γινόταν βασιλεύς, και θα δεχότανε στον θρόνο ένα Βουρβόνο δολοφονημένο...

Η τρίτη και στεγνή περιγραφή ήταν κι' εκείνη γραμμένη από το χέρι του Λορέντζου. Ήταν μία πλήρης και λεπτομερής πραγμασία περί δηλητηρίασης, που περιγράφει σε άλλο μας κεφάλαιο.

Έτσι λοιπόν, σ' αυτό το μύστο των χαρτιών, που η Λεωνόρα είχε βγάλει απ' το μυστικό της σιστάρι, τρεις ιδέες φοβερές έπάλοντο έτοιμες να γίνουν γεγονότα ιστορικά — να πάρουν σώμα και όστά :

1ον Τ' ωροσκόπιο που προέλεγε τη μέλλουσα, την προσεχή βασιλεία του Κοσίνι.

2ον Ή δηλητηρίαση Λουδοβίκου Δεκάτου Τρίτου.

Και 3ον Ή καταραμένη συνενοχή των συμβαλλόμενων εύγενών.

Τα έγγραφα που αποσώπωναν την ευρύτατη αυτή συνενοχή, που

το άπό το δίκτυο των όρέξεων και φιλοδοξιών, που ήσαν νύχτα από τον θρόνο—αυτά τα έγγραφα είχαν γίνει ήδη στάχτη. Δεν έπληχε παρά μόνο τ' ωροσκόπιο —δηλαδή ή βασιλεία του Κοσίνι.

Κ' ή θεωρία της δηλητηρίασης, ή θάνατος του άνα-στασιανού, ή θάνατος του άνα-στασιανού, δεν είναι ίσοι άναμείτοσε τους ! Τα χέρια μου, τα δόλια μου χέρια είναι στεγνά, λιγνά σαν το καλάμι ! Το στόμα μου μου προ-ξενεί άήλια, δεν τολμώ να το κυτάξω στον καθρέφτη ! Κάθε φορά που κυττάω στον καθρέφτη, άναμείτοσε την άσχημία μου...

Ω, γιατί να είμαι τόσο άσχημη ! Κι' γιατί, μία και είμαι τόσο άσχημη, ν' αγαπήσω τόσο φιλογε-νά !...

Το μέτωπό της πέφτε μέσα στα χέρια της, κι' ένας λυγμός, βγαλμένος μέσα απ' την καρδιά της, άναμείτοσε το λιγνό στήθος της. Απομείτοσε όλόκληρα τα έγγραφα, κι' άναμείτοσε τις κορτές κρά-σεις, την πραγμασία του δηλητη-ρίου ! Τα γεγονότα εκείνης της μέρας, την κοίβηση του νάνου που τον άναστα, την άμηση κι' έ-παινος άνάστα να καταστρέψει, να έξαφανίση όλες εκείνες τις περι-γραφές, τα ένοχοποιητικά εκείνα έγγραφα, όλα τάχει, τώρα ξεγασμένα — κι' άπομείτοσε, ήθη-δραμα στεγνό — με το πολυπόθη-το άντίκρυμα του θριάμβου πεία,

του λατρευτού της ! Τα γεγονότα της ημέρας και της νύχτας, τάχει όλα, μέσα στο μυαλό της. Ξέρει πως ο βασιλεύς θέλει να συλλάβη τον Κοσίνι ! Ξέρει πως, αυτό το ίδιο βράδυ, θα γίνει έρευνα στο μέγαρο του «Ανγκ ! Ξέρει πως έσως, απ' αυτή την έρευνα, δεν τη χωρίζουν παρά λίγα δευτερόλεπτα ! Ήρθε, λοιπόν, έδώ μόνο και μόνο για να σώση τον αγαπημένο της, καταστρέφοντας εκείνα τα χαρτιά, τα τόσο ένοχοποιητικά ! Έχει σχε-δόν, τελειωμένη τη δουλειά της : Θα έχη κίνηση ως τρακόσα έγγραφα. Μία τελευταία κίνηση να κίνη, ν' άπλώσει, άλλη μία φορά, το χέ-ρι της στο τζάκι κι' ο Κοσίνι είναι γλυτωμένος !...

Κι' όμως ή Λεωνόρα Γκαλιγκάι, το τραυματικό λεπτό εκείνο, μένει σαν ένοχισμένη και θυβίζεται στο διάβασμα ενός απ' τα χειρόγραφα. Της πραγματίας περί του δηλητη-ρίου ! Του ωροσκόπιου ! «Οχι, δ-

Η Λεωνόρα Γκαλιγκάι τώ-ρα, διαβάει και ξαναδιαβάει τις κάποιες φράσεις χιλιόδιαβα σ' έ-νες, που τις έχει πεία άπο-στηρίσει — την όδηγία για να φ' ο μ ο ρ φ ή ν ε ι !...

—Να ώμορφή-νο ! τρανάζει από μέσα της, μ' ένα μορφα-σμο, βαδίζε π-

κόιας. Είμαι άσχημη, ναι, κακο-στασιανή, ή θάνατος του άνα-στασιανού, δεν είναι ίσοι άναμείτοσε τους ! Τα χέρια μου, τα δόλια μου χέρια είναι στεγνά, λιγνά σαν το καλάμι ! Το στόμα μου μου προ-ξενεί άήλια, δεν τολμώ να το κυτάξω στον καθρέφτη ! Κάθε φορά που κυττάω στον καθρέφτη, άναμείτοσε την άσχημία μου...

Ω, γιατί να είμαι τόσο άσχημη ! Κι' γιατί, μία και είμαι τόσο άσχημη, ν' αγαπήσω τόσο φιλογε-νά !...

Το μέτωπό της πέφτε μέσα στα χέρια της, κι' ένας λυγμός, βγαλμένος μέσα απ' την καρδιά της, άναμείτοσε το λιγνό στήθος της. Απομείτοσε όλόκληρα τα έγγραφα, κι' άναμείτοσε τις κορτές κρά-σεις, την πραγμασία του δηλητη-ρίου ! Τα γεγονότα εκείνης της μέρας, την κοίβηση του νάνου που τον άναστα, την άμηση κι' έ-παιμος άνάστα να καταστρέψει, να έξαφανίση όλες εκείνες τις περι-γραφές, τα ένοχοποιητικά εκείνα έγγραφα, όλα τάχει, τώρα ξεγασμένα — κι' άπομείτοσε, ήθη-δραμα στεγνό — με το πολυπόθη-το άντίκρυμα του θριάμβου πεία,

Κι' όμως ή Λεωνόρα Γκαλιγκάι, το τραυματικό λεπτό εκείνο, μένει σαν ένοχισμένη και θυβίζεται στο διάβασμα ενός απ' τα χειρόγραφα. Της πραγματίας περί του δηλητη-ρίου ! Του ωροσκόπιου ! «Οχι, δ-

Η Λεωνόρα Γκαλιγκάι τώ-ρα, διαβάει και ξαναδιαβάει τις κάποιες φράσεις χιλιόδιαβα σ' έ-νες, που τις έχει πεία άπο-στηρίσει — την όδηγία για να φ' ο μ ο ρ φ ή ν ε ι !...

—Να ώμορφή-νο ! τρανάζει από μέσα της, μ' ένα μορφα-σμο, βαδίζε π-

κόιας. Είμαι άσχημη, ναι, κακο-στασιανή, ή θάνατος του άνα-στασιανού, δεν είναι ίσοι άναμείτοσε τους ! Τα χέρια μου, τα δόλια μου χέρια είναι στεγνά, λιγνά σαν το καλάμι ! Το στόμα μου μου προ-ξενεί άήλια, δεν τολμώ να το κυτάξω στον καθρέφτη ! Κάθε φορά που κυττάω στον καθρέφτη, άναμείτοσε την άσχημία μου...

Ω, γιατί να είμαι τόσο άσχημη ! Κι' γιατί, μία και είμαι τόσο άσχημη, ν' αγαπήσω τόσο φιλογε-νά !...

Το μέτωπό της πέφτε μέσα στα χέρια της, κι' ένας λυγμός, βγαλμένος μέσα απ' την καρδιά της, άναμείτοσε το λιγνό στήθος της. Απομείτοσε όλόκληρα τα έγγραφα, κι' άναμείτοσε τις κορτές κρά-σεις, την πραγμασία του δηλητη-ρίου ! Τα γεγονότα εκείνης της μέρας, την κοίβηση του νάνου που τον άναστα, την άμηση κι' έ-παιμος άνάστα να καταστρέψει, να έξαφανίση όλες εκείνες τις περι-γραφές, τα ένοχοποιητικά εκείνα έγγραφα, όλα τάχει, τώρα ξεγασμένα — κι' άπομείτοσε, ήθη-δραμα στεγνό — με το πολυπόθη-το άντίκρυμα του θριάμβου πεία,

Κι' όμως ή Λεωνόρα Γκαλιγκάι, το τραυματικό λεπτό εκείνο, μένει σαν ένοχισμένη και θυβίζεται στο διάβασμα ενός απ' τα χειρόγραφα. Της πραγματίας περί του δηλητη-ρίου ! Του ωροσκόπιου ! «Οχι, δ-

—Για να ώμορφήνη μία γυναί-κα...

«Ενα μπράτσο ή στιγμή εκείνη, άπλωσε άπάνω απ' τον ώμο της, κι' ένα χέρι άρπαξε τα έγγραφα !...

Η Λεωνόρα έμπήξε μίαν άγρια κραυγή, άρπαξε το χέρι και το δάγκωσε. Το αίμα άναμείτοσε. Για ένα δευτερόλεπτο, σήνηθη μία ά-γωνιώδης πύλη, αιωπηλή, φοβική, άπεγνωσμένη, για ν' άποσπάση από το χέρι τη χαρτιά. Το ένα σκιστή-σε στο πάλεμα εκείνο. Ξαφνικά, το χέρι γλύστησε, κι' έφυγε από τον ώμο της. Είχε νικήσει — και κρα-τούσε τώρα, τ' άποκαλυπτικά έ-κεινα έγγραφα !

Η Λεωνόρα με μία κίνησι από-τομη ώρμήθηκε και γύρισε με μά-τια σαν άλλες φλόγες. Είδη συγκε-κλιμένα κάποιον άνδρωπο, κι' έστρά-δωτο άόμα, άλλους από πίσω του. «Ενα πράγμα είδε καθαρά—

δύο άνδρωπους, ο ένας, ο άλλος, με το χέρι το καταμειωμένο, κρατού-σε μέσα στη φούστα του τα έγ-γραφα. Θέλησε να χυμύξη καταπά-νο του, αλλά σκόνταψε πάνω στην πολυθρόνα. Και την ίδια τη στιγ-νή, την άρπαξαν κι' ένα πλήθος χέρια την καθήλωσαν, την κάμφω-σαν άκίνητη στη θέση της ! Με την άπεγνωσμένη τη ματιά, ποίωρε σ' αυτούς που την κρατούσαν, γνώ-ρισε άμέσως τη στολή των άνδρών της φρουράς του παλατιού ! Άνε-γνώρισε με μίαν και το Βιού !

«Εμπήξε τρεις γόους τρομερούς, τρεις γόους αφανισμένους έσων — και μία μεγάλη ταραχή στή έπε-σε, τότε στη στήνη εκείνη !...

Ο Βιού ήταν κατακτινός. «Ι-δρωτας κρύος έλίζε το πέλδινο μέτωπό του. «Έτορμε σύγχρονα, αυτός, το παλληλάκι ! «Όπως όμο-λόγησε άργότερα, δεν του έτιχε ποτέ, ως τότε, στη ζωή του, να άκούση τρομερότερη κραυγή, ού-λαχία ζωών ή άνδρωπων πιο φοι-χτό — και πως ή άνάστη και μόνο, της ωμορφής, της ανισγνω-μίας της Λεωνόρας, εκείνη τη στιγμή, του προσέκοψε πάντα ένα όργος...

—Κοίτα, τρανάζε, μάλιστα μου ο Θεός, ότι δεν ήθελα να μεταμορ-φώθω έναν άναντίον του προσώπου-ρας. Σας συγχώρε για τη διαγω-ματία ! Ένεργω, κυρία, εν ένομα-τι και κατ' έντολήν του βασιλέως κι' έγω λάβει τη διαταγή να κά-μω έρευνα λεπτομερή στην έπαυλι.

«Εκείνη τη στιγμή, ή Λεωνόρα έπεβλήθη τόσο δυνατά, με μία τέ-τοια καταληκτική προσώπεια, σ' όλόκληρο το είναι της, ώστε παρ-ουσιστική γαλήνια. «Έλεγε, για ένα δευτερόλεπτο το μάτι κι' έ-πειτα κορφώνοντας στο φρούραγο το έπιτακτικό, βαθύ της βλέμμα, μ' ένα ύφος έπιβλητικό, του είπε :

(«Ακολουθεί»)

Τ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΦΙΛΑΡΧΙΑΣ ΤΟΥ ΠΟΛ ΦΕΒΑΛ

Ο ΛΟΧΑΓΟΣ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ζοακίνα ά- κολουθήσε με τὸ βλέμμα τῆ διέυθυνσι τοῦ δαχτύλου καὶ ἔμεινε κατὰ πλῆκτι.

Τὸ κεφάλι τοῦ στεκόταν ψηλά καὶ τὸ βλέμμα τοῦ κύτταξε ἐλευθερά.

—Σενιόρα, εἶπε ἀποκαλυπτόμενος καὶ χαίρετ' ὡς μ' εὐγένεια, ἐκεῖνος ποὺ ἐπικαλεσθήκατε εἶνε μπροστὸς σας. Εἶμαι ἄντρας καὶ στρατιώτης, ἔχω καρδιά, σὰς ἀνῆκω ὁλόκληρος.

—Ἀντὶ ν' ἀπαντήσῃ ἡ Ζοακίνα, στράφηκε πρὸς τὸν "Εκτορα, ποὺ ἔκλεινε τὰ μάτια τοῦ, μὲ μιὰ υπερτάτη ἀγωνία. "Ο "Εκτωρ νόμιζε πὼς ἦταν πλάνη. Τὰ χέρια τῆς Ζοακίνας τυλίχθηκαν γύρω ἀπὸ τὸ λαιμὸ τοῦ. "Ετσι, ἀκουμπισμένη μὲ τὸ κεφάλι τῆς στὸ στήθος τοῦ νεαροῦ ἀξιώματι καὶ τόσο ὠραία, ἐκύτταξε τὸν "Εδουάρδο Γουέλσλεϋ καὶ τοῦ εἶπε:

—Δὲν ταιριάζει, οὔτε σ' ἔσαν ἄντρας, οὔτε σ' ἔνα στρατιώτη, οὔτε σὲ μιὰ εὐγενεῖα καρδιά, νὰ ἀκούῃ ἔτσι τὸ μυστικὸ μῆος γυναικας. Τί με θέλετε;

Μὲ τὴ σειρά τοῦ, ὁ νέος Σκῶτος χλωμῶσε, κυττώντας μὲ ζήλεια τὰ δάκρυα τῆς εἰγνωμοσύνης καὶ τῆς χάριτος ποὺ κυλοῦσαν στὰ μάτια τοῦ "Εκτορος.

—Εὐνοῖζα... ἀπάντησε, ἀλλάζοντας χρῶμα πολλές φορές, ἐνῶ μιλοῦσε, "Ελπιζα...

Διακόπηκε ἀπὸ μιὰ δυνατὴ προσπάθεια καὶ ἀνακτώντας τὴ δεισπρέπεια τοῦ καὶ τὴν ἡρεμία τοῦ, ἐπρόσθεσε ἀμέσως:

—Σενιόρα, σὰς ὀκκουγα, γιατί ἔξω πὼς κινδυνεύετε καὶ γιατί σὰς ἀναπαύω...

Περιγράψαμε τὴν Καμπανίλα τέτοια ὥπως ἦταν. Κοκκίνισε καὶ μ' ἔβλον πού τὸ κεφάλι τῆς ἦταν ἀκουμπισμένο στὴν καρδιά τοῦ "Εκτορος, χαμογέλασε.

Ο "Εδουάρδο Γουέλσλεϋ, προσκαλεσμένος ἀπὸ αὐτὸ τὸ χαμόγελο, πλησίασε με-

ρικά βήματα.

—Πλησιάζω, εἶπε, γιατί μπορῶ μόνος νὰ σὰς δώσω διηγήματα: Τὴ σωτηρία καὶ τὴν ἐκδίκησι!...

—Τολμάτε καὶ μένετε ἀκόμα ἐδῶ!... ψιθύρισε ἡ Ζοακίνα.

—Τολμῶ, γιατί εἶμαι ἔτοιμος.

—Σὲ τί, μυλόρδε;

—Σὲ δὲλα.

Ἡ Καμπανίλα στράφηκε πρὸς τὸν "Εκτορα μ' ἕνα βλέμμα μομφῆς, ποὺ φαινόταν σὰν νὰ ἔλεγε:

—Ἀκούστε καὶ παραβάλατε!

Ο "Εκτωρ χαμήλωσε τὰ μάτια, μὰ τὰ σήκωσε αἰσῶς γιὰ νὰ κυττάξῃ τὸν νέο Σκῶτο μὲ ὄλο τοῦ τὸ μῖσος:

—Σενιόρα, ἐπρόφερε σιγὰ καὶ μὲ πρὸς πάθει, ὥστε ν' ἀκούῃ μόνον ἡ Ζοακίνα, ἄνωγ' αὐτὴ τὴ στιγμή τὸ πῶς σιληρὸ καθήκον, ποὺ μοῦ ἔχει ἐπιβληθῇ στὴ ζωὴ μου. Ὑποσχέθηκα σὲ κάποιον ποὺ ἐνδιαφέρεται γιὰ σὰς...

—Ποῖος ἐνδιαφέρεται γιὰ μένα, κύριε;

—Δὲν μπορῶ νὰ σὰς πῶ τὸν ὄνομά του... Ὑποσχέθηκα...

—Εἰδίστε, φαίνεται ὅτι τὸ βλέμμα τῆς κόρης ἤθελε νὰ βυθισθῇ μέσ' στὴν καρδιά τοῦ.

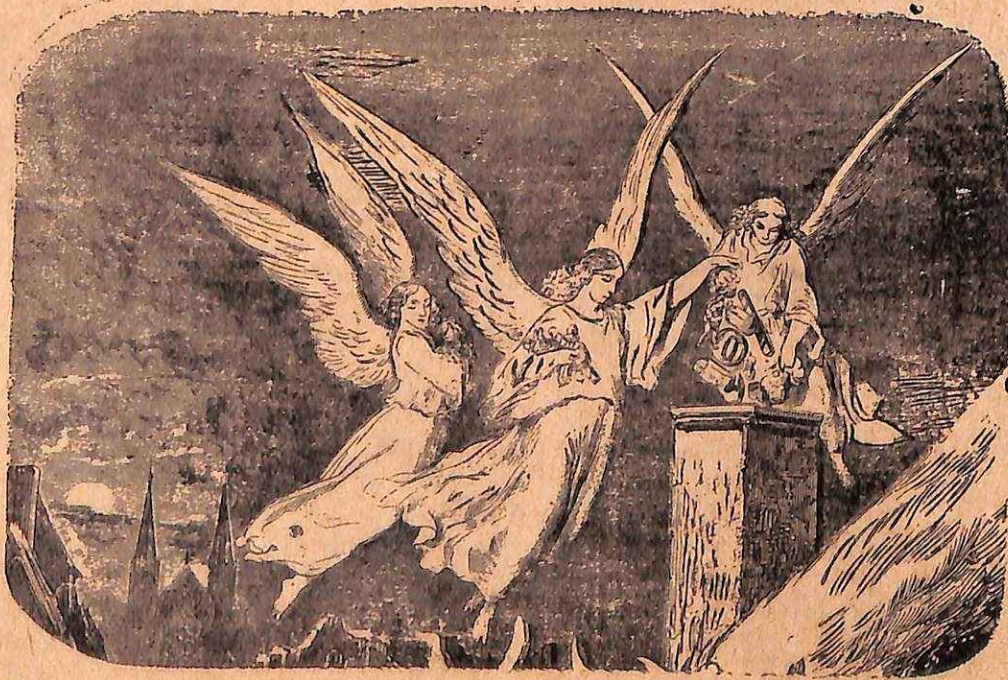
—Τί ὑποσχέθηκατε; ρώτησε μὲ μιὰ φωνή, ὅπου ἀντηχοῦσε πάλι ὁ θυμὸς.

—Ὑποσχέθηκα νὰ σὰς ἀναγκάσω... ἐγὼ ὁ ἴδιος... νὰ δεχθῇτε τὴν συνοδεία αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

—Τὴ συνοδεία τοῦ λόρδου "Εδουάρδου!... ἔσας!...

—Μάλιστα, σενιόρα, ἀπάντησε ὁ "Εκτωρ, ἔτοιμος νὰ πέσῃ κάτω.

Τὸ εἰσπνεσμένο βλέμμα τῆς Καμπανίλας ἔμεινε κορφωμένο γιὰ μιὰ στιγμή στὸν "Εκτορα.

(Ἀληθινὴ Ἱστορίαι)

μακρὰ, πρὸς τὸ μέρος τοῦ πυργου.

Ο "Εδουάρδος, ἀφοῦ ἀφογκράστηκε προσεχτικά, εἶπε:

—Σενιόρα, ἂν θέλετε νὰ προστατέψετε τὴν υιτέρα σας, πρέπει νὰ βιαστούμε.

—Τὴ μητέρα μου! φώναξε ἡ Ζοακίνα περίτρυμος.

Καὶ ὥρμησε μέσ' ἀπ' τὸ δάσος, τρέχοντας καὶ χωρὶς νὰ κυττάξῃ πίσω τῆς ἂν τὴν ἀκολουθοῦν. Μόλις ἔφτασε στὴν ἀνατολικὴ ἄκρη τοῦ δάσους, τὴν ἀκούσαν νὰ βγάξῃ μιὰ κραυγὴ τρόμου.

—Κύριε κόμη, εἶπε ὁ "Εδουάρδος στὸν "Εκτορα, βάζοντας τὸ σπαθὶ στὴ θήκη τοῦ, σὰς ζητῶ ἀνακωχή!

—Μυλόρδε, ἀπάντησε ὁ Σαμ, πανεῖλ, φτάνει πού τὸ διάταξε αὐτὴ.

Καὶ τράθηξε βιαστικά πρὸς τὸν πύργο. Ἡ μὴς Νέντ τὸν ἀκολούθησε. Ἡ Ζοακίνα ξαναγύριζε πρὸς αὐτοὺς ὁλολύζοντας:

—Μητέρα μου! μητέρα μου! φωνή μου μητέρα!

—Ἐβγάχαν ἀπὸ τὸ σῦδεντρο, ἀμέσως.

Ο "Εκτωρ κ' ὁ Νέντ, εἶδαν στὸ μακρὸς τῶν δυὸ ἐπάλξεων, ποὺ συνδεόντουσαν στὸν πύργο τοῦ Φερδινάνδου τοῦ Καθολικοῦ, δυὸ ὀρθὲς ἀγρίων ποὺ προχωροῦσαν, ὀπλισμένοι μὲ μαχαίρια, μὲ ἀξίνες, στὰ μονοπάτια.

—Τὴ μητέρα μου! Βοηθήστε τὴν μητέρα μου! φώναξε ἡ Καμπανίλα.

Ο "Εκτωρ καὶ ὁ Νέντ πιάστηκαν ἀπὸ τὸ χέρι. Ἡ μεγαλοφροσύνη τῆς νεότητος τῶν ἔλαμπε στὰ μάτια τους. Αὐτὸ ἦταν μιὰ μυστικὴ συνθήκη. Ὑποσχέθηκαν ὁ ἕνας στὸν ἄλλο, χωρὶς νὰ ποῦν λέξι νὰ πολέμησουν πλάι καὶ νὰ πεθάνουν μαζὺ γιὰ κείνη, ποὺ ἦταν ἐκεῖ καὶ ποὺ τοὺς χαμογελοῦσε τώρα μ' ἐλπίδα μέσ' ἀπὸ τὰ δάκρυά τῆς.

—Ἀνοῖξαν τὸ μικρὸ πορτάκι. Ἐμπήκαν κ' οἱ τρεῖς μέσας, ἐνῶ γύρω τους ἀντηχοῦσαν ἡ κραυγὲς τῆς λύσσας, τὶς ὁποῖες ἔβγαζαν ἡ μαϊνόμενες ὀρδὲς τοῦ ὄχλου, βρίσκοντας τὶς εἰσόδους τοῦ πύργου γερὰ κλεισμένες.

XIX

Η ΕΦΟΔΟΣ

Μέσα στὸν πύργο τοῦ Φερδινάνδου τοῦ Καθολικοῦ μιὰ τρομερὴ σύγχυσι βασίλευε τώρα. Τὸν προ-

σέβαλαν ἀπὸ τρεῖς μερίες ἡ στερεὰ δρῦνι πύργου ποὺ ἔβγαυε στὴν ἐσωτερικὴ γαλερία, ἐπικρινώντας τὴν κρεββατοκάμαρῃ μὲ τὸ κεντρικὸ ὀκκμα, τινάζοντας καὶ σάλευε ἀπὸ τὰ χτυπήματα τῶν ἀξίνων, ἐνῶ ἡ δυὸ μικρότερες πύρτες, ποὺ ἔβγαυαν στὶς ἐπάλξεις δεξιά κ' ἄριστερά, ἄρχιζαν πειὰ νὰ ὑποχωροῦν ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν χτυπημάτων.

—Ὅταν ἡ Καμπίλα μπήκε μέσας, συνοδευομένη ἀπὸ τοὺς δυὸ ὑπερασπιστὰς τῆς, ἡ ντόνα Μέντσια ὄρθη καὶ περὶτρομῇ, ἐσάλευε μέσ' στὴν ἀγκαλιά τῆς Λίλιας.

Τὰ χτυπήματα κ' ὁ θόρυβος τοῦ ὄχλου τὴν εἶχαν ἐμπνέσει καὶ τὸ κεφάλι τῆς, παραγμένο βαθεία, μάτιας προσπαθοῦσε νὰ καταλάβῃ τί συνέβαινε. "Ὅς τώρα, εἶχαν κατορθώσει νὰ τῆς ἀποκρύψουν ἕνα μέρος τῶν κινδύνων, ποὺ τὴν περιστοιχίζαν, καὶ ὅταν τὴν περὶσπασμένη ξανακλείσθηκε στὸν πύργο, μετὰ τὴν ἐπίθεσι τῶν ληστών στὸ δρόμο τῆς Πλαζέντίας, ἐνοιῶσε τὸν ἑαυτὸς τῆς ἀσφαλῆ, σὰν νὰ ἦταν μέσας σ' ἕνα σίγουρο καταφύγιον.

Ἡ γυνὴν Γάλλοι στὰ περίχωρα ἀφοῦ αὐτοὶ τὴν εἶχαν γλυτώσει ἀπὸ τοὺς ληστὰς κ' αὐτὸς ὁ ἡρωϊκὸς νέος, τοῦ ὁποῦ καὶ γασκατριστακὰ τῆς θύμωζαν ἀνιδρόα τὸ περὶφωτο ποσοφίλ τοῦ ἀνεπιῶ τοῦ Καίσαρος ντὲ Σαμπανεῖλ, ὅπως ἦταν τὴν πρῶτὴ φορὰ ποὺ εἶχε ἔθοβε στὸν πύονο τῶν Γκουαντελούπ, νὰ νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν μητέρα τοῦ, ἔμεινε μέσ' στὴ μνήμη τῆς, σὰν μιὰ ὑπόσχεσι συνδρομῆς καὶ βοηθείας.

Τὴν εἶχαν, εἶν' ἀλήθεια, διώξει ἀπὸ τὸ σπῆτι τῆς, μὰ διατηρήθηκαν σ' αὐτὸ τὰ προσήματα τοῦ νόμου κ' ἡ ὑποσχέσις, ποὺ εἶχε λάβει ἀπὸ τὴν Ἀνωτάτη Διοίκησι τῆς Ταλαθέρας, τῆς ἐγγυόντουσαν τουλάχιστον ὅτι δὲν εἶχε νεκρωθῇ καὶ ἀρχὴ μέσ' στὴ χώρα. Ἀρρωστικὴ καὶ συντριμμένη κατ' ἀπὸ τὸ βάρος τῶν πόνων τῆς, δὲν εἶχε ἀντιληφθῇ τίποτε μόνον τῆς.

Οἱ μόνοι ποὺ φοβότανε, ἦταν οἱ Ἀγγλοι.

Μὰ ἡ φωνὴ τοῦ ἐπαναστατημένου ὄχλου ἔχει τόνους χαρκτηριστικούς καὶ τρομεροῦς, ποὺ ὁ καθένας τοὺς ἀναγνωρίζει, χωρὶς νὰ τοὺς ἔχη ἀκούσει κ' ἄλλη φορὰ.

Δὲν εἶνε ὁ βορυθμὸς τοῦ λιονταριοῦ, αὐτὸ δὲ ἔλειπε! Εἶνε τὸ οὐρλιασμα τοῦ τασκαλιῶ, ποὺ ἔχει γίνει πανίσχυρο. Αὐτὸ προσβάλλει τὴν καρδιά, ὅπως ἡ ἀγωνία ποὺ προηγεῖται τοῦ θανάτου. Ἡ ντόνα Μέντσια, ἀκούγοντας τὴν ὄχλοσθῃ τοῦ πλῆθους, δὲν εἶχε ἀνάγκη περισσοτέρων ἐξηγήσεων καὶ ὁ πάγος τῆς ἀγωνίας ἀπλώθηκε μέσ' στὶς ἀρτηρίες τῆς, μὲ τὴν πρῶτὴ ἔκρηξι τῶν ἀγρίων αὐτῶν κραυγῶν.

Ἐν τούτοις, ἄλλοτε ἦταν δυνατὴ. Ἦταν κόρη γενναίων καὶ θαρραλέων εὐγενῶν.

Ἡ καρδιά τῆς τώρα ἦταν συντριμμένη, τὸ κορμὶ τῆς ἐκμηδενισμένο καὶ ἡ ψυχὴ τῆς

δὲν ἔκανε ἄλλο, παρὰ νὰ κοιμάται.

Ο προσεχὴς κ' ἀναπόφευκτος θάνατος τὴν ἐξύπνησε.

Ἡ Λίλιας, ποὺ ἔτρεμε μὴπως τὴ δὴ νὰ ξεψυχήσῃ μέσας στὴν ἀγκαλιά τῆς, τὴν ἐνοιῶσε ἀπεναντίας ν' ἀνορθώνεται σιγὰς, σιγὰς ἐφόσον δυνάμειν ὁ θόρυβος καὶ ἡ ἀπειλὴς τοῦ ὄχλου.

Ποτὲ δὲν εἶχε δὴ τὸ κεφάλι τῆς σηκωμένο τόσο ψηλὰ καὶ τὰ μάτια τῆς τόσο πολὺ ἀνοιγμένα.

Ἡ ντόνα Μέντσια ἔτρεμε ἀκόμα, γιατί τ' ἀδυνατισμένα πόδια τῆς λυγίζαν κατ' ἀπὸ τὸ κορμὶ τῆς, μὰ κ' αὐτὴ ἡ ἀνατριχίλα πέρασε μόνον τῆς καὶ ἡ φυσικὴ τῆς δύναμι φαίνονταν νὰ ξαναγεννιέται σιγὰς-σιγὰς, ὅπως συμβαίνει μὲ τὴ φλόγα ποὺ πρὶν νὰ σβῇ, πετάει μιὰ τελευταία καὶ μεγάλη λάμψιν.

Ἐκύτταξε τὴν πύργου τῆς ἐσωτερικῆς γαλερίας, ποὺ ἦταν πολὺ κοντὰ τῆς, στὸ βάθος τῆς κρεββατοκάμαρῆς τῆς καὶ ὅπου ὁ ὄχλος κατάφερε τὰ πρῶτα τοῦ χτυπήματος: Τὴν ἐκύτταξε μὲ βλέμμα ἡσυχου καὶ περὶφωτο καὶ εἶπε μόνον:

—Εἶμαι βεβαία ὅτι ἡ κόρη μου ἡ Ζοακίνα δὲν μᾶς ἐγκατάλειψε ἐκουσῶς. Ἄν ἐκεῖνη εἶνε ἀσφαλισμένη αὐτὴ τὴ στιγμή, ποὺ ὁ κίνδυνος μᾶς περιζῶνει, εὐλογημένος νᾶναι ὁ Θεός!

Ο "Αντρέας πῆδηξε ἀπὸ τὸν ἐξώστη μέσ' στὴ σάλλα μὲ τὰ γκρίζα μαλλιά τοῦ ἀνωρθωμένου στὸ κεφάλι τοῦ καὶ τὴ φωνή τοῦ ὅπου πῶς λευκὴ ἀπὸ τὸ πανὶ τοῦ πουκαμῖσου τοῦ.

—"ὦ! σενιόρα! ὦ! Παναγία παρθένα! ὦ! Ἁγία Τριάς! φώναξε μέσας στὸν παρορυσμὸ τοῦ τρόμου τοῦ εἶνε πολλοὶ σὰν τὶς ακρίδες τῆς Αἰγύπτου! Ἰοῦ! ἀκουστικὴ νὰ πετάξουν ἀπὸ πέτρα τὸση σ' ἕνα φτωχὸ ἀνθρώπο τῆς ηλικίας μου! Ἄνοιχτε τὴν στιγμήν ὀνειρευόμουν, πὼς τὰ εἶχαμε ὅλα ἀφθονά, ἄγε! Ἀντρέα! προστάτη μου!

—ὦ, σενιόρα, σενιόρα! Ἦρθε λοιπὸν ἡ τελευταία μας ὥρα καὶ πρέπει νὰ πεθάνουμε, χωρὶς παπὰ καὶ χωρὶς νὰ μεταλάβουμε;

Σταμάτησε κ' ἔκανε ἕνα βῆμα πίσω, βλέποντας τὴ χλωμὴν ὀμὴ τῆς κυρίας τοῦ τόσο ἀγέρωχῃ τώρα μέσας στὴν ἀγκαλιά τῆς Λίλιας, ποὺ ἐδίστασε νὰ τὴν ἀναγνωρίσῃ.

Ἡ ὀμὴ τῆς Λίλιας δὲν ἦταν ἀλλογενὴς διόλου καὶ κύτταξε μὲ τὴν ὠραία γαλήνη τοῦ προσώπου τῆς.

—Πάρε ἕνα ὄπλο, τοῦ εἶπε ἡ μαρκησία. Οἱ Ἰσπανοὶ πολέμου, ὅσο ὑπάρχει μιὰ πνοὴ μέσ' στὰ χεῖλη τους.

Ἀντὶ νὰ πάρῃ ἕνα ὄπλο, ἐκάθισε καὶ σταύρωσε τὰ χέρια τοῦ στὰ γόνατά τοῦ. Ὡστόσο, εἶχε μὲτὶ Ἡρακλέους κ' ἦταν καλοθερμεμένος μὰ φαίνεται δὲν εἶχε γεννηθῇ κατ' ἀπὸ τὸ ἀστρο, ποὺ κάνει τοὺς ἱππότες.

Μόλις ἐκάθισε, ἔβαλε τὸ χέρι τοῦ στὴν τσέπη καὶ μηχανικά ἔβγαλε κατὶ κ' ἄρχισε νὰ μασάῃ. Σὲ κάθε χτύπημα ποὺ ἀκούγε, ἀνατηοῦσε στὴν καρδιά τοῦ σὰν ἀρνάκι. Μολοντὶ δὲ τὸ στόμα τοῦ ἦταν γε-

μάτο, δὲν ἔπαυε νὰ ἐπικαλεῖται τὴν Παναγία καὶ ὄλους τοὺς Ἁγίους.

—Ἀνοιχτε! φώναζαν τώρα πίσω ἀπὸ τὴν πύργου τῆς ἐσωτερικῆς γαλερίας. Ἀνοιχτε, ἐν ὀνόματι τῆς νομιμωτάτης καὶ ἐξοχωτάτης Ζούντας! Ἀνοιχτε, φίλοι τῶν αἰρετικῶν, προδοῖτες, κατάσκοποι τῶν Γάλλων! ὄργανα τῶν κατακτητῶν! ἔξω, μότες! ἔξω, ἔξω! τῆς πατρίδας, ἀνοιχτε! γιατί ἄλλοιῶς οἱ πιστοὶ πατριῶτες Ἰσπανοὶ θὰ σὰς βγάλουν τὴν ψυχὴ μὲ τὰ νάβιε κοκκινισμένες στὴ φωνά.

Ο "Αντρέας ἔβγαξε στεναγμούς, μὰ ἐξακολουθοῦσε νὰ μασάῃ χωρὶς καμμίαν τῆνι.

Ὡστόσο, δὲν ἦταν αὐτός, αὐτὸς ὁ καλὸς Ἀντρέας, ποὺ συγκέντρωνε ὅλας αὐτὰς τὰς ἐπιθέσεις: Αἰρετικοί, κατάσκοποι τῶν Γάλλων, φίλος τῶν Ἀγγλων, ἐξωμότης, ἐχθρὸς τῆς πατρίδας καὶ τὰ λοιπὰ. Δὲν ἦταν παρὰ λαίμαργος καὶ διεύλας, μὰ ἦταν καλός. Δὲν ἔξω τί θὰ ἔδινε γιὰ νᾶναι σ' ἕνα μέρος, ὅπου θὰ μπορούσε νὰ μασάῃ ἡσυχά.

Ἐκτὸς ἀπ' αὐτὸν, ὁ πολιωρμημένος πύργος δὲν ἔκλεινε, παρὰ δυὸ γυναικας. Ὁ λύκος φορτᾷνε μὲ δὺα τὰ ἐγκλήματα τὰ ὀρνὶ ποὺ εἶν' ἔτοιμος ν' ἀρπάξῃ.

Ἡ Λίλιας ἀνασκήρτησε, γιὰτὶ ἀκούσε διπλά σ' αὐτὴ τῆς τῆς φωνῆς τῆς ντόνας Μέντσιας ἐκυριάρχησε γιὰ δευτέρη φορὰ στὴν ὄχλοσθῃ.

—Ἰσπανοὶ! ἐξακολούθησε, μὲ πόνο μου βλέπω ὅτι ὁ θάνατός μας ἔρχεται ἀπὸ ἐκείνους ποὺ θρέψαμε!... Εἶμαι ἀθῶα ἀπὸ τὰ ἐγκλήματα ποὺ με κατηγορεῖτε, καὶ τώρα πού ἡ φωνὴ βγαίνει ἀκόμα ἀπὸ τὰ στήθη μου, σὰς συγχωρῶ γιὰ τὸ ἐγκλημα σας αὐτό.

Ἡ Λίλιας, μὲ ὀρμή, τὴν ἔσφιξε χωρὶς νὰ θέλῃ, μέσ' στὸ στήθος τῆς. Ο "Αντρέας ψιθύριζε:

—Μὰ τὰ πάθη τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀντὶ τὰ τοὺς συγχωρῶ, θὰ ἦταν καλύτερα νὰ τοὺς φοβέριζε μὲ τὶς τιμωρίες τῆς Κόλασις.

Ἐκείνη τὴ στιγμή ἡ Ζοακίνα ἐμαλλιασμένη, ὥρμησε μέσ' στὴ σάλλα.

—Μητέρα μου! πολυαγαπημένη μου μητέρα! φώναξε, παίρνοντας τὴ μαρκησία μέσ' στὴν ἀγκαλιά τῆς. Τίποτε δὲν ἔχσθηκε! Προσευχθῆτε, γιατί θὰ πολέμησομε!

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ
ΤΟΥ ΠΟΛ ΦΕΒΑΛ

«Ο ΛΟΧΑΓΟΣ ΦΑΝΤΑΣΜΑ»

τὸ ὁποῖον δημοσιεύεται στὴν «Οἰκογένεια» βρίσκεται στὰ γραφεῖα μας καὶ εἰς πλήρη τόμον ἐξ ἑπτακοσίων περίπου σελίδων, μὲ θαυμαστάς εἰκόνας, καὶ πωλεῖται χάριν τῶν ἀναγνωστῶν μας ἀντὶ δραχ. 50.

ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

Νεαρός, κομψός και με αλ-
λόκοτο παρουσιαστικό ο ζω-
γράφος Τζαίμς Κρέσθικ, ήταν
«πολύ της μόδας» την εποχή ε-
κείνη στο Λονδίνο.

Ζωγράφιζε μόνον βεντάγιες.
Κι' όχι για την καθεμιά κυρία.
Έπρεπε να είναι του γούστου
του ή πελάτις, έπρεπε να τη
σπουδάζει πρώτα — στόν χαρα-
κτήρα της, στούς τρόπους της,
και στην εμφάνισή της — κι' ύ-
στερα να ζωγραφίσει γι' αυτήν
μια βεντάγια, που ήταν πειά ε-
να αληθινό αριστουργηματάκι.
Ήταν — με τη συμβολική ζω-
γραφική της — κάτι σαν ζων-
τανή έκφραση της ψυχής της
κατόχου της!

Η παρουσία του Τζαίμς
στά αριστοκρατικότερα σαλόν-
ια της Βρετανικής πρωτεύου-
ρας ήταν περιζήτητη. Ή πιο
ζηλευτές κυρίες και δεσποινί-
δες τόν πολιορκούσαν με τις
παρακλήσεις τους και τις πα-
ραγγελλίες τους, μά ο παράδο-
ξος καλλιτέχνης δεν λυγί-
ζε μπρός σε καμμία θεατική πα-
γίδα. Όταν αρνιόταν, αρνιό-
ταν επίμονα, άποτομα, σχεδόν
βία, κι' ανέβαινε την έκτελε-
σι της παραγγελίας για άργό-
τερα, όταν θα νόμιζε έκείνος
πως έφτασε η κατάλληλη στι-
γμή της έκτελέσεώς της.

Είτοτε πολύ νεαρή ακόμη,
μυαλίδη, κι' έτσι δεν με έμπνε-
ετε όσο θα ήθελα! είπε μία ή-
μέρα όρθια-κοφτά στη χαριτό-
φυτη σύζυγο του ύπουργου
των Σπρτιατικόν λόρδου Μπέ-
μπυ. Αφήστε να περάσουν κα-
νένα-δυό χρόνια, να δοκιμάση
ή ψυχή σας την αναπόφευκτη
σε όλους μας ανεμοζάλη της
ζωής, να γίνη πιο άδρό και έν-
τονο το παραπολύ γλυκό κι' α-
θώο τώρα βλέμμα σας, και τό-
τε... τότε βλέπουμε!

Η θεατική υπερ-αριστοκρα-
τις λαίδη, μπρός στην ψυχρο-
λουσία αυτή του καλλιτέχνη,
διέκοψε τις παρακλήσεις της,
κι' απομακρύνθηκε με πληγω-
μένη αξιοπρέπεια, ελπίζοντας
άργότερα να τόν δαμάση.
Αλλοίμονο, όμως... Ήταν
τόσο αγύριστο το μυαλό του,
και τόσο πασίγνωστος ή παρα-
ξενιές του, ώστε όλοι υπόκο-
ιταν σ' αυτές και κανένας και
καμμία δεν τόν κρατούσαν κά-
κια: Ήταν τόν χαϊδεμένο παι-
δί της ύψηλης Λονδρέζικης κοι-
νωσίας.

Μία χειμωνιάτικη ημέρα έ-
φθασε στο Λονδίνο ή μίς Βαλε-
ρία Φίσερ. Ήταν μία βαθύ-
πλουτη, ιδιότροπη και γοητευ-
τική Αμερικανίδα που κληρο-
νόμησε απ' τους γονείς της την
ώμορφα άγγελου, τά πλούτη
μαχαργιά, και την άνυπατα-
ξία κι' επιπολαστικότητα μοναχο-
κόρης. Φιλοξενήθηκε με χαρά
απ' την παλαιά φίλη και συμ-
μαθήτριά της λαίδη Θούρλοε,
και σ' έναν απ' τούς χορούς
— που δόθηκαν απ' τη φίλη της
πρός τιμήν της — γνώρισε προσω-
πικά και τόν πανταχού παρόν-
τα Τζαίμς.

Τής άρεσε πολύ ο νεαρός ζω-
γράφος. Ή λαίδη Θούρλοε,
στην οποία εκμυστηρεύτηκε τις
έντυψεις της και την έπιθυ-
μια της ν' αποκτήση μία βεντά-
για ζωγραφισμένη απ' αυτόν,
την είπε με άμφιβολία:

—Είνε γρίφος ζωντανός, αλ-
τός ο άνθρωπος, άγαπητή μου...
Ζωγραφίζει μόνον για τόν κέφι
του... Είνε πλουσιώτατος, άλ-
λωστε... Νά, αυτή τη βεντάγια
μου τόν την πλήρωσα μόνον δυό
λίρες... Ήταν στις καλές του,
φαίνεται, τότε... Άλλες τού έ-
χουν πληρώσει παρόμοια έργα,
πρός εξακόσιες κι' έφτακόσιες
άκόμη λίρες... Κι' άλλες τού
πρόσφεραν και χίλιες πεντακό-
σιες λίρες, χωρίς κανένα αποτέ-
λεσμα... Είνε φοβερά ιδιότρο-
πος, κι' αινιγματικού χαρακτή-
ρος άνθρωπος... Χμ!... Πές του
κι' εσύ... Μά θα πέτυχης άρα-
γε... Χμ!... Χμ!...

—Θά τόν τόν πώ, και θά πε-
τύχω! είπε άποφασιστικά ή μίς
Βαλερία, δαγκώνοντας μηχανι-
κά τη βεντάγια, ή οποία παρί-
στανε έναν τρισχαριτωμένο κύ-
κνο να κολυμπά με ναχέλια
στά γαλάζια νερά μιάς φαντα-
σμαγορικής λίμνης παραμυθι-
ού. Ή σκηνή αυτή, λικνιστική,
γοητευτική σαν παραμύθι, ήταν
ένα αριστούργημα ζωγραφικής
όπως κι' όλα τά — σπάνια και
λιγοστά άλλωστε — έργα τού
Κρέσθικ.

Σέ μία διακοπή τού χορού,
τη βραδυά εκείνη, οί καλεσμέ-
νοι κάθισαν να πάρουν κάτι
να πιούν κανένα ποτηράκι έκ-
λεκτού κρασιού. Ή λαίδη Θούρ-
λοε τοποθέτησε έπίτηδες τόν

Τζαίμς Κρέσθικ πλάγι στη
Βαλερία, κι' ο παράξενος καλ-
λιτέχνης, έπηρεασμένος απ' τη
χαρά της, δεν άργησε ν' άρχισή
μια τερνή φλυαρία μαζί της.
Δαγκώνοντας μηχανικά πάλι
την πολύτιμη βεντάγια ή μίς
Φίσερ, και κυττάζοντας ταχύ-
πικα τόν Τζαίμς, μίθιωσε σε
μιά στιγμή:

—Είτοτε ασπλή ιδιοψία, μι-
στερ Κρέσθικ. Τά έργα σας
αυτά είνε άνεκτίμητα, κι' είνε
τις καλύτερες ή λίγες που τά κατέ-
χουν. Θα μπορούσα άραγε κι'
εγώ ν' αποκτήσω κάτι παρό-
μοιο για νά...

...για νά τόν δαγκώνετε...
Οχι, μίς Φίσερ! είπε άπότομα
ο νέος, αφήνοντας τόν πηρούν
του και κυττάζοντας έπιπληκτι-
κά τη Βαλερία στά έκθασμα
βαθυανάλα μιάτης.

Ή λαίδη Θούρλοε γέλασε
στενωχωρήμένα. Ή μίς Φίσερ
ξεροκατάπιε, πληγωμένη γιατί
πρώτη φορά αντίστέκταν θνη-
τός στις καριπταϊζικές έπιθυ-
μίες της. Κι' ο Τζαίμς, σκύ-
θοντας στό πιάτο του πάλι, σάν
να μην είχε συμβή τίποτε, άρ-
χισε να ξανατρώη άτάραχος τόν
μπιφτέκι του.

Πέρασε ένας μήνας. Κάποιο
πρωί, όλη ή έκλεκτή κοινωνία
παραξενεύτηκε μόλις διάβασε
στις έφημερίδες τη διάλυσι τών
άρραβώνων τού Τζαίμς Κρέ-
σθικ και της Βαλερίας Φίσερ. Εύ-
ρισκαν όλοι τόσο ταί-
ριστο αυτό τόν νε-
αρό ζευγάρι, ώστε, ό-
ταν πρό δεκαπέντε ή
μερών άνηγγέλθισαν
οί εύτυχισμένοι — κι'
έπειτα από όλιγοήμε-
ρο είδύλλιο — άρρα-
βώνες τών, ή χαρά
κι' ή έπιδοκιμασία ή-
σαν γενικές.

Μά την πρώτη αυτή
έκπληξι τών Λονδρέ-
ζων άριστοκρατών
την διαδέχτηκε — την έπομένη
τό πρωί — μία άλλη άκόμη, έ-
πίσης έντονη κι' αυτή: Ή μίς
Βαλερία Φίσερ άρραβωνιάζε-
ταν τόν λόρδο Άρθουρ Μπέ-
θαν, μαρκήσιο τού Άννερλέυ,
έναν νεαρό και πλουσιώτατο
επάπτιδο, φημισμένο για τά
κυνήγια του στην Άφρική και
για τά άθλητικά ρεκόρ του.

Τόν μυστήριο που κρυβόταν
στά άνεξηγήτα και ένδιαφέρον-
τα αυτά κοσμικά γεγονότα, δεν
άργησε νά διαφωτισθή από μία
συνδιάλεξι της Βαλερίας με τη
φίλη της, λαίδη Θούρλοε. Με
θριαμβευτικό ύφος νικήτριάς, ή

μίς Φίσερ, είπε μία βραδυά στη
φίλη της — έκα' στη δεξίωσι που
δνε ο μνηστήρ της — για τούς
άρραβώνες τού — δείχνοντάς
της συγχρόνως μία ύπεροχη
βεντάγια που παρίστανε μία ό-
περοχη μαγική πεταλούδα, νά
πέταη από λουλούδι σε λου-
λούδι.

—Ένα καρτίσιό μου ήταν,
άγαπητή μου, ο πρώτος μου
αυτός άρραβώνας με τόν Τζαί-
μς. Μού άρνήθηκε τη βεντά-
για έκείνη τη βραδυά, μά τόν
γοητεύσα την έπομένη κιόλας,
κι' από νικήτριά που ήταν, έινε
πια όργανό μου... Άίτες ήμέ-
ρες άργότερα, τρελλανόντα
για μένα και με ζήτησε γυνά-
κα του... Έθεσα τούς όρους
μου — αυτή τη βεντάγια που
βλέπεις — έγιναν οί άρραβώνες
μας, κέρδισα τόν κομψότεχνημά
του, κι' έπειτα... έπειτα τούς δι-
έλυσα!... Μπορούσα νά κάνω
και διαφορετικά, μία που πέτυ-
χα έκείνο που ποθούσα, μία που
ταπεινώσα τόν άγέρωχό του φρύ-
δι, και μία —τέλος— που... που
λατρεύομαστε κρυφά από δυό
χρόνια πρίν, εγώ κι' ο λόρδος
Άρθουρ.

Κατάπληκτη απ' την τόση έ-
πιπολασότητα της φίλης της, ή
λαίδη Θούρλοε, χαρούμενη βέ-
βαια που μάθαινε πρώτη αυτή
τό συναρπαστικό μυστικό τών
κοσμικών έκελών, μηχανορραφί-
ων, μά και πειραγμένη απ' τόν
ποδοπάτημα τούσαν, ιερών άν-
θρωπίνων αισθημάτων για χάρι
της ιδιότροπίας, μιάς στιγμής,
μουρμούρισε στη Βαλερία, δεί-
χνοντάς της τη συμβολική ζω-
γραφία της βεντάγιας της.

—Πολύ δεινός ψυχολόγος, ο
Τζαίμς, είπε μία βραδυά στη
φίλη της — έκα' στη δεξίωσι που
δνε ο μνηστήρ της — για τούς
άρραβώνες τού — δείχνοντάς
της συγχρόνως μία ύπεροχη
βεντάγια που παρίστανε μία ό-
περοχη μαγική πεταλούδα, νά
πέταη από λουλούδι σε λου-
λούδι.

—Ένα καρτίσιό μου ήταν,
άγαπητή μου, ο πρώτος μου
αυτός άρραβώνας με τόν Τζαί-
μς. Μού άρνήθηκε τη βεντά-
για έκείνη τη βραδυά, μά τόν
γοητεύσα την έπομένη κιόλας,
κι' από νικήτριά που ήταν, έινε
πια όργανό μου... Άίτες ήμέ-
ρες άργότερα, τρελλανόντα
για μένα και με ζήτησε γυνά-
κα του... Έθεσα τούς όρους
μου — αυτή τη βεντάγια που
βλέπεις — έγιναν οί άρραβώνες
μας, κέρδισα τόν κομψότεχνημά
του, κι' έπειτα... έπειτα τούς δι-
έλυσα!... Μπορούσα νά κάνω
και διαφορετικά, μία που πέτυ-
χα έκείνο που ποθούσα, μία που
ταπεινώσα τόν άγέρωχό του φρύ-
δι, και μία —τέλος— που... που
λατρεύομαστε κρυφά από δυό
χρόνια πρίν, εγώ κι' ο λόρδος
Άρθουρ.

Κατάπληκτη απ' την τόση έ-
πιπολασότητα της φίλης της, ή
λαίδη Θούρλοε, χαρούμενη βέ-
βαια που μάθαινε πρώτη αυτή
τό συναρπαστικό μυστικό τών
κοσμικών έκελών, μηχανορραφί-
ων, μά και πειραγμένη απ' τόν
ποδοπάτημα τούσαν, ιερών άν-
θρωπίνων αισθημάτων για χάρι
της ιδιότροπίας, μιάς στιγμής,
μουρμούρισε στη Βαλερία, δεί-
χνοντάς της τη συμβολική ζω-
γραφία της βεντάγιας της.

—Πολύ δεινός ψυχολόγος, ο
Τζαίμς, είπε μία βραδυά στη
φίλη της — έκα' στη δεξίωσι που
δνε ο μνηστήρ της — για τούς
άρραβώνες τού — δείχνοντάς
της συγχρόνως μία ύπεροχη
βεντάγια που παρίστανε μία ό-
περοχη μαγική πεταλούδα, νά
πέταη από λουλούδι σε λου-
λούδι.

καυμένος ο Τζαίμς... Σωστά
σε χαρακτήρισε για μία άσπαστη
πεταλούδα, που βελκτική μά κι
άκαρδη πέταε από λουλούδι σε
λουλούδι... Ωστόσο, φυλάξου...
Είνε αλλόκοτος νέος, και παρ-
όλη την απάθειά του, δεν πι-
στεύω να θεωρή ακόμη χαμένη
την παρτίδα.

—Όχι, για έκδικήσεις μου
μυλά, έκνε με δυσφορία ή
μίς Φίσερ, διακαμπώντας τη φι-
λή της. Τέ έχω νά φέθομαι ά-
πο όποιανδήποτε, όταν έλμα
στό πλευρό τού Άρθουρ.
Ή λαίδη Θούρλοε άναστήκα-
σε τούς ώμους της, κι' ή συζη-
τήσις σταμάτησε ως εκεί.

Λίγες ήμέρες ύστερα, και τόν
βράδυ ακριβώς της παραμονής
τών γάμων της, ή Βαλερία,
κούρασμένη απ' τούς κόπους
και τις προετοιμασίες, κι' έν-
νευρισμένη άρκετά απ' την
προδοκία τών άνυπόμονη της
πρότησις «αύριο», καθόταν
μπρός στό άναμμένο τζάκι τού
σαλονιού της. Ή σκέψι της ή-
ταν μοιραία, καθώς μισό-
κλεινε τά μάτια της από εύτυ-
χία άναπολύντας τόν λατρευ-
τό της Άρθουρ, και καθώς ύ-
στερα τά άνοίγε γλαρά και τά
κάρφανε στην έπίγραφη, ένας
μικρός δαίμονας, που κρατούσε
στό χέρι της.

Ή έπίγραφη τού δαίμονος έ-
λέγε:

«Ο Τζαίμς Κρέσθικ, από τη
μίς Βαλερία Φίσερ με ένα μικρό
ένδυμα της ασπότης αγάπης του
και με τις πιο εύλογες ελπίες του
γι' τη μελλοντική της ευτυχία...»

Κι' ή Βαλερία μουρμούριζε
καρδιάς — γεμάτο από αίμα
παρφόρο, αντί για
κρασί — έτοιμαό-
ταν νά τόν πιή στην
όγεια έκείνου που
τόν κύταζε... Και
μιά άλυσίδο τ'σα
μαύρη κρεμόταν
απ' τη λαβή της
αλλόκοτης αυτής
βεντάγιας, έχον-
τας στό άκρο της
ένα χρυσό ανθρω-
πινο κρανίο, άρι-
στούργημα της χρυσο-
χοΐας!...

Ή μίς Φίσερ
δεν μπορούσε άκό-
μη να συνέλθη απ' την άνατρι-
χίλα της. Τά σαγόνια της χτυ-
πούσαν, τόν περιβάλλον τού ή-
δονικά ζεστού σαλονιού της
την τρόμαζε, κι' ένας δεισιδαί-
μων φόβος την άνατάραιε απ'
τό κεφάλι της, που πονούσε, ως
τά πόδια της, που τά αισθανό-
ταν παγωμένα...

Τί σήμαινε αυτό τόν δάρο τού
σατανικού Κρέσθικ; Τί σήμαι-
νε ο άπαίσιος ζωγραφιστός
συμβολισμός του; Ποιός ήταν
ο βρουκόλακας που πινε αίμα,
άντι για κρασί από ανθρώπινη
καρδιά; Κι' οί άλυσσόμε-
νοι σκελετοί της λαβής, ποιοί
ήσαν; Ή μοιραία άστα-

διαρκώς, καθώς διάβαζε και ε-
ναδιάβαζε την έπίγραφη και
καθώς στριφιδούριζε στά χέρια
της τόν δαίμονα...

—Νά τόν τόν στείλω πίσω;
Είνε κάπως σκληρό, και θα
πονέση ο καυμένος... Τόν τιμά-
ρησα πολύ για κείνη την άρθρο-
δία του... Μά είνε και σωστό
να δειχτώ τόν δάρο ενός πρώην
μνηστήρος μου, στις παρμό-
νες τού γάμου με άλλον... Και
τι νά μου στέλνη, άραγε;

Οήτος τ'ψις, γυναικεία πε-
ριέργεια, όλο αυτά μαζεμένα
νίκησαν έπιτέλους τούς διατρε-
μούς και τις έκφυλάξεις της
Βαλερίας, κι' άνοιξε τόν δαί-
μόνα.

Μιά θαυμαστή βεντάγια,
φανταχτερή, έλκυστική, φά-
νηκε άμέσως. Μά μόλις την
ξεδιπλώσε στό πρεμουλιασμένο
χέρι της, και μόλις έφριξε τά
μάτια της λαχταριστά στη ζω-
γραφική της διακόσμηση, τό-
τε... τότε γλώμισσε σαν πε-
θαμμένη από άνέκφραστη φρί-
κη.

Ήταν ένα διαβολικό έργο,
έκείνη ή βεντάγια!
Μαύρο, πένθιμο, τόν φόντο
της, φιλιππίνιοι, πρηνάχτικοί
σκελετοί όποτελούσαν τη λαβή
της... Ένας άπαίσιος βρουκόλα-
κας, τιμωμένος, έξέτακτος, και
κρατώντας μία κιάρα κι' ένα
κοτήρι σε σχήμα ανθρώπινης
καρδιάς — γεμάτο από αίμα
παρφόρο, αντί για
κρασί — έτοιμαό-
ταν νά τόν πιή στην
όγεια έκείνου που
τόν κύταζε... Και
μιά άλυσίδο τ'σα
μαύρη κρεμόταν
απ' τη λαβή της
αλλόκοτης αυτής
βεντάγιας, έχον-
τας στό άκρο της
ένα χρυσό ανθρω-
πινο κρανίο, άρι-
στούργημα της χρυσο-
χοΐας!...

Ή μίς Φίσερ
δεν μπορούσε άκό-
μη να συνέλθη απ' την άνατρι-
χίλα της. Τά σαγόνια της χτυ-
πούσαν, τόν περιβάλλον τού ή-
δονικά ζεστού σαλονιού της
την τρόμαζε, κι' ένας δεισιδαί-
μων φόβος την άνατάραιε απ'
τό κεφάλι της, που πονούσε, ως
τά πόδια της, που τά αισθανό-
ταν παγωμένα...

Τί σήμαινε αυτό τόν δάρο τού
σατανικού Κρέσθικ; Τί σήμαι-
νε ο άπαίσιος ζωγραφιστός
συμβολισμός του; Ποιός ήταν
ο βρουκόλακας που πινε αίμα,
άντι για κρασί από ανθρώπινη
καρδιά; Κι' οί άλυσσόμε-
νοι σκελετοί της λαβής, ποιοί
ήσαν; Ή μοιραία άστα-

καυμένος ο Τζαίμς... Σωστά
σε χαρακτήρισε για μία άσπαστη
πεταλούδα, που βελκτική μά κι
άκαρδη πέταε από λουλούδι σε
λουλούδι... Ωστόσο, φυλάξου...
Είνε αλλόκοτος νέος, και παρ-
όλη την απάθειά του, δεν πι-
στεύω να θεωρή ακόμη χαμένη
την παρτίδα.

...για νά τόν δαγκώνετε...
Οχι, μίς Φίσερ! είπε άπότομα
ο νέος, αφήνοντας τόν πηρούν
του και κυττάζοντας έπιπληκτι-
κά τη Βαλερία στά έκθασμα
βαθυανάλα μιάτης.

Ή λαίδη Θούρλοε γέλασε
στενωχωρήμένα. Ή μίς Φίσερ
ξεροκατάπιε, πληγωμένη γιατί
πρώτη φορά αντίστέκταν θνη-
τός στις καριπταϊζικές έπιθυ-
μίες της. Κι' ο Τζαίμς, σκύ-
θοντας στό πιάτο του πάλι, σάν
να μην είχε συμβή τίποτε, άρ-
χισε να ξανατρώη άτάραχος τόν
μπιφτέκι του.

Πέρασε ένας μήνας. Κάποιο
πρωί, όλη ή έκλεκτή κοινωνία
παραξενεύτηκε μόλις διάβασε
στις έφημερίδες τη διάλυσι τών
άρραβώνων τού Τζαίμς Κρέ-
σθικ και της Βαλερίας Φίσερ. Εύ-
ρισκαν όλοι τόσο ταί-
ριστο αυτό τόν νε-
αρό ζευγάρι, ώστε, ό-
ταν πρό δεκαπέντε ή
μερών άνηγγέλθισαν
οί εύτυχισμένοι — κι'
έπειτα από όλιγοήμε-
ρο είδύλλιο — άρρα-
βώνες τών, ή χαρά
κι' ή έπιδοκιμασία ή-
σαν γενικές.

Μά την πρώτη αυτή
έκπληξι τών Λονδρέ-
ζων άριστοκρατών
την διαδέχτηκε — την έπομένη
τό πρωί — μία άλλη άκόμη, έ-
πίσης έντονη κι' αυτή: Ή μίς
Βαλερία Φίσερ άρραβωνιάζε-
ταν τόν λόρδο Άρθουρ Μπέ-
θαν, μαρκήσιο τού Άννερλέυ,
έναν νεαρό και πλουσιώτατο
επάπτιδο, φημισμένο για τά
κυνήγια του στην Άφρική και
για τά άθλητικά ρεκόρ του.

Τόν μυστήριο που κρυβόταν
στά άνεξηγήτα και ένδιαφέρον-
τα αυτά κοσμικά γεγονότα, δεν
άργησε νά διαφωτισθή από μία
συνδιάλεξι της Βαλερίας με τη
φίλη της, λαίδη Θούρλοε. Με
θριαμβευτικό ύφος νικήτριάς, ή

μίς Φίσερ, είπε μία βραδυά στη
φίλη της — έκα' στη δεξίωσι που
δνε ο μνηστήρ της — για τούς
άρραβώνες τού — δείχνοντάς
της συγχρόνως μία ύπεροχη
βεντάγια που παρίστανε μία ό-
περοχη μαγική πεταλούδα, νά
πέταη από λουλούδι σε λου-
λούδι.

—Ένα καρτίσιό μου ήταν,
άγαπητή μου, ο πρώτος μου
αυτός άρραβώνας με τόν Τζαί-
μς. Μού άρνήθηκε τη βεντά-
για έκείνη τη βραδυά, μά τόν
γοητεύσα την έπομένη κιόλας,
κι' από νικήτριά που ήταν, έινε
πια όργανό μου... Άίτες ήμέ-
ρες άργότερα, τρελλανόντα
για μένα και με ζήτησε γυνά-
κα του... Έθεσα τούς όρους
μου — αυτή τη βεντάγια που
βλέπεις — έγιναν οί άρραβώνες
μας, κέρδισα τόν κομψότεχνημά
του, κι' έπειτα... έπειτα τούς δι-
έλυσα!... Μπορούσα νά κάνω
και διαφορετικά, μία που πέτυ-
χα έκείνο που ποθούσα, μία που
ταπεινώσα τόν άγέρωχό του φρύ-
δι, και μία —τέλος— που... που
λατρεύομαστε κρυφά από δυό
χρόνια πρίν, εγώ κι' ο λόρδος
Άρθουρ.

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΩΝ ΦΙΛΜ

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΝΕΑ

Ο Κόνραντ Φάιτ, ο ήθοποιός με
την πιο τραγική τύχη, είνε σήμερα
ένα ψυχικό έρείπιο. Ή τελευταίες
δημιουργίες του στηρίζονται μ'ή ο
στην παλιά δόξα του. Στα σημε-
ρινά φιλμ οί όρλοι του είνε πολύ
μικροί και μόλις κατορθώνει νά πη-
μειώσει λίγες. Μά πράγμα παρά-
δοξο. Ή νευρασθένεια του τόν έ-
κνε άκόμη πιο δραματική κι' έ-
δωσε πόντο τών στην τραγωδία του.
Ή θαυμαστές του, όταν τόν
βλέπουν νά παίζει, νοιώθουν έναν
άδυστο φάβο στην καρδιά. Κα-
ταλαβαίνουν δι' είνε ή μόνη φε-
ρά που αλός ο «άστέρας» δεν έ-
κιδείται άλλά παίζει κινεμάτι-
κως και στην ιδιωτική ζωή του
τόν άνθρωπο που μίσησε τόν κόσμο
γιατί τόν άφησε νά δυστυχίση.

—Η Φλορέν, ή ισπανιάς «δ'ντέ-
τα» τού γαλλικού κινηματογράφου,
δεν ξεχνάει τ' άγαπημένο της
μουζικό-χάλι. Τραγικά με την έθ-
νηση συντροφιά της πάει νά δια-
μεσώδω στη Μονμάρτη, όπου την
υποδέχονται με ζωηρές επευφημίες
και χειροκροτήματα.

—Ο Μιλτόν, ο πασίγνωστος
«Μπομπόιν», ο «βασιλεύς τών λού-
στρων», ο «γυνικός σάν σκούλιν»,
στην ιδιωτική ζωή του είνε ένας
πολύ εύγενής και καλοκαρδιάς...
αριστοκράτης. Για νά τόν πλησιά-
σει, πρέπει νά υποβληθής οί δ-
οστε, πρέπει νά υποβληθής οί δ-
λους τούς τύπους που άταπει τόν
πρωτόκαλλο της αλκής ενός βασι-
λέως. Μόλις όμως μπει στό γρα-
φείο του, δεν μπορείτε νά συγ-
κρατήσετε τά γέλια σας. Ο Μιλ-
τόν σ'ς υποδέχεται με μία κομική
γκρομμίσσα και σ'ς κάνει νά γά-
σετε όλο τόν σοβαρό ύφος σας. Αλ-
τές δίες ή διατιπώσεις είνε ένα
τέχνασμα τού κομικού ήθοποιού για
νά τρυκαράει τούς επισκέπτες του
και νά διασκεδάση με την σοβαρό-
τητά τους.

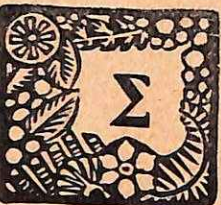
—Η Άνναμπελά κι' ο Ζάν Μυρά
μέχρι της στιγμής περνούν μία ε-
πιτυχημένη οικογενειακή ζωή. Οί
δυό πασίγνωστοι «άδελφοί» ξεκοι-
ράζονται σήμερα στην άπορρη δί-
λα τους. Έννοείται ότι ή κινηματο-
γραφική εταιρεία τους έχουν ά-
ναστατώη γιατι αυτός ο μήνας
τού μέλους διαρκεί παραπολύ και
δεν ένοσον νά ξαναγυρίσουν στό
«στούντιο». Μά δεν τούς άνησυ-
χούν γιατί είνε βέβαιο ότι θά βα-
ρυνθούν την είνηνία τους πολύ
γρήγορα, όπως άλλωστε όλοι οί
καλλιτέχνες και θά ορζθούν με πε-
ρισσότερο κέφι στην φαντασμαγο-
ρική ζωή της δόξης.

—Η Άνναμπελά κι' ο Ζάν Μυρά
μέχρι της στιγμής περνούν μία ε-
πιτυχημένη οικογενειακή ζωή. Οί
δυό πασίγνωστοι «άδελφοί» ξεκοι-
ράζονται σήμερα στην άπορρη δί-
λα τους. Έννοείται ότι ή κινηματο-
γραφική εταιρεία τους έχουν ά-
ναστατώη γιατι αυτός ο μήνας
τού μέλους διαρκεί παραπολύ και
δεν ένοσον νά ξαναγυρίσουν στό
«στούντιο». Μά δεν τούς άνησυ-
χούν γιατί είνε βέβαιο ότι θά βα-
ρυνθούν την είνηνία τους πολύ
γρήγορα, όπως άλλωστε όλοι οί
καλλιτέχνες και θά ορζθούν με πε-
ρισσότερο κέφι στην φαντασμαγο-
ρική ζωή της δόξης.

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

ΠΩΣ ΑΝΑΣΤΑΙΝΟΝΤΑΙ ΟΙ ΝΕΚΡΟΙ

Τα καλὰ θαύματα τῆς Ἀναστάσεως. Τί λέει ὁ διάσημος δόκτωρ Μπαλταζάρ. Πῶς ἀνασταίνουν οἱ πνιγμένοι καὶ οἱ κρεμασμένοι. Τὰ πειράματα τοῦ δόκτορος Κόρνις. Περίεργα ἱστορικά ἀνέκδοτα. Ἡ νεκρανάστασις τοῦ στρατηγοῦ τοῦ Ναπολέοντος Ὁρνάνο. Μία παράξενη περίπτωση ἡλεκτροπληξίας. Τὸ φάντασμα τοῦ γιαιοῦ Ἀντρέ Μπρονά. Γιατί φέρνει τύχη τὸ σκοινὶ τοῦ κρεμασμένου, κλπ.

ΤΗΝ ἱστορία τῶν θρησκειῶν, καθὼς καὶ σὰν ἱερὰ βιβλία, βλέπουμε διὰ δὲν εἶνε καὶ δόλου πλάγιες ἡ περιπτώσεις τῆς ἀναστάσεως. Σήμερα πάλι, ἡ ἐπιστήμη τῆς ἐποχῆς μας, προσπαθεῖ μετὰ κάθε τρόπο νὰ πετύχῃ ἕνα παρόμοιο θαῦμα. Θὰ τὸ κατορθώσῃ ὅπως, ὅπως ἰσχυρίζονται πολλοί; Ποιὸς ξέρει... Ἀς ἀκούσουμε ὁσὸσο τὴ γνώμη τοῦ περιφημοῦ Γάλλου δόκτορος Μπαλταζάρ, ὁ ὁποῖος διευθύνει τὸ Ἰατροδικαστικὸ Ἰνστιτούτο.

«Μέχρι σήμερα, λέει ὁ δόκτωρ Μπαλταζάρ, ἐκείνοι πού ἀναστήθησαν εἶχαν «πεθάνει» ὅλοι τοὺς ἀπὸ ἀσφυξίας: ἦσαν δηλαδή πνιγμένοι καὶ κρεμασμένοι. Ἀντίθετα ἀπὸ ὅτι πιστεῖται ὁ κόσμος, οἱ πνιγμένοι δὲν πεθαίνουν ἀπὸ τὸ νερὸ πού πίνουν, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ σταμάτημα τῆς ἀναπνοῆς. Γιὰ νὰ τοὺς ξαναφέρῃ λοιπὸν κανεὶς στὴ ζωὴ πρέπει νὰ προσπαθῇ νὰ ἀποκαταστήσῃ τὴ λειτουργία τῆς ἀναπνοῆς. Θὰ ξέρετε δὲ πῶς γίνεται αὐτὴ ἡ προσπάθεια: μετὰ τὸ σύστημα τῆς τεχνητῆς ἀναπνοῆς.

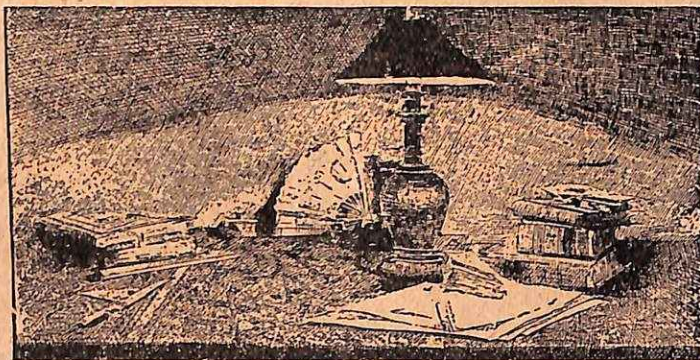
«Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο σώζονται πολλὰς φορές πολλοὶ ἄνθρωποι. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ ἄλλοι τόποι, μὲ αὐτοὺς, ὅπως λέει τὸ Ἰατρικὸ Λεξικὸ τοῦ Λιττὸρ, πρέπει νὰ τοὺς ἀποφεύγουμε γιατί εἶνε ἐπικίνδυνοι: «Ἡ ἐμπειρικὴ μέθοδος, γράφει, ὅπως τὸ φῶς καὶ τοὺς ἀνέμους καὶ τὸ κρύμασμα ἀπὸ τὰ πόδια... καταλήγουν τὶς περισσότερες φορές σὲ ἀξιοθνήσκοντα ἀποτελέσματα».

«Κι' ὁστόσο, ἕνας Ἀμερικανὸς γιατρός, ὁ δόκτωρ Ρόμπερτ Κόρνις, τοῦ Μπρεζέι, ἰσχυρίζεται σήμερα ὅτι μπορεῖ νὰ ἀναστήσῃ τοὺς νεκρούς, μετὰ ἀπὸ τὴς ἐπικίνδυνες μεθόδους πού καταδικάζει ἡ ἐπιστήμη. Ὁ δόκτωρ Κόρνις κατάφερε νὰ ξαναφέρῃ στὴ ζωὴ πολλὰ ζῶα πού πνίγησαν ἀπὸ ἀσφυξία καὶ ἰδίως σκυλλιά. Ὁ Ἀμερικανὸς γιατρός κατάφερε μάλιστα νὰ πάρῃ τὴν ἀδελφὴν καὶ νὰ τὴν περάσῃ τὸν σὲ καταδικασμένους πού κρεμάστηκαν ἢ πέθαναν ἀπὸ ἀσφυξία. Καθὼς φαίνεται δὲ ἡ μέθοδος τοῦ δόκτορος Κόρνις, γιὰ τὴν ἀνάστασι τῶν νεκρῶν εἶνε πάρα πολὺ ἀπλή. Ὁ «νεκρὸς» δένεται πάνω σὲ μιὰ σανίδα μετὰ τὸ κεφάλι πρὸς τὸ γάτω. Αὐτὴ ἡ σανίδα πού εἶνε ἐνδὸς τραπέζας, κινεῖται ρυθμικά ἀπὸ ἕνα βοηθὸ τοῦ δόκτορος Κόρνις καὶ αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ κίνησις φέρνει τὰ θανατοῦργα ἀποτελέσματα. Ἐννοεῖται ὅτι δὲν παραλείπεται οὐδὲ τὴ τεχνητὴ ἀναπνοή, οὔτε τὸ ρυθμικὸ

τραβήγμα πρὸς τὰ ἔξω τῆς γλώσσας, οὔτε καὶ ἡ ἐντομὴ καὶ ἡ ἐνέσις... Κι' εἶται, μετὰ τὴν ἀνάστασιν πρὸς τὸ γάτω ὁ νεκρὸς ξαναγυρίζει στὴ ζωὴ!..

«Μὰ εἶνε ἀρὰ γε ἀλήθεια ὅτι μποροῦν νὰ ἀναστήθουν οἱ νεκροί; Τὸ πρόβλημα αὐτὸ εἶνε πάρα πολὺ δύσκολο. Τὶ κάνει ἀκριβῶς ὁ δόκτωρ Κόρνις; Ἀνασταίνει νεκροὺς ἢ μὴν ζῶα καὶ ἀνθρώπους πού θάσκονται σὲ νεκροφάνεια;

«Ξέρουμε διὰ πολλὰς φορές, ἐκείνοι πού πέθαναν ἀπὸ ἀσφυξία δὲν εἶνε τελείως νεκροί, καὶ ὅτι ἔχουν πέσει σὲ νεκροφάνεια. Τυπικὴ τέτοια περίπτωση εἶνε ἡ περίπτωση τῶν ἡλεκτροπληκτῶν. ὁ ἀποκρίτης σχεδὸν πάντοτε ἀνασταίνεται, δηλαδή ξαναγυρίζει στὴ ζωὴ. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μετὰ ἐκείνους πού ἐπαθον ἀσφυξία ἀπὸ ἀνδρικό ὄξύ. Δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε πόσοι ἄνθρωποι «νεκροὶ» ἀνασταίνονται κάθε χρόνο ἀπὸ τοὺς πυρσοβέστες τοῦ

Παραισίου μετὰ τὴν μέθοδο τῆς τεχνητῆς ἀναπνοῆς καὶ μετὰ τὸ ὄξύγονο. «Σπειδὸν ὁσὸσο νὰ προσθέσῃ ὅτι ἡ μέθοδος τοῦ δόκτορος Κόρνις, ἡ ὁποία πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς μιὰ μεγάλη πρόοδος τῆς ἐπιστήμης, πρέπει νὰ κινήσῃ τὴν προσοχὴ καὶ τὸ ἐνδιαφέρον ὅλων τῶν συναδέλφων τοῦ, ἀδιάφορο ἂν δὲν παραδεχόμην ὅτι ἀνάστησε πολλοὺς καταδικασμένους πού εἶχαν κρεμασθῇ στὴν ἀγχόνη ἀπὸ τὸ δῆμο.

«Οἱ κρεμασμένοι ἀρρῶν νὰ πεθάνουν. Θυμᾶμαι πολὺ ἕνα παράξενο περιστατικὸ πού συνέβη μοι στὰ μάτια μου, ἐδῶ καὶ λίγα χρόνια στὴν Οὐγγαρία.

«Οἱ γιατροὶ εἶχαν κατεβάσει ἀπὸ τὴν ἀγχόνη ἕνα κατὰ δίκην, ὁ ὁποῖος εἶχε παραμείνει ἔξω λεπτὰ τῆς ὥρας μετὰ τὴν ἀναπνοὴ καὶ γὰρ καὶ τὸν εἶχαν ἐκπνέσει πάνω σ' ἕνα τραπέζι γιὰ νὰ κάνουν τὴν αὐτοψία. Τὸν ἔβλεπον λοιπὸν, τὸν ἀκροάστηκαν καὶ διεπίστωσαν ὅτι εἶχε σταματήσει πάλι ἡ καρδιά του. Τὸ κορμὶ τὸν ἦταν κρὸς καὶ τὰ ὄρα του εἶχαν ἐκπνέσει. Ἄξαπνα ὅμως, τὴ στιγμὴ πού ἐτοιμαζόταν νὰ τοῦ σπείρουν τὸ σπῆ-

θος μετὰ τὸ νυστέρι, ἡ καρδιά του ἄρχισε πάλι νὰ χτυπᾷ!..

«Αὐτὴ ἡ νεκρανάστασις τώρα μοὺ θυμίζει ἕνα σοφὸ παρόμοιο ἱστορικὸ ἀνέκδοτο. Ὅριστε τὰ πῶς περιεργά ἦν αὐτὰ:

«Κατὰ τὴν ἐστρατεία τῆς Ρωσίας, ὁ Γάλλος στρατηγὸς Ὁρνάνο ἐκάλυπτε τὴν υποχώρησιν τῆς Μεγάλῃς Στρατιάς. Ὑπασιπότης τὸν ἦσαν ὁ λοχαγὸς Τασέρ. Μία μέρα λοιπὸν πού τὸν κινήσαν οἱ Κοζάκοι, μιὰ ὁδὸς σώρῃσε καταγῆς τὸν στρατηγὸν Ὁρνάνο. Ὁ Τασέρ ἐσχυρε ἀπὸ πάνω του καὶ εἰδε πῶς δὲν ἴσχυε πάλι. Ἡ καρδιά του εἶχε σταματήσει καὶ τὸ σῶμα του εἶχε παγώσῃ ἀπὸ τὸ θάνατο: ἦταν νεκρὸς!

«Γιὰ νὰ μὴν πάρουν τώρα οἱ Κοζάκοι τὸν νεκρὸ τοῦ ἀρχηγοῦ, ὁ Τασέρ τὸν σκέπασε μετὰ χιόνι καὶ γύρῃσε πρὸς γιὰ νὰ ἀναγγεῖλῃ τὸν θάνατό του στὸν Ναπολέοντα.

«Μὰ φαντάζεστε τὴν κατάληξίν του καὶ τὸν τρόμο του, ὅταν πα-

δίχως φυσικὰ νὰ κατορθώσουν τίποτα, τὸν παρήσαν πάνω στὸ χειρουργικὸ τραπέζι τοῦ νοσοκομείου. Ἐνας ἀπὸ αὐτοὺς τότε ἀνέλαβε νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν οἰκογένειάν του γιὰ τὸ θάνατό του καὶ πρᾶγματι εἶπε μετὰ τὸν γυναικα τοῦ Μπρονά τὸ μοιραῖο περιστατικόν.

«Ἐπειτα γύρῃσε πάλι στὸ νοσοκομεῖο καὶ ἐκεῖ, γιὰ κακίαν τοῦ τύχης, μόλις μπῆκε στὸ γραφεῖο, βρέθηκε μπροστὰ στὸ «φάντασμα» τοῦ γιαιοῦ Μπρονά!

«Ὁ δίστοχος αὐτὸς ἐνοιώσε ἕνα τόσο δυνατό νευρικὸ κλονισμό, ὥστε ἔχασε ἀμέσως τὰ λογικά του καὶ ἄρχισε νὰ οὐρλιάζῃ ἀπὸ τὸν τρόμο του. Μὰ τὸ περιεργὸν εἶνε ὅτι δὲν εἶχε ἀντιφύσει τὸ φάντασμα τοῦ Μπρονά, ἀλλὰ τὸν ἴδιο τὸν ἡλεκτροπληκτῶν, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀναστήθῃ λίγες στιγμὲς μετὰ τὴν ἐγκατάλειψίν του, πάνω στὸ χειρουργικὸ τραπέζι ἀπὸ τοὺς συναδέλφους του. Μαντεύετε δὲ τί εἶχε συμβῇ... Ἡ δίστοχος περιποιήσῃσε τοὺς εἶχαν θαυματουργήσῃ καὶ ἂν ἔμεναν ἀκόμα λίγα κοντὰ στὸν ἡλεκτροπληκτῶν θὰ τὸν ἐβλεπαν νὰ ἀνοίγῃ τὰ μάτια του καὶ νὰ τοὺς χαιρετῇ!

«Τὸ ἴδιο τώρα συμβαίνει καὶ μετὰ τοὺς πνιγμένους. Γι' αὐτοὺς λοιπὸν καὶ γιὰ τοὺς ἡλεκτροπληκτῶν ἡ τεχνητὴ ἀναπνοὴ πρέπει νὰ γίνεται συνεχῶς ἐπὶ τρεῖς ὥρες καὶ ἀκόμα περισσότερες, ἐνῶ γιὰ τοὺς κρεμασμένους φτάνει μόνον μισὴ ὥρα. Ἀν ὅστερ' ἀπὸ ἀδιάκοπες προσπάθειες μισῆς ὥρας δὲν ἀναστήθῃ ἕνας κρεμασμένος, αὐτὸ σημαίνει ὅτι καθεὶς ἄλλος κόπος θὰ πῆγαινε χαμένος...»

Κι' ἀλήθεια, ἀφοῦ μιλάμε ἐδῶ γιὰ κρεμασμένους, γιατί ἀρὰ γε πιστεῖται ὅλος ὁ κόσμος ὅτι ἕνα κοινὸν ἀπὸ τὸ σκοινὶ τοὺς φέρνει τύχη; Ἡ ἐξήγησις εἶνε ἀπλουστὰς, ὅταν ξεχωρίσουμε πού σκοινὶ φέρνει τύχη: τοῦ κρεμασμένου πού πέθανε ἢ τοῦ κρεμασμένου πού ἀναστήθηκε.

Τὸ ἄσπαστὸν εἶνε ὅτι τὸ σκοινὶ τοῦ κρεμασμένου πού ἀναστήθηκε φέρνει τύχη, γιατί ἐνδὸς τέτοιου κρεμασμένου τὸ σκοινὶ εἶνε τυχερὸ. Κ' ἡ ἀπάντησις εἶνε ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ἀπὸ τὴν ἀνάστασιν τὸν ἄλλον κόσμο, ξαναγύρῃσε στὴ ζωὴ!

ΣΑΡΑ ΚΟΥΝΣΤΑΡ

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σὲ ἀπολύτως

ἱκανοποιητικὰς τιμὰς παλαιὰ διάφορα βιβλία, παντὸς εἴδους καὶ πάσης γλώσσης, καθὼς καὶ ἀδόκητες βιβλιοθήκες, Γράψατε: «Οἰκογένειαν», Λέκα 7, Ἀθήνας.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ MARCEL PRÉVOST

ΤΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ ΜΙΑΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Λείπε κάθε προσπάθεια, κι' ἐμεῖν σκεπτικὴ, μετὰ τὰ μάτια ἀπλανῆ καὶ μετὰ τὴν σφιγμένη ἀπὸ τὸ χεῖρονικὸ κατὶν ἡ

Ἡ ὑπέροχη κομψότης τῆς τουαλέτας, ἡ ὁποία τόσο ὠραία πῆγαινε ἀπὸν ὠμοφῶν τῆς, φανέρωνε ἀμέσως πῶς ἦταν μιὰ ἀπὸ ἐκείνας τὶς κυρίες τῆς παρισινῆς ἀριστοκρατίας, πού ξέρουν νὰ γυμνῶνται, ὅσο καμμιὰ γυναῖκα στὸν κόσμο καὶ πού μετὰ τὸν ὅμοιο τους καταρθῶν νὰ φαίνονται πάντα νέες. Αὐτὴ ἐδῶ ὅσος, ἂν δὲν ἦταν μιὰ γυναῖκα πολὺ νέα, ἦταν πάντως μιὰ γυναῖκα νέα, ὅχι μετὰ τὴν συγκαταβατικὴν σημασίαν πού δίδουμε σ' αὐτὴ τὴ λέξιν. Τὰ μαλλιά τῆς, πού μόλις

τὰ σκέπαζε ἕνα μικρὸ χαριτωμένο καπέλλο, ἦσαν καστανὰ πολὺ ἀνοιχτά, μετὰ χρυσῆς φωτιστικῆς ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Τὸ σκαπινὸν ὅμως βέλο τῆς σκέπαζε ἕνα πρόσωπο γλυκὸ, μετὰ γραμμῆς γεμάτης κι' ἀρμονικῆς, μετὰ λεπτὸ πηγούνι, μετὰ ἡ μικρὰ καὶ παχειὰ, μετὰ μύτη ἰσία, πού θύμιζε τὸ πρόσωπον τῶν Ἰταλίδων παρθένων. Καθὼς δὲν ἔκανε κρῦς μέσα στὸ παρεκκλήσιον, ἡ νέα γυναῖκα ἐδῶ καὶ τὸ καμνὸν τῆς κι' εἶται φανερὸν καθαρὰ τὸ ὑπέροχον σῶμα τῆς. Φοροῦσε ἕνα φόρεμα ἀπὸ δαμασκηνὴ φουλάρι μονοκόμματο, καὶ γιὰ κορσὰς μιὰ ἀπλή σεμιζέττα ὁμοία, στολισμένη στὸ λαϊκὸ καὶ στὰ μανίκια, μετὰ δαντέλλα μαύρη.

Ἐτσι, ὅπως ἡ κυρία αὐτὴ ἦταν ἐκεῖ, θὰ χρειαζόταν ἕνας ἐπισκέπτης πολὺ ἀφρημένος ἢ πολὺ θρησκόληπτος, γιὰ νὰ πε-

ράσῃ δίπλα τῆς, χωρὶς νὰ τῇ ρίξῃ ἕνα βλέμμα θαυμασμοῦ. Ἦταν ἡ πλήρης γυναῖκα ὁμορφιά, πού τὰ χρόνια περῶντας τὴν τελειοποιῶσαν συνεχῶς. Μὰ προπάντων τὰ μάτια τῆς τραβοῦσαν τὰ μάτια τῶν ἄλλων. Τὰ μάτια τῆς, πού τὸ γαλάζιον χρώμα τοὺς ἐμοιάζε μετὰ τὰ χρώμα τῶν φρεσκοκομμένων μετὰλλων.

Ὅλ' ἡ ψυχὴ τῆς γυναίκας αὐτῆς, πού προσερχόταν, καθεστρεφόμενα μέσα στὰ μάτια τῆς, πού τὰ ὅμως τὴν ἔβλεπε τὸν Ἀδράστο, πρὸς τὸ γλυκὸ οἶλο τῶν ἀνθρώπων ψυχῶν, τῶν ἀποπλανημένων, τῶν ἀπελπισμένων: Πρὸς τὸ Θεὸ, τὸν πατρικὸ πρὸς τὴς ἐρωτευμένης, τὸν ὁποῖο ἐκείνη ἀρέσκονταν νὰ τὸν φανταζόταν ὡς τὸν πρῶτον ἄνδρα καὶ τὸν πρῶτον συγχρόνον τῶν ἀνθρώπων. Μέσα στὰ μάτια τῆς ἔλαμπε μιὰ λάμψις ἐξαιρετικῆς ἀσπρότητας, πού φώτιζε τὸ πᾶν πρὸς τὸς ὅσο, ὥστε νὰ τοῦ δύνῃ μιὰ νεανική, μιὰ κορτεσιάνικη σχεδὸν ἔκφρασι.

Ἡ νέα γυναῖκα σηκώθηκε ἔξαφνα, φόρεσε τὸ μαντὶ τῆς καὶ διεθύνθηκε κι' αὐτὴ πρὸς τὸ ἱερό. Ἡ μοναχὴ, ἡ ὁποία εἶχε ἀνάψει προηγουμένως τὰ φῶτα, βρισκόταν ἐκεῖ καὶ, βλέποντάς τὴν, τῆς χαμογέλασε πρὸς τὸ ἀνοιχτόκαρδον ἀπὸ πᾶν.

— Καλησπέρα, ἀδελφὴ Ζίτα, εἶπε ἡ νέα γυναῖκα. Ὁ ἀδελφὸς ὄντως εἶνε ἐδῶ;

— Νομίζω, ἀπάντησε ἡ ἀδελφὴ. Τὸν εἶδα νὰ ἐπιστρέφῃ πρὸς ἐνὸς τεσσάρτου καὶ δὲν τὸν εἶδα νὰ ἐπαναπαύῃ ἔξω.

— Μπορεῖ νὰ με δεχθῇ;

— Ἀνεχθεῖ, ἀνὰ θέλετε, ὡς τὸ διακριτικὸν τοῦ. ἂν καὶ δὲν εἶνε ὡς ὅλα τὰ ἐξομολογήσαν.

— Οἱ δὲν ποῦν γιὰ νὰ ἐξομολογήσῃ. Πηγαίνω νὰ τὸν δῶ.

Καὶ ἡ νέα γυναῖκα μετὰ τὴν πρῶτην ἐνδοκράτῃ πού ἔφερε τὸν ἱερόν, βῆκε ἀπὸ τὸ ἱερόν, ἀπὸ τὴν ἀντικρὺν στὸ γόνατόν της.

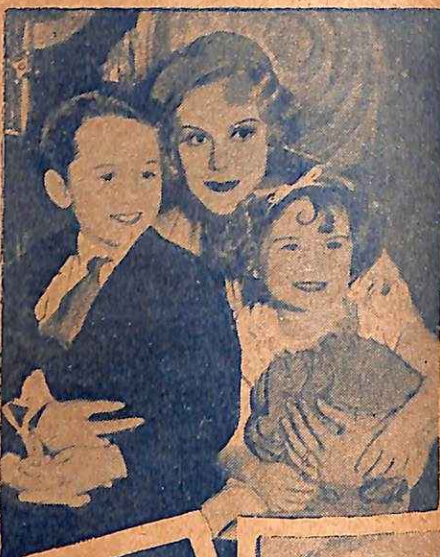
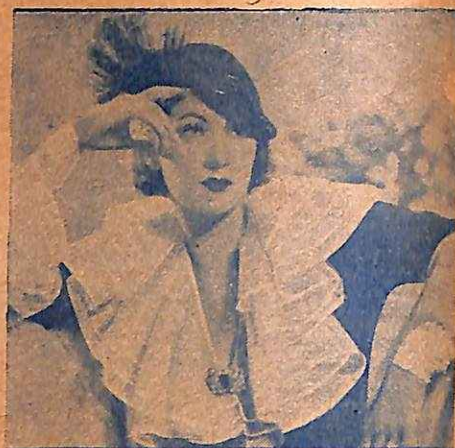
Ἀίσανσε ἕνα διάδρομον κι' ἐβῆκε μιὰ σέλιον, ἡ ὁποία καὶ ἔλυνε τὴν ἑλπίδα, πᾶσα.

Χωρὶς νὰ διατάξῃ, γύμνησε διακριτικὰ αὐτὴν τὴν πόρτα.

Ἡ νέα γυναῖκα ἀκούστηκε ἀπὸ μέσα μιὰ φωνὴ πολὺ γλυκεία.

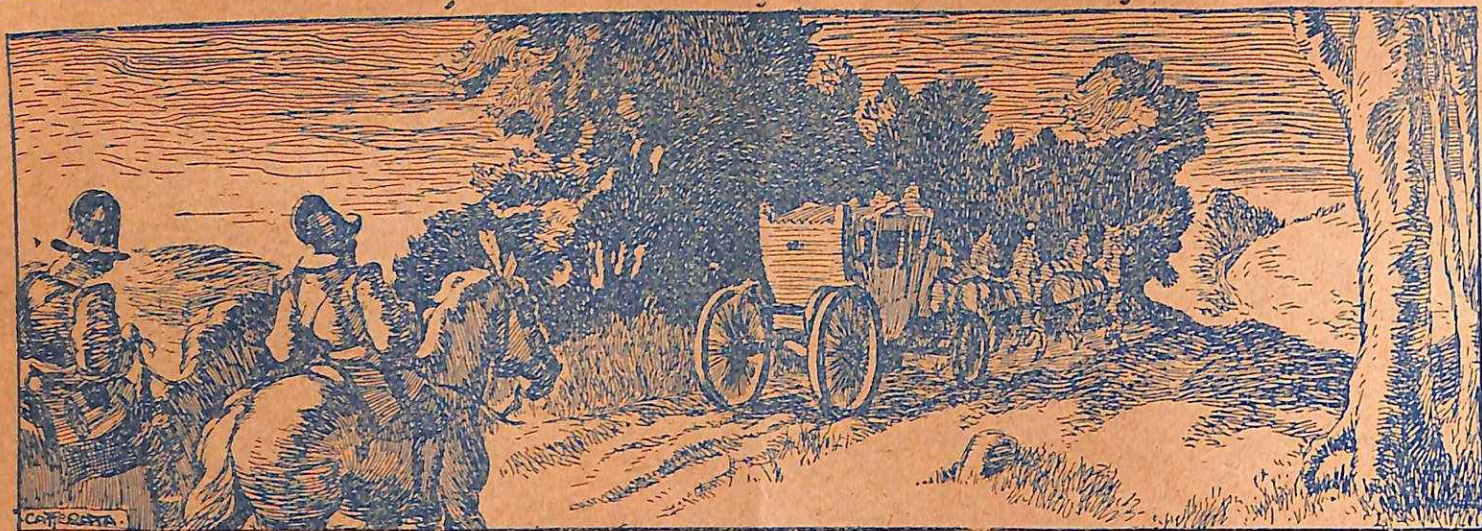
Ἡ νέα γυναῖκα ἀκούστηκε ἀπὸ μέσα μιὰ φωνὴ πολὺ γλυκεία. Ἡ νέα γυναῖκα ἀκούστηκε ἀπὸ μέσα μιὰ φωνὴ πολὺ γλυκεία. Ἡ νέα γυναῖκα ἀκούστηκε ἀπὸ μέσα μιὰ φωνὴ πολὺ γλυκεία.

Εἶχε ἐνῶσι τὰ χέρια τῆς μπροστὰ στὸ πρόσωπό τῆς καὶ ἡ στάσις τῆς γενικά φανέρωνε κάποιον ψυχικὸν σπαραγμόν...

ΕΠΑΝΩ ΑΡΙΣΤΕΡΑ : Ένα κανούργιο δάσος του Χόλλυγουντ, ή Ισπανία χορεύτρια Μαργκό, ή όποια πρωταγωνιστεί στο φιλμ "Εγκλημα και Αντρείν" Άιμς, στο φιλμ "Ελίζαβέτ", ή Τζέιν Μποντλ σε μια επιβλητική πόδα στο φιλμ "Ερωτικό" και η φανταστική Βενέττα "Ιρεν Ντουν" — Μια άλλη φωτογραφία της "Ιρεν Ντουν", την ώρα που μακιγιάρεται. — 3η ΣΕΙΡΑ : Η Βαρέσσα Στάνθικ, σε μια γοητευτική φιλμ "Αλκυονίδες". — 4η ΣΕΙΡΑ : Η Τζέιν Κράουφορντ σε μια υπέροχη πόδα της στο νέο της φιλμ "Αλκυονίδες".

ΚΑΤΩ ΑΡΙΣΤΕΡΑ : Η περίφημη Βενέττα Καρόλ Λομπάρντ, σε μια τελευταία της εμφάνιση. — ΜΕΣΩΝ, 1η ΣΕΙΡΑ : Η θεατική Βενέττα "Ελνός φιλμ" στα δάση του Κογκό. — 2α ΣΕΙΡΑ : Οι μικροσκοπικοί αστέρες Δαυίδ Χόλκ και η αδελφή του Μπέττυ, μαζί με την καλλιτέχνη "Ελεν Μαίβα". — 3η ΣΕΙΡΑ : Η Βαρέσσα Στάνθικ σε πέντε πόδες της. — ΕΠΑΝΩ ΔΕΞΙΑ : Η Μάρλεν Ντήτριχ στο νέο της φιλμ "Ισπανικό Καπρίτσιο".

Στην έξορά !...

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ MAURICE RENARD

ΤΟ ΜΠΑΛΚΟΝΙ

Ι
Έπ' δεκαπέντε φορές συνέχισα, ως σήμερα, με βόσκω η χαράνη ξύπνιον, άπνον στο κελί μου, να κόβω βόλτες, να σφίγγω τις γραφές μου με μακία, και τρώγοντας τα δόντια μου να καταλίσω διαρκώς την άνοσχη λύσσα μου...

Πώς; Έγώ, ο Καραντόσσα, ο δίχως στέμνα κορσάρης της Φλωρεντίας, μέχρι πρό 15 ήμερών άκόμα !

Μά τι συνέβη, λοιπόν; Πώς βόσκωμαι έγω, ο πανίσχυρος Καραντόσσα, κλεισμένος σ' αυτό το θροισμένο κελί του άριστού επύργου των Εύπατριδών, όπως ένε γνώστη ή τρομερή αυτή έβαστίλη της Φλωρεντίας, όπως ένε γνώστης ο πένθιμος αυτός τάφος που χορηγεί για κάτεργο των εγκληματιών;

Άλλοίμονο, ο μόνος φταίχτης της σημερινής μου κατάντιας είμαι έγω ο ίδιος !

Ας πάρουμε τα πράγματα από την αρχή... Έγώ, ο Καραντόσσα, ο περίφημος καλλιτέχνης και ζωγράφος Καραντόσσα, δεν ήμουν ευχαριστημένος απ' τη φήμη και την έπαρση που είχα άποκτήσει στη Φλωρεντία. Μου είχε καθίσει σάν καρφή στο μάτι εκείνος ο αλτή-

ριος Κορσικανός, ψευτοπαλιγκάρης και σπαθάρης Μπόρσο Μπορσίνι. Ανάθεμά τον ! Είχε κατορθώσει να σαγηνεύσει την Αιόνη 'Υψηλότητα τον πρίγκηπα Τεόντορο, αθένη και δυνάστη της Φλωρεντίας, κι είχε καταντήσει ο άναπόσπαστος σύντροφός του. Όλοι στην Αιόνη του 'Υψηλότητος τον έστεμναν, κι ή έπαρση του είχε φθάσει σε άντερόβλητο σημείο.

Γιατί όλα αυτά;

Γιατί ο Μπόρσο Μπορσίνι ήταν περίφημος ξιφολόχος, περίφημος σκοπευτής, περίφημος καλλιθέτης, περίφημος κληνός, ενώ έγω ήμουν ένας άνεπιτήδειος κι' αδέξιος σε όλα τα παραινόμενα.

Μά για αντίκρισμα στα μειονεκτηματά μου αυτά, έγω ήμουν πάλη ένας περίφημος καλλιτέχνης, περίφημος χορευτής, περίφημος τραγουδιστής, μιλούσα περίφημα για μόδες και στολίδια κι' ήμουν περίφημη αθένη στα άρώματα, και στη συμπεριφορά κατά τις κοσμικές δεξιώσεις.

Πονούσε ή ψυχή μου, πούθλεπα την κομψή Αιόνη του πρίγκηπος να γρή κατανοήσει στρατόναγος ή έμπορο, ενώ έπρεπε σ' αυτή να βασίλει ή χάρις, ή λεπτότης, το τάξι και ή κομψότης. Απαχθάνονταν τα βίαια γούστα του πρίγκηπος, χάρις στα όποια άπόκτησε κοντά του, ο Μπορσίνι, άπόλυτη παντοδυναμία. Ήδελα να κυριαρχή, επί τέλους στην Αιόνη κι' ή ιδανική λεπτότης της Καλλιτεχνίας.

Τι σκέψεις αυτές έκανα, όταν ένα βράδυ μου φηδύρισε στο αυτί ή Ντέλια, δαίμονις της Τυμής της πριγκιπισσίας.

—Ο κόρος είναι πολύτιμος: Σήμερός σου, Καραντόσσα... Φρόντισε να πακίλεις τη ζωή της 'Υψηλότητος Του και με τις δυνάεις σου χάρες... Άρχισε να διαρκέται τα ψυχαγωγικά τεύχη του Μπορσίνι... Πάν' άγνη όσα σου κάτι τούλεγε εκείνος, ή 'Υψηλότης του έβγινε κάποιο έπίμονο χουσιουρητό !...

Γλυκιά μου Ντέλια...

Άκολούθησα τη θαρροήματη συμβουλή της, κι' άρχισα απ' τη στιγμή εκείνη μια συστηματική πο-

λιορία κατά του πρίγκηπος. Έπιπυάστικα όλο μου το πνεύμα, όλες μου τις χάρες, κι' άρχισα να μιλά για άρώματα, για σονέττα, για χορούς.

Γλυκιά μου Ντέλια...

Η συμβουλή της θανατούργησε. Άγρον καρδ άργότερα, για να ξεφορτωθ ή πρίγκηπ τον Μπορσίνι — παύ του γινόταν πύ ένοχλητικός τώρα, μετά το δικό μου μεσσηράνιμα — τον έστειλε να εισαχθεί στην 'Εύπατρίδα, κι' άκριβώς σ' αυτό το ίδιο κελί, μέσα στο όποιο τώρα μασού τον πόνο μου και τον άφρο της λύσσας μου έγω.

Τρεις μήνες κάθισα έδω μέσα ο Μπορσίνι, ενώ άλλους τέσους κυβερνούσα έγω τη Φλωρεντία, κυβερνώντας τον κυβερνήτη της. Ναι, τότε διάστημα αυτό ή 'Υψηλότης Του ο πρίγκηπ Τεόντορο, δυνάστη της Φλωρεντίας, είχε γίνει παιθίμιο όργανό μου.

Νικώσε επί τέλους ή Τέχνη τη Βαρβαρότητα κι' ή Μάχη της Άλγεια !

Άλλόμονο, όμως !... Η δόξα με μέδωνε, κι' ή επιτυχία μ' έκανε θρασύν. Καί τότε... Τότε άκριβώς έπεσε κάτω ή ταμπάκο-θήκη μου κι' έπεσα κι' έγω μαζί της κάτω !...

Καταρριμένη ταμπάκοθήκη !...

Ξαναφέρνει για χλίστη φορά στο μυαλό μου, τη μορφή εκείνη σκηνή: Παίσαμε χαρτιά στα 'Ανάτορα. Είχα κυριολεκτικά δαιμονίσει την 'Υψηλότητά του, κοροϊδώντας τον διαρκώς για τη γλάνη του της θρασύς αυτής. Μεθυμένος από δόξα, μεθυμένος από δόξα, μεθυμένος από κρασί, και πύ πολύ απ' όλα μεθυμένος απ' τις φωνές πατιές της Ντέλιας μου, δεν ήξερα πύ ούτε τί έλεγα ούτε τί έκανα. Τέλειωσε το παιχνίδι, διαλάσασα τις είρωνίες μου τις άπερίσκεπτες κατά του τρομερού ένεινισμένου πριγκίπου, και θέλησα στα τελευταία να του προσφέρω — άνάθετα και με τη στοιχειώδестη άκόμη έθυσια — μια πορτα ταμπάκο. Απ' ένα κίνημα άδέξιο του χεριού μου, όμως, έπεσε κάτω ή ταμπάκοθήκη μου. Άκούστησα τότε στο σπαθί

μου άλαστονικά:

—Λοιπόν, Τεόντορο; είπα στον πρίγκηπα, σάν να παραξενεύομαι πύ τόσο άργούσε να σκίψη και να σηκώσει την ταμπάκοθήκη μου.

—Όλοι κεραυνώθηκαν απ' την άνικουστη θρασύτητά μου, και κοροϊφθηκαν στη θέα τους. Μόνο ή γλυκιά μου Ντέλια — Είπε άνάγκη να το πώ, ότι για τα 'Ανά της μάτια γινόταν ή τρελή αυτή έπαρση μου; — μόνο ή γλυκιά μου Ντέλια δόγγησε πύ μου με πόνο, βλέποντας τη στάσι μου αυτή πύ σήμαινε και την καταστροφή μου.

Ρέχτηκε λοιπόν σάν άστραπή έπάνω στην ταμπάκοθήκη, τη σημάδεψε από το πάτομα, κι' έκανε να μου την δώση γνέφοντάς μου άτελπισμένα.

—Κυρία, άδυνατώ να έπιτρέψω μια τέτοια παράβασι πόν τρώτων της καλής συμπεριφοράς, εν μέρους του σερίνο Καραντόσσα ! Είπε άβρά ο πρίγκηπ, παίρνοντας από το άχρό και τρεμάμενο χεράκι της την άναθεματισμένη ταμπάκοθήκη μου.

Έλεετα, στρέφοντας σε μένα το κατωάρινο από την προσβολή προσώπου του, μου είπε ψυχρά:

—Κόρε, θά λάβετε το αντίκει-

μενο αυτό σε λίγο, κι' από το κατάρλιο για την περίπτωση προσώπου.

Άνήσυχος τώρα μυστικά, μά με διπλή άναγκαστικά την άξιοπρέπιά μου, έκανα μεταβολή, φώναξα τους άκολούθους μου, κι' άποσύρθηκα στο μέγαρό μου. Άγνη ώρα άργότερα, φάνηκε εκεί το κατάρλιο για την περίπτωση μου προσώπου — ο άρχιστονόμος της Φλωρεντίας, δηλαδή — άκολουθούμενος κι' από τρεις-τέσσερες τοξότες. Μου παρέδωσε εύγενικά την ταμπάκοθήκη, μά με παρακάλεσε συγγρόνως πύ εύγενικά να τον άκολουθήσω παρευθής στο θροισμένο αυτό κελί μου, έδω στον επύργον των Εύπατριδών !

Αυτή λοιπόν ήταν ή ιστορία της πώσσεώς μου, και της θλιδεής μου φυλάξεως. Κάθε πρωί, κατόπιν, λάβαινα απ' τον σκηνωπό και οιοσηπλή δεισιφύλακά μου έναν φάκελλο πολυτελή, σφραγισμένον με την πριγκιπική σφραγίδα, και μέσα στον φάκελλο αυτόν εύρισκα ένα χαρτί με τις έξης λίγες λέξεις:

«Θά μου ζητήσης συγχώρησι;»

Έννοείται, πώς πληγωμένος στη φιλοτιμία μου — όπως άνόητα νόμια — και μη θέλοντας να ταπεινωθώ από μάτια της λατρευτής μου, παλάσκωνα στα δάχτυλά μου αυτό το χαρτάκι και το τίναξα περιφοριστικά έξω απ' τον φρεγγίτη του κελιού μου...

II

Και σήμερα, τη δεκάτη πέμπτη πύα χαράνη που με βόσκει στη φυλάκή μου, έλαβα για δεκάτη τέταρτη φορά τον πριγκιπικό φάκελλο, και για πρώτη φορά έναν άλλον φάκελλο, κομψό και μωρομένον.

Ο πριγκιπικός φάκελλος έκλεινε τά έξης λόγια:

«Γιά τελευταία φορά, θά μου ζητήσης συγγνώμη;»

Κι' ο άλλος, ο κομψός και μωρομένος:

«Λύγισε, άγάπη μου... 'Υπάρχει κίνδυνος θανάτου!»

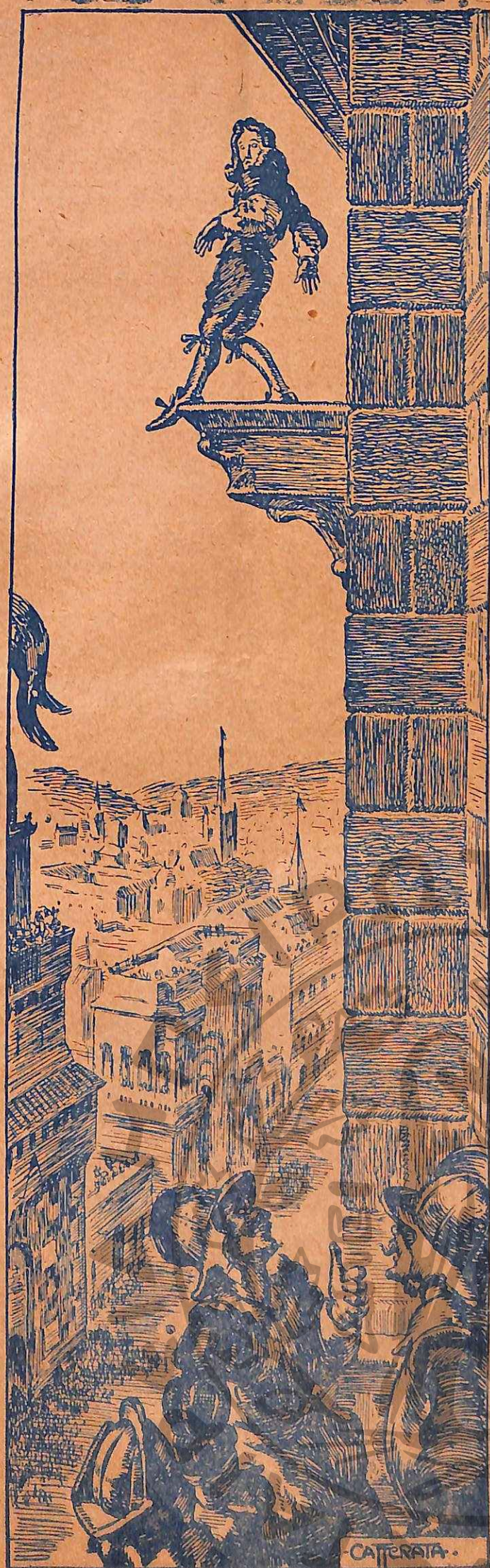
Μεταμόρφωσα σε δόλο πάλι το πρώτο χαρτάκι και σφενονίζοντας το έβγα έξω από το φρεγγίτη, είπα στον συνοφρωμένο δεισιφύλακα:

Κι' οι καλλιτέχνη έχουν άτρομη ψυχή... Ίδω ή άπάντησίς μου !

Άδιαφορώντας ύστερα για τον τρώμο, που δοκίμαζε ο άνδρας αυτός για λογαριασμό μου, έσφιξα στα χείλη μου το λατρεμένο και μωρομένο ραβδάκι, και το έβγα στα στήθη μου.

Αν' όρες άργότερα, μά έμάδα άπαισίον κτηνανθρώπων ήπριε σιωπηλή στο κελί μου. Δίχως να χλωμάσω, άναγνώρισα παρευθής τους έπισήμους του κράτους δημίους. Σημάδια καρτερικά, κι' έτοιμάστικα να τους άκολουθήσω στη συνηθισμένη αλλη των θανατιών εκτελέσεων. Μά εκείνοι, άπτόμετα, με άνάγκασαν να άνεβώ μαζί τους μια άτελειώτη στενή και σκοτεινή περιστροφική σκάλα, ως την κορυφή του πανήφηνου επύργου των Εύπατριδών.

Έκεί σταματήσαμε, κι' ο πρώτος δήμιος μ' έσπρωξε σ' ένα στενό δωμάτιο, όλοτετα γυμνό από κάθε είδους έπιπλα. Σφίγγοντάς μου το χέρι τρομερά, με τράβηξε σ' ένα μαρμάρινο μπαλκόνι —

χωρίς καθόλου κάγκελλα και μπαλόνιας άπότομα μέσα έκλεισε στερεά τη σιδερένια πόρτα πίσω μου.

Μέ ένα βλέμμα των μουσλειστον ματιών μου, των θαμπωμένων απ' το άπτινδόλο φώς του μεσημεριού — ύστερα από μουσ μινός φυλάκίσι μου σ' ένα κελί σκοταδιασμένο — κύτταξα γύρω μου και κάτω, και κατ'άλλα, άνατριχιάζοντας χωρίς να θέλω !...

Κάτω κεί, στο βάθος της άόυσου, άπλωνόταν ή πλατεία των Άνατόρων μάθη από πλήθος. Σάν μυμήγνια μεροσκοπικοί μου φανόντουσαν οι άνθρωποι, κι' αν δεν ξεχώριζα καλά το κομψό τους από το τρομαχτικό ήθος, άκούγα όμως άόριστα τις κραυγές των, στις όποιες ήταν μερδεμένο και το δονμά μου «Καραντόσσα». Άντίκου μου, πύλν πύ ηγλά απ' την πλατεία μά και πύλν πύ χαμυλά από το λιγυγώδες σημείο πύ στέκόμουν, άπλωνόταν ή ταράσσα του πριγκιπικού άνατόρου. Ξεχώριζα καθαρά σ' αυτή τον πρίγκηπα Τεόντορο και τα μέλη της πριγκιπικής οικογενείας, όλη την Φλωρεντινή άριστοκρατία και τους άνωστα τους τίτλους της Αιόνης, να με κυττάζουν προσεχτικά σάν να περιμέναν λαχανισμένον πύος ξερε τι είδους συνταρακτική συνέχεια. Άκούγα άόριστα έπίσης τα ψιθυρισμάτια έξω απ' τους πολύχρωμες όμπρέλλες πύ τους προφύλαγαν απ' τον ήλιο, κι' έννοια πώς έγω — και μόνον έγω — ήμουν τη στιγμή εκείνη το άντικείμενο της γενικής περιεργείας.

Μά τι με περίμενε, Θεέ μου;... Μήπως ο μεθυμένος λιγγός, πύ μούσφιζε το λαρόγγι απ' την πρώτη στιγμή, θά με γρομέμζε σε λίγο κάτω στη φρικαλέα εκείνη άβυσσο; Άπό πύ να συγκρατηθώ στο πανήφηνό εκείνο και δίχως κάγκελλα μπαλκονάκι; Είχαν επί τέλους τη δύναμη τα μουδιασμένα δάχτυλά μου να κρατηθούν από κάποιον, στα γάλια πύ βροσκόνουν;

Γλυκιά μου Ντέλια !...

Η σκέψη σου μ' έσπωσε ! Άν και τα νύχια πύ πύ σατανιστό θανάτου μου μάτωναν κιάλας το λαρόγγι, ή γεμάτη απ' τη λατρευτή βραδεί σου καρδιά μου σε μάτρεμζε κάτω κεί στην πριγκιπική ταράσσα, να με κυττάς χλωμή, κι' άπονερωμένη απ' την άγονία. Και ταραχμένος άγρια απ' την πονητή σου σκέψη, φώναξα με λύσσα στον έαυτό μου:

—Τροπή σου, Έγκλεδ Καραντόσσα !... Μία γλυκιά βραδεί, πύ σούκανε την τιμή να σ' άγαπήσει, σε άντιπύζει τώρα με πόνο και χάπο, σάν έταν μελλοθάνατο... Άνάσσω λοιπόν την ψυχή σου, δέξου την άληθνή φρεγγίτη σου πύ σάν άντράς, και φανερώσου άξιος της άγάτης της... Η Ντέλια σου, το πύ δροσερό και τρυφερό λουλούδι της Φλωρεντίας, δεν πύλει άργότερα να ντρέπεται γιατί χάρισε την καρδιά της σ' έναν κομψό κι' άπογυναικωμένο και δειλό δανδή !...

Γλυκιά μου Ντέλια !...

Η σκέψη σου βρόμισε την καρδιά μου. Στήλωσα παρυθής πύρηνάνα το κομψό μου, σκώλα ψηλά το κεφάλι μου, άκούμησα το χέρι μου άγρονα στη μέση, και βγάζοντας το φτεροστόλιό μου καπέλλο μου χαράρισα τα άληθνα άλαστονικά και

ΑΠ' ΤΟΝ ΑΙΜΑΤΟΒΑΜΜΕΝΟΝ ΜΕΣΑΙΩΝΑ

("Όλες ή μυθιστορηματικές περιπέτειες του Γάλλου λησπάρχου Καρτούς")

έλεεινό όχλο, που την κατοικούσε. Μέχρι πρό όλίγων χρόνων αζόταν ακόμη το σπιτάκι, που είχε γεννηθή ό Φυσέκης, έκει στην όδον της «Γεφύρας των Κραμβο-λαχώνων», άριθμός 9.

Ό πατέρας του καπετάν-Φυσέκη ήταν ένας έντιμος έμπορος κρασιών, ό οποίος με την οικονομία του είχε σχηματίσει μία «καλούτσικη» περιουσία κι' ήταν ό πιο πλούσιος σχεδόν της συνοικίας του. Είχε όνειρευτή για τον γιού του ένα μέλλον εύρύ, και νεαρώτατον ακόμη τον έκλεισε στο κολλέγιο των Ίησουϊτών του Κλερμόν.

Εκεί άκριβώς, ό μικρός Λουδοβίκος είχε συμμαθητά τον τόν ένδοξο Βολταίρο και τον φιλόσοφο Άρουέ. Μά ένώ εκείνοι μελετούσαν με θέρμη και προπαρασκευάζαν τό λαμπρό στάδιο τους, ό μόλις έντεκα χρόνων τότε Λουδοβίκος άρχισε τά πρώτα του λωποδυτικά γυμνάσματα!

Ένας νεαρός μαρκήσιος, συμμαθητής του, έλαβε μία ήμέρα απ' τους γονείς του έκατό χρυσά εικονόσφραγκα. Ό Λουδοβίκος Καρτούς μυστήθηκε ότι ήσαν κλειστά δωμένα σ' ένα συρτάρι του δωματίου του συμμαθητού του, σηκώθηκε τά μεσάνυχτα κρυφά, γλύστρησε στους σκοτει-

νους διαδρόμους, μπήκε στο δωμάτιο, και τό πολύτιμο χρυσάφι έκανε φτερά, χωρίς νά γνωσθή τότε ποιός ήταν ό δράστης αυτής της τολμηρής λωποδυσίας!

Άργότερα, και πρίν περάσουν πολλοί μήνες, ό ήγούμενος των Ίησουϊτών κατάπληκτος από τά νεώτερα κατορθώματα του ίδιουρύθμου εκείνου μαθητού, τον έδιωξε όριστικά απ' τό κολλέγιο, τον έστειλε πίσω στον πατέρα του, και σημείωσε τις έξής... έπανηκτικές φράσεις στο έγγραφο της άποπομπής:

«...άποβάλλεται δέ όριστικώς, από τό Κολλέγιο, διότι παρά τό τυφρόν της ηλικίας του έδειξε επικίνδυνα ένστικτα άρπαγής και λωποδυσίας, θρασύτητα πρώιμον, ψυχικήν διαφθοράν, και άσυνήθη δεύση εναντίον της αληθείας...»!

Έ, μία φορά που γύρισε έτοιμος πίσω στο πατρικό του σπίτι, ό μέλλων «καπετάν-Φυσέκης», στάθηκε πειά άδύνατο στον δυστυχή πατέρα του, όχι μόνον σέ άλλο σχολείο νά τον κλείσει, αλλά και γράμματα άκόμη νά τον μάθη με ιδιαιτέρους διδασκάλους. Άτίθασος, άνυπότακτος, βλάσφημος και θρασύς ό νεαρός Λουδοβίκος, έτρεχε μέρα και νύχτα στα χωράφια και τους λαχανοκήπους, έστηνε πετροπολέμους με τά συνομήλικά του χαμίνια, κι' άργότερα άρχισε νά συχνάζει νά σπαταλά χρήματα στα πολυπληθή κέντρα διασκεδάσεων της συνοικίας του. Μάλιστα ό πατέρας του τον τσάκι-

ζε στο ξύλο, μάταια τον άφηνε χωρίς λεπτά, μάταια τον κλείδωνε στο δωμάτιό του με βαρειά, διπλά λουκέτια, κλειδωνικές άπό σύρτες.

Όπου δέν μπαίνει αντί-κλειδί, δουλεύει ή λίμια, τό σφυρί κι' ό μοχλός! Μουρμούριζε τότε πεισιμώμενος ό άδάμαστος μικροαστάς, κι' ύστερα από λίγη ώρα έθαζε σέ έφαρμογή τό... σοφό γνώμικό του, κι' έτρεχε έλευθερός πάλι στα προσφυλά του λημέρια.

Μιά νύχτα, ό νεαρός Φυσέκης άργησε πολύ νά γυρίσει στο σπίτι του. Φοβήθηκε λοιπόν ν' άντικρύσει τον επικίνδυνα έξαγριωμένον πειά μαζί του πατέρα του, κι' έπειδή όλα τά κέντρα ήσαν θεόκλειστα και σκοτεινά, άρχισε νά πλανιέται στα χωράφια, περιμένοντας νά ξεμερώσει. Κατά τη χαρραγή είδε τά τσαντηρία μερικόν πλανοδίων σαλτιμπάγκων, στην μέση στην άκρη του δασυλλίου της Ρομάνβιλ, και τράβηξε προς τά κεί, ζητώντας φιλοξενία.

Οι άλγες εκείνοι, περισσότερο λωποδυτές παρά σαλτιμπάγκοι, είδαν με τό έμπειρο μάτι τους τί τέλειος κατεργάρης ήταν ό μικρός εκείνος, και πόσο άφέλιμος θα τους φαινόταν για τό «έξαρμα» των πορτοφολίων των άφηνήμενων. Τόν δέχτηκαν λοιπόν πρόθυμα στην πειναλέα συντροφία τους, τό έδωσαν άουλο, τον κράτησαν μαζί τους, κι' απ' την ήμέρα εκείνη άρχισαν νά τον εκπαιδεύουν σέ όλα τά «κόλπια» και σέ όλες τις «μαστορίες» της λωποδυτικής Έπιστήμης. Καθώς δέ ό νεαρός «έπιστήμων» μας ήταν προικισμένος κι' από τη φύση με τά άνεκτίμητα χαρίσματα της πανουργίας, της εύλυγίας, και του «έλαφρού χεριού», δέν άργησε νά διακρίθι καταπληκτικά, νά διαπρέψι, και νά ξεπεράσι τόσο πολύ τους δασκάλους του, ώστε ν' άρχισι και νά τους... διδάσκη!

Στό σχολείο αυτό, ή κάπως άνάποδες κι' από πρίν ακόμη άντλήσεις του μέλλοντος καπετάν-Φυσέκη περί «ξένης ιδιοκτησίας» και περί του «δικού σου ίσον και δικού μου», έγιναν πιά άνάποδες άκόμη, και μάλιστα σέ βαθμό άνησυχητικώτατον. Έτσι, οι έφημοσπληνές θεοί προστάτες του έτρίβαν τά χέρια τους από άνεκλάλητη χαρά για τις λωποδυτικές του έπιτυχίες. Παραδέχτηκαν

δε ότι ό προστατευόμενός των των σαλτιμπάγκων, τον έπιασε μία ραγδαία βροχή, ή οποία τον μούσκεψε ως τό κόκκαλο και τον φιλοδόρησε με δυνατό έπιδεξιότητος στα δέκα δάχτυλά του.

Περίπου τρία χρόνια διήρκεσε ή φοίτησις του Λουδοβίκου στο πρωτότυπο αυτό σχολείο. Χαμίνι Παρισινό κι' αλήτης του υπαίθρου συγχρόνως, άλλοτε σαλτιμπάγκος στα πανηγύρια των περιχώρων κι' άλλοτε «έπιχειρηματίας» των πορτοφολίων» στους δημοσίους συνωστισμούς της πρωτεύουσας, έξελιχθηκε σέ αξιοθαύμαστο βαθμό κατά τό διάστημα των τριαντα-έξι αυτών περιπετειών μινών.

Κάπου δεκαπέντε χρόνων ηλικίας πειά, παρουσίαζε πρώιμη ανάπτυξη στο εύλογιστο και ψηλό κορμί του, στίβαρότητα άσυνήθιστη, έκτακτη άντοχή στις στέρσεις και στους κόπους, θράσος και πονηρία τσακαλιού, έπιτηδεύματα και σβελλάδα μαϊμού, και με τελμηλιά, φιληδονία και μπεμισμό, που έφθαναν σέ σημείο πάθους.

Μιά ήμέρα, συνέβη κάτι τό άπροσδόκητο, κάτι σαν έπέμβασις της Θείας Προνοίας, τό όποιο μπορούσε νά σώσει όριστικά απ' τό όλέθριο μέλλον του τον Λουδοβίκο. Οι σαλτιμπάγκοι, που τότε είχαν συμμαζέψι, βρισκόντουσαν τότε στην πόλι Ρουέν κι' είχαν στήσει τά βρώμικα τσαντηρία τους σέ μία άπόμερη πλατεία της. Μά ή λωποδυσιές των, ή όρνιθοκλόπες των, κι' ή ζητιανία των είχαν καταντήσει τόσο άνυπόφορες, ώστε τό Παρλαμέντο της Νορμανδίας — της οποίας πρωτεύουσα ήταν ή Ρουέν — καταγανακτισμένο διάταξε την άμεση έξορία του «μπουλουκιού» εκείνου απ' τά σύνορα της έπαρχίας.

Συνηθισμένοι κι' από άλλοτε οι σαλτιμπάγκοι μας, σέ τέτοιου είδους φιλοφρονήσεις έκ μέρους των διαφόρων έγχαυρών «Αρχών, διπλώσαν τά τσαντηρία τους με έγκατερέρη πραγματικώς χριστιανική, τά φόρτωσαν στις ψαροάλες οάγες, των γαϊδουριών τους, έβαλαν επάνω στο σύνολο και τό πρόσθετο φορτίο της πολυπληθούς μικροκαρίας των παιδιών τους, και πεζοί, ευπόλητοι κι' αυτοί κι' ή άναίμαχλασιμένες συμβίες τους, βγήκαν απ' τά σύνορα της έπαρχίας, πρίν λήξει άκόμη ή προθεσμία, που έταζε τό Παρλαμέντο για τη βίαία έξοσί τους.

Εύτυχώς ή δυστυχώς όμως, έξέλασαν, πάνω στη βία της άναγνώσεώς των, τον προστατευόμενό τους Λουδοβίκο άσπαστον στο «Νοσοκομείο των Άπόρων» της πόλεως. Είχε άρπάξει μία άσχημη πνευμονία τό νεαρό αυτό ύποκειμενο, υπό τις έξής περιστάσεις: Σέ μία νυχτερινή έκδομή του, είχε καταφέρει νά ληλατήσει οίκτρα στο όρνιθώνα κάποιου δυστυχισμένου χωρικού, κατοίκου ενός γειτονικού χωριού. Μά ένώ γύριζε καταφορτωμένος με στρα-

γαλισμένα όρνιθία στο λημέρι των σαλτιμπάγκων, τον έπιασε μία ραγδαία βροχή, ή οποία τον μούσκεψε ως τό κόκκαλο και τον φιλοδόρησε με δυνατό έπιδεξιότητος στα δέκα δάχτυλά του.

Ετσι, μόλις θεραπεύθηκε ό νεαρός άλγης, βρέθηκε μόνος κι' έρημος στα πεζοδρόμια της Ρουέν, σέρνοντας στη λάσπη τους τά κουρέλια του και τη διπλή του πείνα — πείνα λαίμαργου και πείνα άρρώστου, εύρισκόμενου στην άάρρωσσή του — χωρίς νύχη ούτε ένα σκουριασμένο σολδι (πεντάρα) στην τσέπη του!

Τότε άκριβώς έκανε μία άπόπειρα νά τον σώσει ή Θεία Πρόνοια απ' τό περιπετειώδες και τραγικό μέλλον του, στέλ-

νως, από χαρά κι' άγανάκτησι, για την έπιστροφή του Άσώτου!

Δέν είχαν πειά δυστυχώς «μόσοχο σιτευτό» νά σφάζουν πρὸς τιμήν του, γιατί ή δουλειές του άμοιρου γέρο-Καρτούς δέν ήγαναν καλά. Ό καύμος του για τά καμώματα του πρωτόκου γιού του τον είχε μαράνει, κι' είχε έγκαταλείψει στο έλεος του Θεού τις έργασίες του. Άλλοτε μεγάλωσαν πειά τά άλλα δυό άγόρια του κι' ή μονάκριβη κόρη του, και τά οικογενειακά βάρη μεγάλωσαν μαζί τους. Λόγος δέν μπορούσε τώρα νά γίνει για σχολείο ή για έξακολούθησι των σπουδών του Λουδοβίκου. Ίσα-Ίσα, ή έπείγουσες βιωτικές άνάγκες απαιτούσαν νά ένισχυθι όλόκληρη ή έργασιμένη οικογένεια και με άλλο ήμερομίσθο.

Κι' έτσι, ό έπιστρέψας άσώτος τοποθετήθηκε απ' τον πατέρα του ως μαθητευόμενος, σέ ένα βαρελοποιείο γειτονικό!

Ό καπετάν Φυσέκης στο άνθος της ηλικίας του, όταν τον έτρεμαν και τον έλάτρευαν

νοντας στη Ρουέν έναν γερο-θεό του τυχαίως, για έμπορικέ του υποθέσεις. Τυχαίως πάλι, άνταμώθηκαν οι δυό τους σ' ένα σοκάκι — ό Λουδοβίκος άπλώνοντας τό χέρι του για έλεημοσύνη ή για λωποδυσία, κι' ό θεός του έτοιμος νά «χαστουκίσει» τον ύποπτο αυτόν νεαρό που τον παρακολούθουσε με ένοχλητική έπιμονή από ώρα — κι' ή μοιραία άναγνώρισις έγινε. Τό άποτέλεσμα ήταν ύσάρεστο κι' εύχάριστο συγχρόνως για τον πειναλέο άνέμιο, γιατί ό θεός του βρήκε την ευκαιρία νά τον εύλοφορήσει πρώτα και νά ξεθυμάνη τη ράχη του την άγανάκτησι τώσων έτών, μά τον ώδήγησε κατόπιν σ' ένα παιδογέτο, το έ έφώδιασε τό άδειο στομάχι με άφθονα σπληνικά φαγητά, και στα τελευταία τον πήρε μαζί του στο Παρίσι, όπου τον παρέδωσε στους γονείς του, που έκλαιγαν κι' έθριζαν συγχρό-

νως, από χαρά κι' άγανάκτησι, για την έπιστροφή του Άσώτου!

Οι πρώτοι μήνες της έπιστροφής του άσώτου υιού κύλισαν άνέμελοι και ήσυχοι. Η οικογένεια του ήταν καταγοιτευμένη μαζί του. Είχε έξαφάνισι μικρός, έαναγύριζε άεσφνα παλληκάρι πειά, κι' οι γονείς του, τ' αδέλφια του κι' ή άδελφούλα του τον θαύμαζαν και τον καμάρωναν.

Η περιπετειώδης περιπλανήσις του κι' ή τυχοδιωκτική, άλγική ζωή του, τον είχαν μάθει χίλια-δυό διασκεδαστικά πραγματικά. Η έσπερ τσαγπίνα τραγούδια, διηγόταν άλλα τοπιπεραμένα άνεκδοτάκια, κι' έκτελούσε άπειρα παιχνίδια σαλτιμπάγκικης ιδιορρυθμίας κι' άνεξαντλήτου κεφιού. Όσο για τη δουλειά του, κρήγορα προδιδάσθηκε από άσημαντο «καλφάδικό» σέ γερά άμειόμενους «πρωτομάστορα», και τό σκαρπέλλο με τό όποιο δούλευε τις «ντούγιες» και τά βαρελόβυλα είχε γίνει στο χέρι

του σωστό εργαλείο καλλιτέχνη.

Δυστυχώς, «κάθε θαύμα κρατεί τρεις ήμέρες, και τό μεγάλο τέσσερες!» Η σοφή αυτή παροιμία εφαρμόστηκε κι' έδώ με άκρίβεια μοιραία. Τό θαύμα της άνέλπιστης μεταμορφώσεως του Λουδοβίκου δέν κράτησε πολύ, κι' ή τυχοδιωκτική ψυχή του άρχισε πάλι νά διψά περιπέτειες. Η ήσυχη ζωή του καταντούσε σιγά-σιγά μονότονη για τον ταρσαλδή χαρακτήρα του, κι' όσο σκεπτόταν τά περασμένα, τά ξένοιόσαστα, τεμπέλικα και γεμάτα από λογής-λογής συγκινήσεις περασμένα του, τόσο τά νοσταλγούσε με πόθο.

Γιατί νά δουλεύει τραχεία, για νά ζώ; άναρωτιόταν συχνά, διακόποντας τό πελέκημα των σανιδιών και πέφτοντας σέ ρεμβασμούς. Κουταμάρα του είνε νά ίδρώνει όλημερίς για ένα ψωμομεροκαματάκι, ένώ άρκεί νά σκαρφαλώσει έναν τοίχο ή νά «εαφρίσει» κανένα χάχα, για νά κοιμομα την ήμέρα και νά γλεντοκοπώ τη νύχτα!

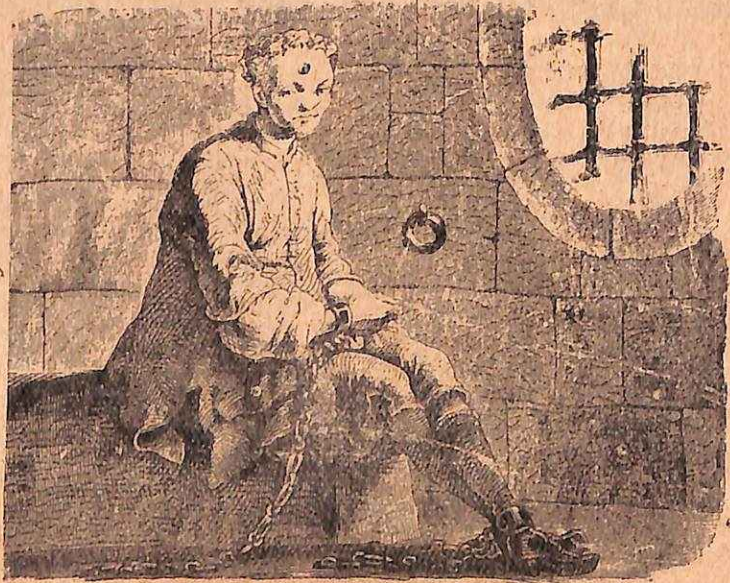
Η νοσταλγικές αυτές όνειροπολήσεις του, άνοιγαν σιγά-σιγά ένα παράθυρο κρυφό στην ψυχή του, κι' από τό παράθυρο αυτό εισωρούσαν τώρα μέσα της άνοιξι πόθοι κι' ένοχες έπιθυμίες. Έβρισκε τό κοστούμι του κακορραμμένο, τό πορτοφόλι του άδειο, τά παπούτσια του χονδροειδή, τη δουλειά του έπίπονη, τό ήμεμισθί του πενιχρό, τον ούρανόσκο του ξεφλουδιμένον από άνοστα και φτωχικά φαγά, τό νερό στο φαγητό του σαχλό, και τό κρασάκι έπιθυμητό, μά άκριβό...

Συγχρόνως, χάρις στο νεανικό του σφρίγος, έβλεπε με όλημερο πόθο όμορφες κοπέλλες, και τις σκόλιζε με όλα τά χαρίσματα του κόσμου βρίσκοντάς τους μόνον ένα έλάττωμα σπουδαίο: Τό ότι προτιμούσαν τους πλούσιους και περιφρονούσαν τους φτωχούς!

Σ' αυτή άκριβώς την ψυχική κατάστασι βρισκόταν ό Λουδοβίκος, όταν ένοιωσε για πρώτη φορά τον καύμό της άγάπης στη νεανική κι' ίπποτική καρδιά του. Άπέναντι απ' τό βαρελοποιείο του υπήρχε ένα πλυντήριο άσπρορουχών, στο όποιο έργαζόταν ώ, σιδερώτρα μία τσαγπινούλα έργάτρια, ή Άννα.

Τό γέλιο της τό κρυστάλλινο, τά γλυκά τραγούδια της, και τό ποζάτο ύφος της — όσες φορές περνούσε «πρὸς απ' τό Λουδοβίκο — τον είχαν ξετρελλάνει. Μάταια την πείραζε με έξυπνες άστεϊότητες, μάταια της τραγουδούσε κι' αυτός παθητικά τραγούδια. Η Άννα φαινόταν πως δέν έδινε σημασία στον κακοτυμένο αυτό βαρελά, κι' έδειχνε φανερά προτίμησι σ' έναν κομψό και ξανθόν φοιτητάκο, πελάτη του καταστήματος.

(Ακολουθεί)

Ό καπετάν Φυσέκης στη φυλακή

ΠΟΛΛΑ έχουν λεχθή κι' έχουν γραφεί ως τώρα, σχετικώς με την ιστορία του περιφήμου αυτού λησπάρχου της Γαλλίας, κι' ιδιαίτέρως των Παρισίων, όπου έδρασε περισσότερο. Όλα όμως σχεδόν, έχουν επάνω τους και τη σφραγίδα της μυθιστορίας, έπειδή ό ίπποτικός αυτός έγκληματίας ήταν ένα πολυσύνθετο πρόσωπο, ένας χαρακτήρ πολύπλοκος, κι' ένα αλλόκοτο μίγμα ύψηλοτάτων άρετών και ταπεινοτάτων κακιών.

Επίσης, ή ιστορία του καπετάν Καρτούς (Φυσέκη), είνε και ιστορία όλων των έγκληματικών συμμοριών, ή όποιες έδρασαν στο Παρίσι απ' τό 1690 ως τό 1721. Σ' τις συμμορίες αυτές βρήκε άουλο μικρός ό καπετάν-Φυσέκης. Η όδηγός των κι' ή μέθοδος της δράσεως τον τόν έξεπαίδευσαν τέλεια κι' υπό την άρχηγία του κατόπιν, τη φωτισμένη απ' τόν Δάιμονα του Κακού, έγιναν μάλιστα άληθινή της κοινωνίας.

Η παρούσα ιστορία μας στηρίζεται άπόλυτα στην πραγματικότητα. Συνετάχθη από έλκεκτούς Γάλλους λογίους, άνήκοντας στο προσωπικό σημειώμενο Έκδοτικού Οίκου, έρευνήθηκαν δέ για την πιστή αφήγησή της όλα τά άρόμδια έπίσημα άρχεία του Κράτους. Άλλωστε, τά δνόμενα των δυό κυριωτέρων συνεργατών της παρούσης ιστορίας, των πολυμωθεστάτων Ιστοριοφών Γκρανβάλ και Λέ Γκραν, έγυγόνται για όλα...

Ό Λουδοβίκος — Δομίνικος Καρτούς λοιπόν, ό κατόπιν περιβόητος «καπιταίν — Καρτούς», ό «καπετάν-Φυσέκης» δηλαδή, γεννήθηκε στο Παρίσι τόν Οκτώβριο του 1693.

Η συνοικία της γεννήσεώς του ήταν ή Κουρτίγ, περίφημη για τους λαχανοκήπους της, για τά έξοχικά της κέντρα διασκεδάσεων, για τους άλγες της, και για τόν πάμπωχο κι'

Πρωτοχρονιά στο Μεξικό

Τὸ ταξίδι μου ὡς τὴν Βεντούρα. Ἡ μονοτονία τῶν τοπειῶν τῆς Καλλιφορνίας. Οἱ παράδοχοι «πιονιέρες». Στὴ Σάντα-Μπαρμπάρα τῆς Βεντούρας. Ἡ ζωὴ τῶν μοναχῶν μὲ τοὺς ἀγριεὺς κατοίκους τοῦ Μεξικοῦ. Μία μέρα χωρὶς σταγόνά αἵματος. Πῶς γιορτάζεται ἡ νύχτα τῆς Πρωτοχρονιάς, κλπ.

Ἐκεῖνο τὸ χρόνο, δοξάζουσιν
 γὰρ δουλεύει στοὺς Χόλλυγουντ. Ἡ-
 θελα νὰ πτύχῃ τὴν προμήθεια με-
 ρικῶν ἰταλικῶν μηχανημάτων στὴν
 ἀμερικανικὴ ἑταιρεία Θόλμσον.
 Ἐπὶ τῆς θι τῆς μέρα αὐτὴ τοῦ
 ἔνα γραφεῖο στ' ἄλλο, ὑπάρχει
 ἀποδείξεις καὶ χαρτιά, κ' ὁ καιρὸς
 προνοεῖ χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ.
 Τέλος θὰ πῇ ἡμεῖς περὶ φάρμακα κ' ἑ-
 ταπεινῶν νὰ διασκοπᾶσαι κ' ἑ-
 γόν, μὰ καὶ δοξάζουσιν στοὺς πᾶ-
 νος μαγευτικὸ μέρος τοῦ Νέου Κόσμου,
 ὅταν ἕνας Ἰσπανὸς φίλος μου, ὁ
 Γιόσιτο ντὲ λὰ Φλόρες, μοῦ πρό-
 τεῖνε νὰ τὸν ἀκολουθῶσω.

—Καὶ ποῦ θὰ με πᾶς; ρώτησα
 ἀδιάφορος.

Ἐκατὸν σαράντα χιλιόμετρα μακρὰ ἀπὸ τοῦ ἁγίου Φραγκίσκου. Σὰν καλὸς Χριστιανὸς, θὰ πάω κι' ἐγὼ νὰ ἐκκληρώσω τὰ καθήκοντά μου. Ἐλθε, ἀνθέ, μαζί μου. Τὸ ταξίδι εἶνε λίγο κουραστικό, μὰ θὰ περάσῃς περίφημα ὅταν θὰ φτάσουμε στὴν Ἰσπανικὴ Ἀποστολή.

Γιὰ μένα αὐτὴ ἡ πρότασις ἦταν κάτι πὺ καίνουργιο ποὺ θὰ ἔπαρθε τὸ τέλμα τῆς μονότηνης ζωῆς μου. Τοῦ ἔσφιξε λοιπὸν τὸ χερί καὶ τὸν εὐχαρίστησα.

—Εἴμαστε σύμφωνοι, λοιπόν, μου εἶπε. Ἀλλὰ γὰρ νὰ δοκιμάσῃς τὴν ἀπόλαυσι ἐνὸς καλοῦ φαγητοῦ κ' ἐνα καλὸ κρεβάτι, πρέπει νὰ κάνουμε τὸ ταξεῖδι μας ὥστε ἐδῶ καὶ πενήντα χρόνια τὸ ἔκαναν οἱ συμπatriῶτες μου.

—Δηλαδή;

—Μᾶλλον ἀμάξι μὲ χοντρές ξύ-
λινες ρόδες πὺν σέρνεται ἀπὸ βου-
βάλια.

Ἐκανα ἀμέσως ἓνα πρόχειρο
ὑπολογισμό καὶ βρήκα, ὅτι γιὰ νὰ
διανύσουμε αὐτὰ τὰ ἑκατὸν σα-
ράντα χιλιόμετρα ἔπρεπε νὰ ξε-
κινήσουμε τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωί,
ἂν θέλαμε νὰ βρισκόμαστε τὶς ἄ-
γιες μέρες μετὰ τὸν Ἰανουάριο.

Τὴν ἄλλη μέρα πράγματι, ἐγκα-
ταλείψαμε τὸ Χόλλυγουντ μ' ἐξει-
κλινο τὸ προϊστορικό ἀμάξι, ἐνῶ ἐγὼ
εἶχα κιόλας μετανοήσει γι' αὐτὴ
τὴν τρελλὴ ἀπόφασί μου. Μὰ δὲν

εἰμαστε οἱ μόνοι ποὺ ἀκολουθοῦσα-
με αὐτὸ τὸ δρόμο. Κάθε τόσο περ-
νοῦσαν ἀπὸ μπροστὰ μας πολυτέλη
αὐτοκίνητα, μοτοσυκλέτες καὶ πα-
λὰ μόνελα μηχανῶν τοῦ 1920. Ἔ-
πειτα βλέπαμε κοπάδια προβάτων,
ἴππες κ' ἀναπαντήκι ἐπιβατικά αὐ-
τοκίνητα, ποὺ μ' ἔκαναν νὰ ἐπληρώ-
σω τοὺς ἐπιβάτες τους. Ὁ δρόμος ἦ-
ταν πλατὺς καὶ γρήγορος καὶ χωρί-
ζε στὴ μέση ἓνα τοῖπι μὲ μονότο-
νο πρᾶσινο καὶ κόκκινο χρώμα,
χωρὶς καμιά γραφικότητα. Ἦταν
ἀτέλειωτες ἐκτάσεις μὲ πορτοκαλί-
αλῆς τῆς Καλλιφρονίας, γεμάτες ἀ-
πὸ οὐδοκαμὶα πορτοκαλῶν. Δὲν
ὑπῆρχε τίποτε ποὺ νὰ ξεκουράζῃ τὸ

βλέψα. Οὔτε ἓνας βραχῶδης λό-
φος! Ήταν μὲν ἔσφορη ἡ κατα-
πόσινη χωρὶς καμμία ὁμορφιά,
ποὺ σ' ἔκανε πρὶς πλήττης. Ὑστερα
ἀπὸ τρεῖς μέρες ἀρχίσαι! ἐπέτε-
λους ν' ἀναπνεύσω. Κάτω-κάτω
συναποτάσασθε τώρα κανένα ρά-
στο γερμὸ ἀγγελάδες καὶ γαζοῦ-
τενεζέδες μὲν λουλουδιὰ! Πέρα
μακριὰ ἀπὸνὸνταν τώρα ἡ βρα-
χώδεις κορυφές τῆς Σιέρα Νεβά-
δα σὰν μὲν πλατεῖα φωτεινὴ κορ-
δέλλα. Ὁ δρόμος ποὺ ἀκολουθοῦ-
σαμε μᾶκρωνα αἰώνως πρώτος τῇ
θάλασσᾳ, εὐθὺς καὶ ἀτέλειωτος.
Τὸ μόνο θέμα ποὺ μᾶς ἐξυπνοῦσε
ἀπὸ τὸ ληθαργιο, ἦσαν οἱ διάφοροι

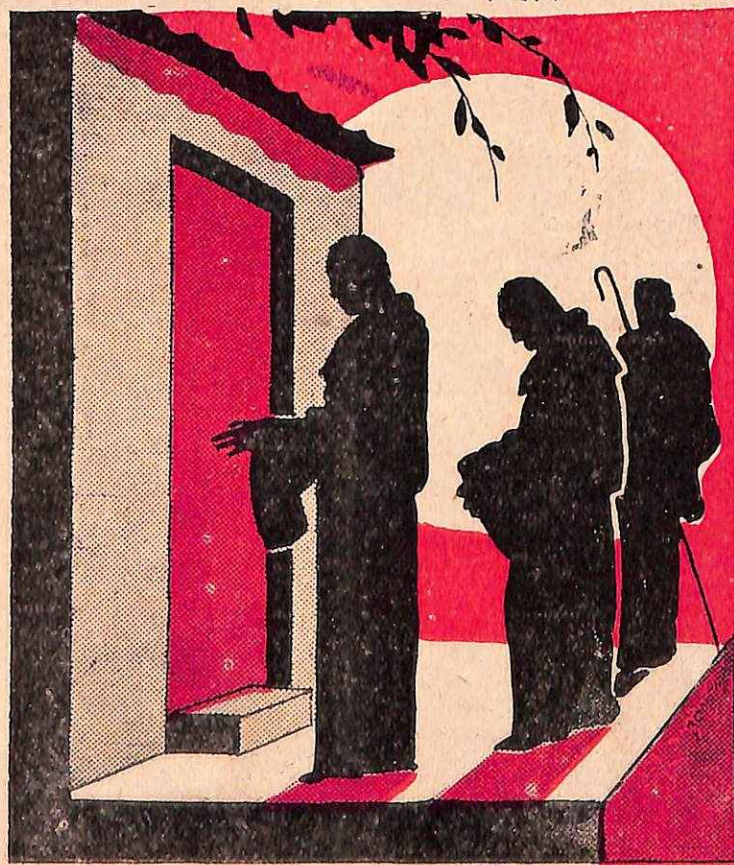
«κπιονερός» πού έμοιαζαν σάν άρ-
ματωμένοι λήσταρχοι και πού έρ-
χόντουσαν σ' αντίθεση μέ τό ήσυχό
τοπίο. Φορούσαν μακρούς μπότε-
τες, γάντια, μέξικανικές ρεμπό-
μπλες και είχαν αρμασμένα στήν
πλατεία ζώνη τους τά εργαλεία
της δουλειάς τους. Έμοιαζαν σάν
θηριόδαυστες ή σάν κούκομπύς
τού κινηματογράφου. Ήταν σιδη-
ρουχοί, μπαλουματηδες, ήλεκτρο-
λόγοι και ραντισηθες. Τους κα-
ταλάβαινε εύκολα καινείς από τά
εργαλεία πού έβλεπε νά κοίμωνται
στή ζώνη τους.

Σιγά-σιγά περνούσαμε ένα σωρό
χωριά και μικρές πόλεις που είχαν
ομοιομορφα σπιτία, τις ίδιες έξο-
χικές θαβόνες και με τα ίδια δνό-
ματα. Είχα νοσταλγήσει κι έψαχνα
να δω μάταια το καθοντοστάσιο
μιας εκκλησίας να ύπνωνται επι-
βλητικά προς το γαλάζιο τ' ουρα-
νού. Ό φίλος μου που είχε μαντέ-
ψει την επιθυμία μου, χαμογέλασε
και μου εξήγησε με καλωσύνη.

—Σ’ αυτά τὰ χωριά τῆς Καλλιφρονίας δὲν ἔχουν ἄλλο Θεό ἀπὸ τὸ χρυσάφι. Μποροῦν γὰρ μερικὰ δολλάρια νὰ σκοτίσουν καὶ αὐτὸν ἀκόμη τὸν πατέρα τους. Ἡ γυναῖκα ἐδῶ δὲν ἔχουν οὔτε ἱερό, οὔ’ ὄσιο. Εἶν’ ἀγορασμένους ἀπὸ τοὺς ἐμπόρους πού τῃς κοιβαλοῦν ἀπὸ τὴ Μασσαλία καὶ τὸ Μπουένος Ἀϊρες. Ὅλες δουλεύουν σκληρὰ καὶ βασανίζονται ἀπὸ τοὺς ἄνδρες τους!

Ἄρχισα νὰ συνηθίσω αὐτὸ τὸ κοπιαστικὸ ταξίδει καὶ νὰ τὸ θρίσκω ἀρκετὰ διασκεδαστικῶς, ὅταν τέλος μιά μέρα φάνηκε πᾶνω σ' ἕνα ἠθῶμα, κοντὰ σ' ἕνα χωριό, ἡ παλιὰ Ἰσπανικὴ ἐκκλησία. Ἐβλεξαὶ κίτρινο χροῖμα καὶ μετὰ τὸ κόκκινο τῶν κεραμιδιῶν της, φάνταζε μετὰ μὲ ἐξαιρετικὴ ὁμορφίαν στὸ γαλάζιο τ' οὐρανοῦ τῆς Καλλιφόρνιας. Ἦταν ἡ Σάντα Μπαρμπάρα, μιά ἱστορικὴ ἐκκλησία. Σ' αὐτὴν κατέφταναν πάντα οἱ πρῶτοι ἀποικιοὶ τοῦ Μεξικῶ, ὅταν ἤθελαν νὰ γλυτώσουν ἀπὸ τὶς ἀρχαίες ἐπι-

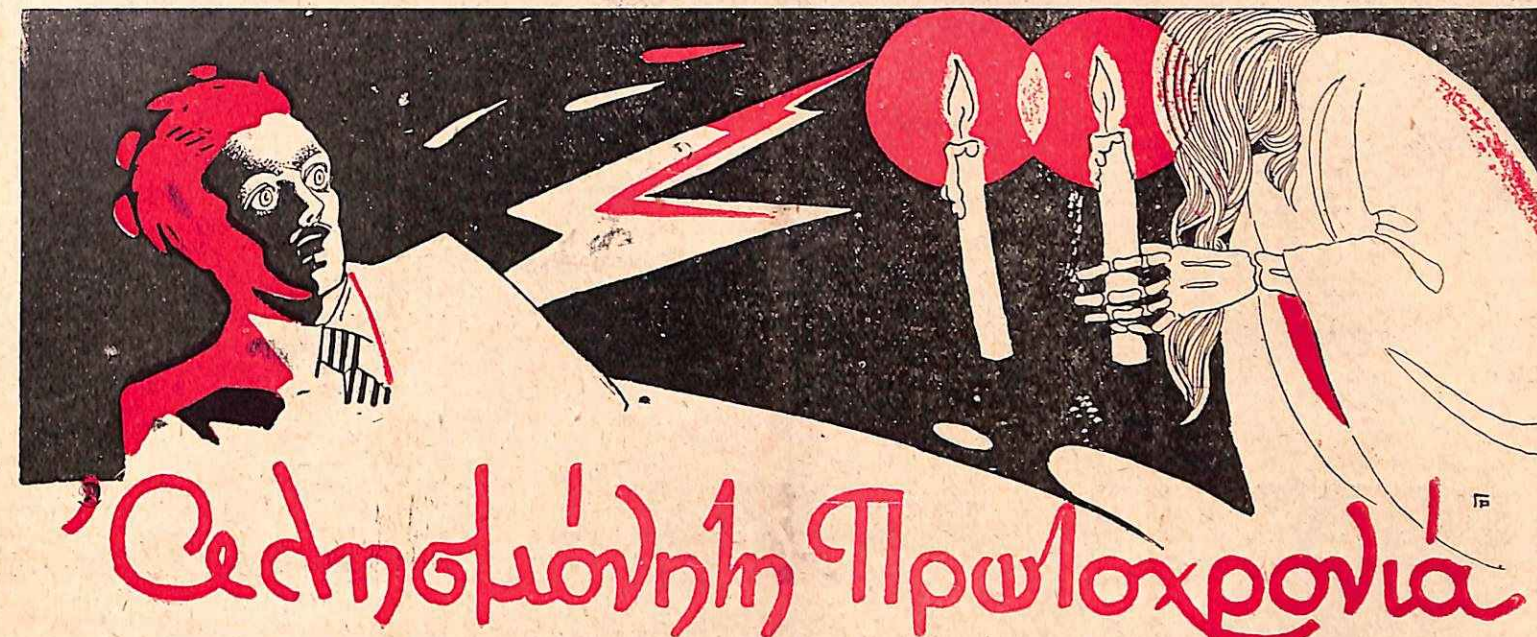
(Τὸ τέλος εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ.
51 σελίδα)

Σὲ κάθε φτωχὸ σπίτι ὁ ἡγούμενος σταματοῦσε...

ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

TOY TZIAKOMMO ΛΟΡΕΝΤΖΙ

Στο Βιοσμποργκ, κοντά στα γαλλογερμανικά σύνορα, υπάρχει ένας παλιός κι έρειπιονόμος πύργος. Η επάλξεις του έχουν τεράστιες τρύπες από τὸ πέρασμα τῶν δίδων καὶ τίποτα πειὰ δὲν μένει από τὴν υπεργαλοπρέπειά του. Οἱ λίγοι περιηγητές, πού κάθε χρόνο ἀνεισώνουν με κόπο τὸν γαλιεστροφισμένο δρόμο, πού φτάνει ὡς αὐτὸν, ἀκούνε μ' ἀδάσφορα τοὺς χωρικούς πὺς τοὺς ἐξιστοροῦν τὰ δραματικά ἐπεισόδια πού συνέβησαν ἐκεῖ μέσα. "Εστεία

με την ίδια περιέργεια τὸν φωτο-
γραφίζουν, σημειώνουν στὸ καρνέ
του, ὅτι ἐπεσκέφθησαν ἓνα στοι-
χειωμένο πύργο τῆς Γαλλίας κι' ἔ-

ἀσφαλῶς τραγικὸ θάνατο σὲ κανέ-
να ξεροθηγάδο ἀπ' αὐτὰ πού ἦταν
γεμιστὸ ὁ πάλῃς ἐκείνους δρόμους.
Ἀναγκασθήκαμε λοιπὸν νὰ κατα-
φύγουμε στὰ ῥέματα τοῦ πύργου
καὶ νὰ προσπαθήσουμε νὰ διατηρή-
σουμε τὰ λίγα τρόφιμά μας ὅσο
μπορούσαμε πὸ πολὺ. Ὁ γέρο
ὀδηγὸ δὲν δέντασε νὰ μοῦ ὁμιλοῦν
στὴν, ὅτι διόλου παράξενο νὰ γί-
νητο, ὅτι νὰ γυρίσουμε στὸ Βί-
σμαμπουργκ, πρὶν νὰ περάσουν ἐφτά
μέρες.

—'Ο καιρός, μου εἶπε, εἶνε «δε-
μένος». Πρέπει νὰ ἔχετε ὑπομονή.
*Ἐτσι ἀναγκάσθηκα νὰ καταφύ-
γω στὸν παλιὸ πύργο. Ἦταν ἓνα

τεράστιο σπίτι με μεγάλες αίθουσες, πολλές από τις οποίες διευθύνονται ακόμη. Μα καθώς το έξερευνούσαμε, μέναμε κάθε τόσο εκπληκτικοί από τις ανακαλύψεις μας. Δίπλα από ένα δωμάτιο χωρίς στέγη, βρισκόταν έν' άλλο που έλεγαν κανέτις τρις μόλις τούρα το είχαν εγκαταλείψει οι οίκοι του. Έπειτα ξαφνικά ανοίγονταν μπροστά μας ένα τρωμαχτικό βάρανθο κι' έπειτα ένας στενός διάδρομος, από τον όποιο άρχιζαν κάτω μαριμάρινα σκαλοπάτια που προχωρούσαν και κάτονταν μέσα στο σκοτάδι.

—Βάλτερ, είπα πὸ γέρο συνοδό
μου, σὲ ποιὸν ἀνῆξε αὐτὸς ὁ πύρ-

γος;
—Στὸν κόμητα Ἐδμόνδο ντὲ Σα-
μέρ, μοῦ εἶπε, ἀποφεύγοντας τὸ
βλέμμα μου. Ἀλλὰ δὲν πρέπει τί-
ρα νὰ μιλάμε γι' αὐτόν. Ὅταν γυ-
ρίσουμε στὸ Βίσεμποργκ, τότε θά
σὰς διηγηθῶ τὴν ἱστορία του.

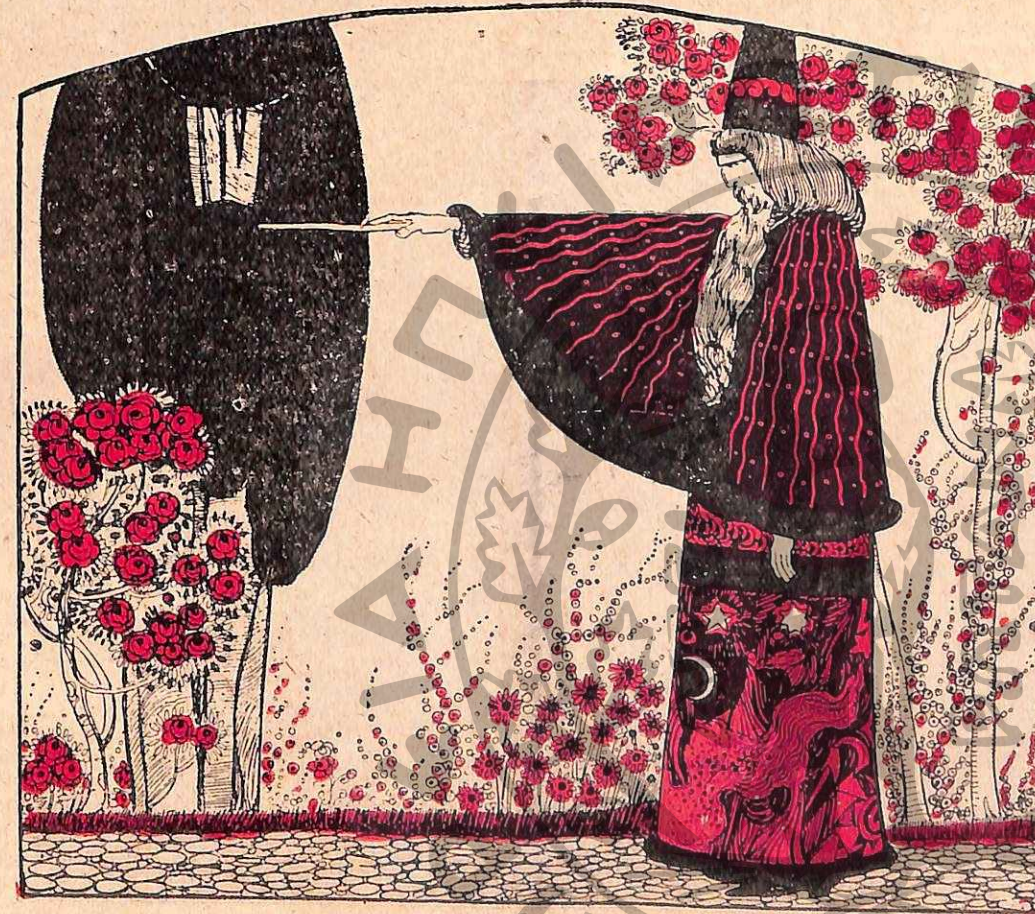
«Ἐλα, μὴν εἶσαι δειλός, τοῦ πα-
ρετήρησα. Μὴ ξεχνᾷς ὅτι θὰ πε-
νοῦμε κλεισμένοι ἐδῶ μέσα ἑφτά μέ-
ρες. Θὰ εἶνε λοιπὸν μεγάλη ἀγέ-
νεια ἐκ μέρους μου νὰ μὴ ξέρω
ποῖός ἀνθρώπος μοῦ παραχωρεῖ τὸ
σπίτι του.

Ὁ Βαλτέρ, ἀφοῦ δίστασε λίγο ἀκόμη, δέχθηκε τέλος νὰ τοῦ ἐξιστορήσῃ τὴν τραγικὴ ζωὴ τοῦ κόμητος ντὲ Σαμέρ.

— Ήταν ένας πολὺ παράξενος άνθρωπος, μοῦ εἶπε.
Καθὼς εἶχ' ἀκούσει ἀπὸ τὸν πατέρα μου, εἶχε γλεισθῇ σ' αὐτὸ τὸν πύργο μαζί με τὴν κόρη του τὴ Μαργαρίτα ντὲ Σα-

μέρ κ' ἔβαν παρὰ
 δοξο γέρο αστρονό-
 μο, ποῦ τὸν βοηθοῦ-
 σε στὶς μελέτες του.
 Ὁ κόμης εἶχ' ἀφο-
 σιωθῇ στὰ σκοτεινά
 μυστήρια τοῦ ὑπερ-
 πέραν καὶ προσπα-
 θοῦσε νὰ λύσῃ τὸ
 αἰνίγμα τῆς ἀθανά-
 τιας τῆς ψυχῆς. Κά-
 θε νύχτα οἱ δύο σο-
 φοὶ μέναν ὥρες ὁλό-
 κληρες πάνω στὴς ἐ-
 πάλξεις τοῦ πύργου
 καὶ διάβαζαν στ' ἀ-
 στροτεία. Ἦταν δύο
 παρὰδοξοὶ, μάγοι
 ποῦ μιλοῦσαν μὲ τὰ
 πνεύματα τῶν νε-
 κρῶν καὶ μάντευαν
 τὸ μέλλον. Ἡ ὁμορ-
 ρχη Μαργαρίτα τοὺς
 ζητοῦσιμεν ὡς μέν-
 τιον. Γι' αὐτὸ ὁ
 γέρο αστρονόμος εἶ-
 ζε πείσει τὸν κόμη-
 τα νὰ μὴ τὴν πα-

(Τὸ τέλος εἰς
τὴν ὑπ' ἀριθ.
51 σελίδᾳ)

"Ένας παράδοξος γεροαστρονόμος τὸν βοήθησε στὶς μελέτες του..."

Λορέντζι :

«Οχιζήματα στο
Θεό, θι θα σὰς διηγη-
θῶ μὴ ἀληθινὰ περὶ-
τείά μου. Ποῖν νὰ
σὰς τὴν ἀναγέρω διμω-
πρὲι νὰ σὰς πῶ δι-
ἐκεῖνο τὸ βράδυ ποῦ
μὴ συνέβη, δὲν εἶχα
βρῆσι τὸ στόμα μου
οὔτε μὲ μὰ γουλιὰ
κασὶ κ' ὅτι εἶχα μὴ
ὑπερβολικὴ διαγίγαι-
πνευματός. Στὸ τέλος
τοῦ Δεκεμβρίου τοῦ
1930, βρισχόμενον κλει-
σμένους μετὶ μὲ τὸν
γέρο δδηγὸ μου στὰ
ἐρεῖπια ἐνὸς πύργου
τοῦ Βισεμπουργκ. Τρεῖς
μέρες τώρα, μὰ τρο-
μαχτικὴ χιονοθύελλα
εἶχε θάψει κάτω ἀπὸ
τὸ χιόνι τὰ σπῆτα τοῦ
χαριού κ' εἶχε σκεπά-
σει τὸ δρόμο. Κ' ὁ
πολιμηγερέτος δὲν θ' ἀ-
πεφάσιζε νὰ ὁμολο-
γῇ τὴν ἐξοχὴν τοῦ
καὶ νὰ συννεχίστῃ τὸ τα-
ξίδι του. Θὰ εὗρισκε

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ» ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Η ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΤΣΕΤΣΙΛΙΑ ΠΑΡΚΕΡ

(Αρθρο της δημοσιογράφου Jeanne Roudot που είχε προσκληθεί σ' αυτή την φαντασμαγορική γιορτή της όμορφης «εβεντίττας»)

Δέκα μεγάλα ατελιέ Μόδας εργάζονταν προετοιμάζοντας από την πρώτη Δεκεμβρίου για λογαριασμό της Τσετσίλια Πάρκερ. Έργαβαν τουαλέτες, έκοβαν μεταξωτά και ζατιανγαν παρόμοια φορέματα. Συγχρόνως ένα συνεργείο ηλεκτρολόγων μεταμόρφωνε τη βίλλα της, σ' ένα μυθικό παλάτι: Στόλιζε τους τοίχους με φωτεινές γυαλινές, τοποθετούσε εκπληκτικούς προβολείς και δοκίμασε μια μυστική εφεύρεση του Έμιλ Θάμφορν. Οι φίλοι της πάλι γύριζαν μαζί της όλη τη μέρα στις συνοικίες του Χόλλυγουντ, στις φτωχικές πολυκατοικίες και τα ύποπτα κέντρα κι' ερχόντουσαν σε συνεννοήσεις με ένα άγνωστο και μυστηριώδη κόσμο.

Κάθε τόσο τ' αυτοκίνητο του «εβεντίττα» σταματούσε έξω από το σπίτι του καθηγητού Φράντς Βάγκερ κι' ένα όμορφο κορίτσι ντυμένο φτωχικά ανέβαινε διαστακτικό τις μαρμαρίνες σκάλες, χτυπούσε το κουδούνι κι' έλεγε στο θυροφύλακα: —Με στέλνει η μίς Πάρκερ.

Ο ύπαιρτος ιστοκλινόταν και με σεβασμό οδηγούσε την όμορφη νέα στο εσωτερικό του μεγάρου.

Μα τι έπρόκειτο λοιπόν να γίνει αυτή τη νύχτα της Πρωτοχρονιάς; Οι δημοσιογράφοι είχαν αναστατωθεί. Παρακολουθούσαν αδιάκοπα την γιορτινική «εβεντίττα», έκαναν σαν τρελλοί, μη δέν μπορούσαν να ανακαλύψουν τίποτε και πήγαιναν να σκάσουν από το κακό τους. Κάθε καινούργια πληροφορία μπερδευε τις σκέψεις τους. «Η μίς Πάρκερ πέθανε τη νύχτα της στο άπαξιμο μάτορ δ' «Κλεμμένους Ρίγας», μίλησε με μερικόνος κακοποιούς, χόρεψε μαζί τους κι' έφυγε για να συνεχίσει την επίσκεψή της σ' άλλα ύποπτα κέντρα».

Έτσι τοίς έλεγαν οι γνωστοί τους. «Άλλοι πάλι πήγαιναν και τοίς έλεγαν ότι η μίς Πάρκερ κάλεσε στη βίλλα της τον πιο γέρο καπετάνιο της Καλλιφόρνιας!

Κι' αυτές ή ιστορίες εξακολουθούσαν όσο πλησίαζε ή Πρωτοχρονιά. Έπειτα έπαψε κάθε θόρυβος, ή Τσετσίλια Πάρκερ κλειδώθηκε στο μεγάλο της κι' ο κόσμος έπαψε να μιλάει γι' αυτήν. Κανείς δεν μπορούσε να εξηγήσει αυτό το μυστήριο της άμορφης «εβεντίττας». Φανταστήτε οπόσο τον ένδυσιασμό μου, όταν το ποίη της παραμονής της Πρωτοχρονιάς έλαβα μια πρόσκληση. Ήταν ένα έργο τέχνης. Ο πιο καλός ζωγράφος του Χόλλυγουντ είχε σχεδιάσει απάνω της σίλη των «Αμωκανών», τον Άγιο Βασίλειο Πάρκερ να τον οδηγεί από το χέρι προς τη βίλλα της. Στο άλλο φύλλο της προσκλήσεως ένα πλήθος μικροδυναμικών μινυμάτων σχημάτιζαν τὰ έξή: «Ω.

ρα 10 μ. μ. Πράσινα γυαλιά. Χωρίς κοσμήματα. Τσετσίλια Πάρκερ» Δεν χρειάσθηκε και πολλή ώρα για να εξηγήσω αυτή την προσκλησή της. Φόρεσα λοιπόν την καλύτερη τουαλέττα μου, προμηθεύθηκα ένα ζευγάρι πράσινα γυαλιά, κλείδωσα στο σιντάρι μου όλα τα κοσμήματά μου και στις δέκα ή ώρα ένα αυτοκίνητο μ' οδήγησε στη βίλλα του «εβεντίττα». Ήταν μια παγωμένη νύχτα. Ο οδοντός δεν είχε ούτε ένα σιννεφο. Ο Σάντα Κλάους επρόκειτο εφέτος νάρθη χωρίς να στολισθή ή γη με τον πάλινκο μανδύα της. Μόλις όμως κατέβηκα από τ' αυτοκίνητο έτριψα τα μάτια μου από την καπάλη μου. Από την σιδερένια πόρτα είδα τον κήπο της «εβεντίττας» στρωμένο με χιόνι, τα δέντρα διάδοστα κι' αυτά. Ένα πλήθος... πυλώνων σκαρπών παντού το γιορτινικό κελάδιόμα τους, ενώ ή προβολείς έκαναν να ατράφαιον τα δέντρα και το περιεργό στρώμα του χιονιού. Δεν

αίρησα να καταλάβω ότι πολλοί τόννοι παπάκι κι' αργυρόσκονις είχαν χρησιμοποιηθή γι' αυτή την ύπεροχη σκηνοθεσία. Όσο για τὰ παρόμοια πουλιά, ήταν ένα σωρό άνθρωποι κρυμμένοι στα φυλλώματα των δέντρων που με ειδικές σφύριχτες εκτελούσαν αυτήν την μαγευτική συναλία. Η γοητή μάλιστα που μ' οδήγησε με το χοντρό ραβδί της στάθηκε, μου έκοιξε ένα θιμωμένο βλέμμα και μου είπε:

—Γιατί προσπαθείς να διαλύσεις αυτή τη γιορτή; Μήπως κι' αυτή ή ζωή σου δεν είνε τόσο φωτεινή; Άκολουθήσε με χωρίς να σιωπάς και χωρίς να σκέφτεσαι. Πίστηψε στο όνειρο αυτής της Πρωτοχρονιάτικης βραδιάς. Θά σε κάνω ευτυχισμένη. Κύτταξε, τὰ άστρα φέγγουνε το δρόμο σου και ή γη είναι γεμάτη από πολύτιμα πετράδια.

Ένοιασα μια τμήν γιατί κόντευα να καταστρέψω αυτή την απάτη. Άρρίσθηκε να μη θελήσω

πειρά να ίκανοποιήσω την περιέργειά μου κι' άρησα τη γοητή μάλιστα, μια μεταμφιεσμένη ήθοποιό να μ' οδήγηση στη βίλλα της μίς Πάρκερ. Έκει όμως με περιμέναν ένα σωρό εκπλήξεις. «Οι» οι ήτοιγέτες είχαν μεταμορφωθή σ' εξωτικά πουλιά που μου άπαντούσαν στις ερωτήσεις μου στή... γλώσσα τους. Παντού έβλεπα λουλούδια, πολλά λουλούδια, πολύχρωμα λαμπόνια και τεχνητούς φωτεινούς πίδακες. Νόμιζα ότι βρισκόμουν σ' έναν παράδεισο κήπο. Η Τσετσίλια Πάρκερ ήρθε να με υποδεχθώ.

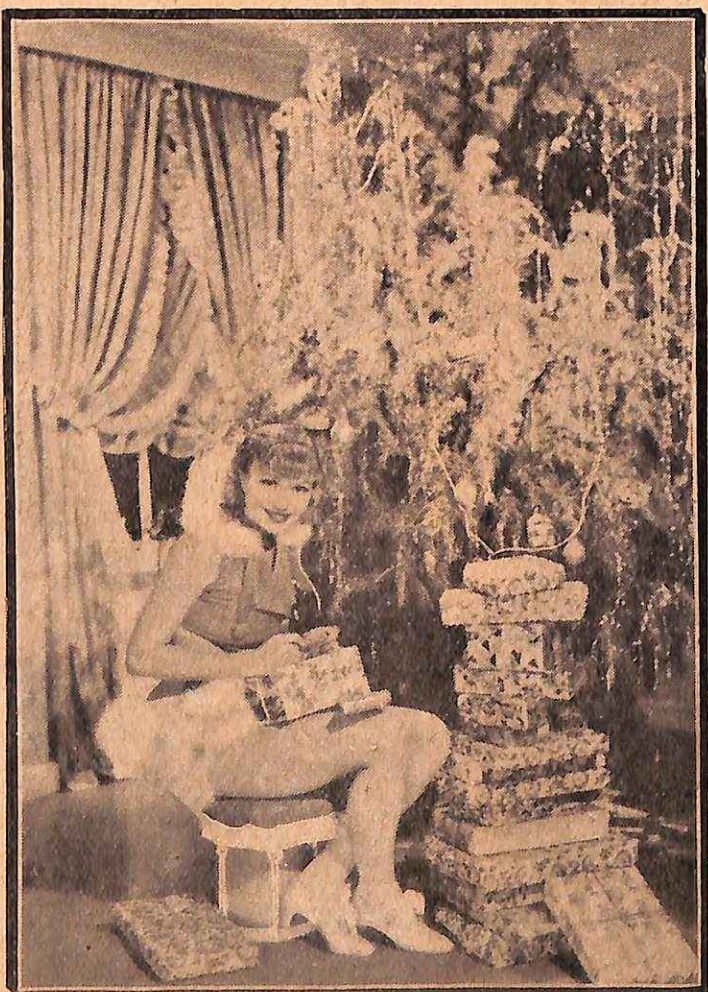
—Έλατε, μου είπε με ένα χαμόγελο, να σας συστήσω στους καλεσμένους μου.

Μπήκαμε στα τεράστια σαλόνια της. Μέσα στο φαντασμαγορικό διάκοσμο τους είδα τότε ένα πλήθος ανθρώπων που ποτέ άλλοτε δεν είχα συναντήσει. Μεταξύ των εκατομμυριούχων θαυμαστών της Τσετσίλια Πάρκερ που ήταν ντυμένοι ως... ήτοιγέτες, είδα ένα σωρό κορίτσια με όμορφες τουαλέτες και κυρίους που τοίς... στενοχωρούσε το καινούργιο φράκο τους. Χειράσθηκαν μια ώρα για να εξακριβώσω ποιοι ήταν όλοι αυτοί οι ευγενείς κύριοι και ή διάφορες άριστοκρατίσες. Ήταν όλα τὰ όμορφα κορίτσια κι' οι νέοι που είχαν αποτύχει στον κληματογράφο και που ζούσαν στο Χόλλυγουντ μια τραγική ζωή γεμάτη στεοήσεις. Η ένκεντρική «εβεντίττα» θέλησε αυτή τη Πρωτοχρονιάτικη νύχτα να τοίς κάνει ευτυχισμένους. Τοίς είχε κάλεσει λοιπόν στη βίλλα της, τοίς είχε ντύσει όμορφα κι' έπειτα τοίς φίλους της να τοίς ήτοιγέτισουν.

Μα ή Τσετσίλια Πάρκερ δεν με άφησε να συνεχίσω την έρευνά μου. Με παρότρυνε ως την ώραμένη θέσι μου. Είχαν άρχισή ή διάφορες «άτραξιν». Στην άρχή παρουσιάσθηκε ένα ύπεροχο μπαλέτο από έικοσι όμορφα κορίτσια ντυμένα με φτερά και χόρεψε έναν μαγευτικό χορό του Φράντς Βάγκερ «Τή χαρά των Άγγέλων». Έπειτα το θαμάσιο χορευτικό ζευγάρι της Νάνσυ Χοϊλ και του Τζιμ Σέφιλντ εξέτελεσε ένα σκέτος «Τό όνειρο του Ηρώδη». Άκολούθησε «Η Σφαγή των παιδιών της Γερουσαλήμ». Ένας άποκοστικός αράχης, που δεν ήταν άλλος από τον περίφημο Τζέις, τον θαματοποιό του νυχτερινού κέντρου «Σέλεκτ»... άποκεφάλισε τοίς μικρούς βοηθούς του με τόση τέχνη, ώστε νόμιζε κανείς ότι τοίς σκότωνε πραγματικά.

Η Τσετσίλια Πάρκερ κτύπησε το ρολόι της. Πλησίαζαν μεσάνυχτα. Η όχοήστρα σταμάτησε να παίζει και μέσα στην απόλυτη σιωπή που άπλωνόσθηκε, άκούστηκε ή φωνή της «εβεντίττας».

—Και τώρα φορέστε όλοι τὰ

Πώς παρουσιάσθηκε ή Τσετσίλια Πάρκερ τη νύχτα της φαντασμαγορικής Πρωτοχρονιάτικης γιορτής της στους καλεσμένους της

πράσινα γυαλιά σας. Ο μηχανικός Έμιλ Θάμφορν σας έτοιμάζει μια έπαληξή.

ΓΙΑ ΟΛΕΣ ΚΑΙ ΟΛΟΥΣ

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΚΑΙ ΟΔΗΓΙΕΣ

κούρασι της καρδιάς...

Όταν πρόκειται να λούσετε το παιδάκι σας, είναι όφελιμώτατο να ρίχνετε στο νερό του λουτρού του και διάλυσι χλιαρής αλάτιου σε νερό. Το αλάτι σκληρύνει το δέρμα, ήζως το τρυφερό των μικρών παιδιών, και τὰ προφυλάσσει έτσι από πολλές παθήσεις, κρουολογήματα, κλπ.

Όταν βράζετε λαχανικά, τὰ όποια συνήθως ή όριμένα είδη των τουλάχιστον, όπως το κουνουπίδι κλπ—άναδίδουν άσχημη όσμή, γιά να την άποφύγετε έντελως, ρίχνετε μέσα λίγο κόκκινο πιπέρι.

Ξερές φλοίδες πορτοκαλλιών, δυό-τρία κομματάκια, το πολύ — όταν τις καίτε σε δομάτιο που έχει βαρεία μυρωδιά, είναι ικανές να ευωδιάσουν την άτμόσφαιρά του ευχάριστα, και γιά πολλές ώρες.

Πρόχειρο μέσον γιά να καθαρίσετε σκουριασμένα σιδηρικά, είναι να τὰ άλείψετε καλά με κοινό λάδι του φαγητού. Τά άφήνετε έτσι ως τρεις-τρισημις ώρες, κι' έπειτα τὰ τρίβετε καλά.

Η σκουριά των σιδηρικών, επίσης, ή όποια έχει κηλιδώσει λευκά ύφασματα, είναι κάτι που άεπλίζει πολλές οικοκυρές. Αυόστε λοιπόν σ' ενός κουταλιού της σούπας λεμονόζουμο, ένα κουταλάκι του γλυκού αλάτι. Με την άπλούστατη αυτή διάλυσι, θά κατορθώσετε εύκολα να εξαλείψετε τις άπελπιστικές κηλίδες.

Γιά να μη «μαζέψουν» ή καινούργιες φανέλλες σας στην πλύσι, και γιά να μη σκληρύνουν, βάλετε τις σε ψυχρό νερό επί μια ήμερά κι' άλλάξετέ το κάθε τρεις-τέσσερες ώρες. Την έπομένη τις πλένετε καλά σε

ζεστό νερό, και με λίγο σαπούνι. Τις αφήνετε, τέλος, να στεγνώσουν στη σκιά.

Γιά να μη σκάξη το δέρμα των ύποδημάτων σας, τὰ τρίβετε ποτέ-ποτέ με φέτα πορτοκαλλιού, πριν τὰ γυαλίσετε.

Τὰ πολύτιμα ματηλία πρέπει να πλυθούν κατά τον έξης τρόπο, γιά να μη χαλάση το χρώμα των και το ύφασμά των: Τά τοποθετήτε σε ψυχρό νερό όλόκληρη τη νύχτα. Το πρωί τὰ πλένετε μέσα σε ζεστό νερό, και με το πιδ καλής ποιότητας άσπρο σαπούνι. Πάλι τὰ καθαρίζετε με ψυχρό νερό, τὰ στίβετε, τὰ τρίβετε με άσπρο σαπούνι, και τὰ βράζετε κατόπιν σε διάλυσι βόρκακος και νερού, επί είκοσι λεπτά της ώρας. Κατόπιν τὰ πλένετε με λουλάκι, τὰ άπλώνετε, και τὰ σιδεράνετε ύστερα, πριν στεγνώσουν έντελως.

Λιγάκι πολύπλοκος, καθώς

βλέπετε, ή μέθοδος, αλλά και το κεφάλι σας θά έχετε ήσυχο, και τὰ πολύτιμα ύφασματά σας θά κερδίσουν—σε μεγάλον βαθμό—φρεσκάδα κι' άντοχή.

Τά λεμόνια, γιά να φυλαχθούν άρκετόν καιρό φρέσκα, πρέπει να τὰ κλείσετε καλά σε γυάλινα δοχεία. Έτσι, και φώδ άρκετό θά έχουν, πράγμα που συντελεί πολύ στη νοσητόσ των, κι' ο άέρας θά είναι λιγοστός, ώστε να μην ξεραίνη τον φλοιό τους.

Ένα πρόχειρο έπίχειρμα, με το όποιο ύποδοιμε να κάνουμε ένα τζάκι άδιαφανές αλλά και το όποιο θά μπορούμε — όταν τυγόν θελήσουμε — να το εξαλείψουμε εύκολα, είναι το έξής: Μέσα σε έκατό άράμια μάχης ύπιδρας ρίχνουμε μια γούστα θειοξυδω μαγνήσιο. Άνακατεύουμε καλά το μίγμα, και ύστερα άλείψουμε τὰ τζάκια με μια

βούρτσα, την όποια βουτούμε σ' αυτό.

Μην έξαναγκάζετε τὰ παιδάκια σας, όταν γυρίζουν το βράδυ άπ' το σχολείο, να πέσουν πάλι με τὰ μούτρα στα διάβασμα. Άφήστε τα έλεύθερα να παίξουν, να γελάσουν, να τρέξουν, να φάνε, και να κοιμηθούν νωρίς. Και το πρώι, σηκώνετέ τα πιδ νωρίς να διαβάσουν τὰ μαθήματά τους. Άρκετά το παιδικό μυαλό των έχει βασανιστή όλη την ήμερά, κι' άρκετά το νεανικό κορμάκι των έχει μουδιάσει άπ' το πολύωρο καθήμια των στα θρανία.

Μην τυλίγετε τὰ τρώφιμά σας σε ό,τι δήποτε χαρτί περιτυλίγματος, όπως τήχει, έστω κι' αν είναι ακόμη καινούργιο κι' άμεταχείριστο. Συνήθως, τέτοιον είδους χαρτιά κατασκευάζονται από παληοκούρεια, τὰ όποια κρύβουν μέσα τους έπικίνδυνα μικρόβια βαρυτάτων νόσων. Είναι τόσο εξαιρετικής άντοχής αυτά τὰ μικρόβια, ώστε πολλές φορές δεν άρκει να τὰ σκοτώση ή σχετική άποστείρωσις των κουρελιών, και τοίς χαρτίνοις πολλού το βράσιμο κατόπιν!

Όταν έχετε κρουολογήσει στο κεφάλι, όταν το «συνάχι» σας είναι άπλό κι' άποτελεσματικό μέσον να το θεραπεύσετε: Ρίχνετε μια μικρή κουτάλι κομποός «κοπανισμένης σ' ένα κανάτι βραστόυ νερού. Σκεπάζετε το κανάτι με ένα χωνί από χονδό χαρτί, και κοσπάτε τη μυτη σας και το άνοιγτό στόμα σας έπάνω άπ' την όπη του χωνιού. Ο άτιος που σπκάνεται τότε άπ' το νερό, έχει μέσα του και καυσοόρα. Άναπνεύτε τον άτιμό αυτόν και τον εκπνέετε επί τέσσερα ως πέντε λεπτά της ώρας συνεχεία.

Έπαναλάβατε αυτό το πράγμα τρεις φορές, μέσα σε μια ήμερά, και την τρίτη φορά θάχετε άπαλλαχτή κιόλας άπ' τον έννοχλητικό έπισκέπη του κεφαλιού σας...

Τά παλιά χαλασμένα σφουγγάρια, ή τὰ άσχημού παρουσιαστικό καινούργια, γίνονται λευκά και καινούργια με την έξης μέθοδο: Τά αφήνουμε επί μισή ώρα μέσα σε μίγμα ένδς λίτρου νερού και πέντε γραμμάρτων ύδροχλωρικού όξέος. Έπειτα, άφού τὰ ξεπλύνουμε καλά, τὰ ξαναδουτούμε πάλι—γιά λίγη ώρα—σε διάλυσι ξηγ γραμμαρίων ύποθειώδους νατρίου με πέντε γραμμάρια ύδροχλωρικού όξέος.

Γίνονται τότε... άγνωρίστα!

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σε άπολύτως

ίκανοποιητικές τιμές παλαιά διάφορα βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας, καθώς και όλόκληρες βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Οικόγενεια», Λέκα 7, Αθήνας.

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, ΠΑΤΡΟΣ

ΟΙ 13 ΑΣΤΕΡΕΣ

ΜΕΡΟΣ Α'

Ο ΟΡΚΟΣ ΤΟΥ ΤΑ-
ΝΕΚΥΙ
Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΠΙΤΡΕ-
ΜΠΑ

—Πηγαίνετε λοιπόν
κατά διαβόλου!... Ποι-
ός έρχεται πάλι να
μας σκοτώσει;

—Εται ξεφάνιασε ζωηρά, κά-
ποιο βράδυ του 'Απριλίου του
1777, ο έντιμος πλοίαρχος
κ. Πιτρεμπά, ο οποίος ήταν
κλεισμένος σ' ένα δωμάτιο του
«Μεγάλου Ντυσέν», όπως άνω-
μαζόταν το πιο φημισμένο κατά
την εποχή εκείνη ξενοδοχείο
της Βρέστης.

Βλαστημώντας έτσι ο πλοί-
αρχος, πλησίασε προς την πόρ-
τα, την οποία χτυπούσε απ' έ-
ξω ο «Μαστρο-Βλόντ, καλαφάτης
της «Ωμορφης Λίζας». «Η «Ωμο-
ρφη Λίζα», ήταν το άραγμένο
στο λιμάνι της Βρέστης πλοίο,
του οποίου κυβερνήτης
είχε την τιμή να είναι ο κ. Πι-
τρεμπά, άνθρωπος θαυμαστος
σε όλα του, αλλά λιγάκι ζωη-
ρός, καθώς βλέπουμε.

—Εγώ είμαι, πλοίαρχε... 'Ε-
γώ, είπε ο γερο-Βλόντ!

—Τι τρέχει, λοιπόν;... Δεν
είπα, ότι δεν θέλω να μ' ένο-
χλήσει κανένας;

—Πλοίαρχε, ξεναφώνανε ο
μαστορο-Βλόντ, είναι κάποιος νε-
αρός ευπατρίδης, ο οποίος θέ-
λει «καλά και σώνει! να σού
μιλήσει!

—Στέλτε τον στο διάβολο!

—Προσπάθησα να τον στεί-
λω, μα αυτός δεν θέλει να
πάει... 'Αλλωστε, όπως μου
φαίνεται, απ' τον διάβολο ακρι-
βώς έρχεται!

—Και τί με θέλει;

—Λέει πως είναι κάτι το
πολύ σπουδαίο... 'Αλλά μονάχα
σε σάς πρέπει να το πη!

Ο Πιτρεμπά γύρισε το κε-
φάλι του πίσω. Δεν ήταν μόνος
του στο δωμάτιο. Στο φως μι-
α, κανδήλας που κάπνιζε, φαι-
νόταν καθισμένος κοντά σ' ένα
τραπέζι, ένας γεροδεμένος άν-
τρας — ντυμένος σαν ναυτικός
και σαν χωρικός, συγχρόνως—
ο οποίος έσκυβε πάνω από ένα
μακρύ κατάστιχο κι' έκανε δι-
αφόρους λογαριασμούς.

—'Ακουσε, Χόθαρτ; ρώτη-
σε χαμηλόφωνα ο Πιτρεμπά.

—'Ακουσα!

—Τι πρέπει να κάνω;

—Κατέβα... 'Ισως να πρόκει-
ται για κάτι πραγματικά σπου-
δαίο!

Του Πιτρεμπά όμως του ξε-
νοφάνηκε. Και μουρμούρισε δι-
σταχτικός, ανάμεσα στα δόντια
του:

—'Αν πρόκειται να μ' ένο-
χλήσει για το τίποτα αυτός ο
ευπατρίδης, οποιοσδήποτε σα-
τανάς και να είναι, θά τον κάνω
να μετανοήσει που άφησε την
κόλαση και μου κόπασε εδώ...
Τό έγγυθνται αυτό, τὰ μπρά-
τσα μου κι' ή γροθιές μου!

—'Ελα!... 'Ελα!... 'Αφ' ου-
τις βιαιότητες, Πιτρεμπά! έκα-
νε ο Χόθαρτ. Δεν έχουμε καιρό
για καυγάδες. Κότταξε τί θέ-
λει αυτός ο ένοχλητικός κι' αν
ζητάει κάτι σωστό, ικανοποιήσε
τον... 'Αλλοιώς, γύρισέ του τη
ράχι σου χωρίς πολλές φλυαρι-

ες... 'Εγώ, έντωμεταξύ, πιστεύω
νάχω τελειώσει τους λογαρια-
σμούς μας!...

Ο Πιτρεμπά ακολούθησε τον
μαστορο-Βλόντ, και κατέθηκε κά-
τω στην κοινή σάλλα του «Με-
γάλου Ντυσέν». Τη βρήκε γε-
μάτη από καπνούς, από θόρυ-
θο, κι' από κάθε λογής, και
μορφής ναυτικούς, οι οποίοι γε-
λούσαν, τραγουδούσαν, έπιναν,
και κάπνιζαν.

Τη στιγμή που έμπαινε ο
πλοίαρχος με τον μαστρο-Βλόντ
στη σάλλα, ο Πιτκέρν — σκοπι-
ωτής ναύτης της «Ωμορφης
Λίζας» — έβγαζε λόγο όρθιος
μπρός σ' ένα τραπέζι, το οποίο
γρονθοκοπούσε συγχρόνως με
τά αθλητικά χέρια του, ίσως

για να κάνει πιο έν-
τονα τα λόγια του:

—'Χίλια μιλιού-
νια κλωσάει θά δώ-
σω στα πιασιά έκει-
νο, ο οποίος θά
τολήσει να πη ότι ή
«Ωμορφη Λίζα» στρα-
τολογεί το «ταούρι»
της με δυσκολία...
Ούτε και χρειάζομα-
στε τη βοήθεια του
λιμεναρχή ή του υπα-
πιστού του ναυαρ-
χείου ή των άλλων τιμωριών
που ζούνε κολλημένα στο φτωχό
ναυτικό τομέρι μας... 'Οποιος
πη, ότι δεν τρέχουν με προθυ-
μία να καταπατούν οι ναύτες
στο καράβι μας — όσες φορές
χρειαστούμε απ' αυτούς — να
τον δώ να κρέμεται στο καπάρ-
τι, με τα άντερα του αντί για
σκοινί!...

—'Ενα τρομερά «ούρρά!...» υ-
ποδέχτηκε την τελευταία φράσι
του Πιτκέρν.

—Μπαρλό, τὰ παλληκάρια!
ξεφώνισε τη στιγμή εκείνη κι'
ο πλοίαρχος Πιτρεμπά, κολα-
κευμένος.

Παίρνοντας ύστερα ένα πο-
τήρι κρασί, το οποίο φιλοτιμή-
θηκε να του προσφέρει ο Πιτ-
κέρν, τὸ ήπιε προσθέτοντας:

—Στην υγεία σας, πιστοί
ναύτες της «Ωμορφης Λίζας»
μας. Είσαστε οι άφωτισμένοι
έραστές της... Χαίρομαι γι' αὐ-
τό, αντί να ζηλεύω, εγώ που
σάν πλοίαρχος σας είμαι και
σύζυγός της... 'Ο διάβολος

να με πάρη, αν δίνω πενήντα
για τη λατρεία σας αυτή, και
για τον θαυμασμό σας, στην
ξύλινη κι' όμορφη σύζυγό μου!

Και πραγματικά, τόσο όμορ-
φη ήταν ή κορβέττα του, και
τόσο λαχταρούσαν οι ναυτικοί
να υπηρετούν σ' αυτή, ώστε κι'
ο μούτσος της ακόμη δεν θά
συμβιβαζόταν να πάει σε άλλο
καράβι, ούτε με τον βαθμό του
λοστρόμου... Για να διακρίνε-
ται δὲ τὸ πλήρωμά της απ' τὰ
πληρώματα άλλων πλοίων, οι
ναύτες της φορούσαν με υπερη-
φάνεια αντί για κόκκινο μάλλι-
νο ζωνάρι — όπως ήταν ή γε-
νική συνήθεια — ένα κομμάτι
καρδεόπανο μαύρο.

Κι' ιδού για ποιό λόγο:

Η «Ωμορφη Λίζα», τον πε-
ρασμένο χρόνο, είχε συνάψει
μια τρομερή ναυμαχία με δυό
ισχυρά αγγλικά καράβια, στα
νερά της Μάγχης. 'Από τὸν ά-
νισο και τραγικό άγώνα της,

βγήκε νικήτρια ωστόσο, αν και

καμιά είκοσαριά έξαλλοι άν-
θρωποι ώρμησαν μέσα, χειρο-
νομώντας κι' ούρλιαζοντας
βραχνά:

—Ποῦ είναι;... Σκοτώστε
τον!... Σκοτώστε τον τὸν
'Αγγλο!... Τὸν προδοτή!...

Τις ίδιες κραυγές επαναλάμ-
θανε και τὸ πλήθος, τὸ οποίο
βρισκόταν άσφυχτικά μαζεμένο
έξω στο δρόμο.

—'Αλλά πριν προχωρήσουμε,
ας εξηγήσουμε τί σήμαιναν αὐ-
τές ή κραυγές, και ποιοι ήσαν
έκεῖνοι οι νεόφερτοι στην αί-
θουσα του ξενοδοχείου του «Με-
γάλου Ντυσέν».

II
ΟΠΟΥ Ο ΤΑΝΕΓΚΥ ΑΡΧΙΖΕΙ!
ΝΑ ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΚΑΠΩΣ ΖΩΗ-
ΡΟΣ

Τὴν εποχή αυτή οι 'Αμερι-
κανοί είχαν επαναστατήσει κα-
τά της 'Αγγλίας.

Και ή Γαλλία βοηθούσε τὴν
'Αμερική στη μεγάλη επανά-
στασί της κατά των 'Αγγλων,
σύμφωνα με τὰ μεγάλα δόγμα-
τα της «Ελευθερίας. 'Απ' τὸ
1774 ακόμη, και σύμφωνα με
τις επικλήσεις του μεγάλου 'Α-
μερικανού πατριώτου Βενιαμίν
Φραγκλίνου, ή Γαλλία — έχοντας
κι' αυτή στα σπλάχνα της ώρι-
μη τὴ Μεγάλη 'Επανάστασί της
— βοηθούσε τὸς αγωνιζόμενους
σκληρά 'Αμερικανούς να απο-
τινάξουν επιτέλους τὸν ζυγό της
'Αγγλίας.

—'Ω, πόσο τὴν μισούσαν οι
Γάλλοι τὴν 'Αγγλία... Μήπως,
πρὸ ολίγων χρόνων, δεν είχαν
νικηθῇ κι' είχαν χάσει τὸν Κα-
ναδά!... Μήπως οι 'Αγγλοι
δεν έθλαπταν, με κάθε μέσον

ή κανονίες τὸν 'Αγγλων τὴν
είχαν καταστρέψει τὸ κατα-
στρώμα, τὰ ξάρτια, και τὰ πα-
νια. 'Ανταμειφθηκε όμως για
τὴ συμφορά της αυτή, γιατί κα-
τώρθωσε να βυθιστὴ τὸ ξνα ἐ-
χθρικό καράβι, κι' αἰχμαλωτι-
ζοντας τὸ άλλο, να τὸ οδηγή-
σει στη Βρέστη δεμένο ταπεινω-
τικά στην πρόμηνη της.

Ακριβώς τότε, και για ἀνά-
μνησι τοῦ μεγάλου κατορθώμα-
τός των, οι ναύτες της έκοψαν
ἀπὸ μιὰ λουρίδα καθέννας ἀπ'
τὰ κουρελιασμένα πανιά της —
και περνώντας τες στη μέση
των, τις φορούσαν στο εξής για
ζωνάρι!

—Παιδιά! φώναξε στὰ τελευ-
ταία ο πλοίαρχος. Διασκεδά-
στε, γελάστε, και πιέτε τὸν πε-
ρίδρομο, αν θέλετε! Εἶνε δου-
λειά δική σας, αυτό... Τὸ βρά-
δυ όμως, σὰς θέλω όλους πα-
ρόντας στο καράβι, κι' έτοιμούς
για δρόμο... Θὰ βγάλω τὸ τιμη-
τικό ζωνάρι όποιου λείψει και
θα τὸν καθαίρεσω!...

Κραυγές βροντερές ἀντήχη-
σαν στην αἴθουσα. Οι ναύτες
ούρλιαζαν ἀπὸ τῶρο, μπρός
και στην ιδέα ακόμη μιᾶς τέτοι-
ας ἀτιμώσεως.

Ο Πιτρεμπά πλησίασε κατό-
πιν εκείνων πὸν τὸν ζητούσε. 'Η-
ταν ένας νεαρός Γάλλος ευπα-
τρίδης, ώραςος και εύρωστος,
παρ' όλη τὴ λυγερὰδα τοῦ κορ-
μιού του: 'Ο Ιππότης Τανεγκύ.

Ο Ιππότης εξήγησε στὸν κα-
πετάν Πιτρεμπά τὴ ζητούσε. 'Η-
θελε να τὸν πάρη στο καράβι
του και να τὸν μεταφέρη στην
'Αμερική.

Ο Πιτρεμπά κύτταξε τὸν ιπ-
πότη απ' τὴν κορυφή ὡς τὰ νύ-
χια.

—Στὸ καράβι μου πέρνω
πάντα παλληκάρια, τοῦ εἶπε.

—Κι' εγώ, ἀπάντησε ο ιππό-
της, είμαι καλύτερος ἀπ' όλα
τὰ παλληκάρια σας. Ρωτήστε
και τὸς ίδιους τὸς ναύτες
σας γι' αὐτό. Πρὸ ολίγου θέ-
λησαν να με εἰρωνευτὸν και
τὸς συγύρισα καλά!

Ο Πιτρεμπά σάστισε.

—'Ηταν λοιπὸν τόσο λεβέντης
ο νέος αυτός!

Ναί, έτσι ήταν. Ο Ιππότης
δεν έλεγε ψέμματα. Ένας ἀπ'
ποῦς ναυτες τὸν Πιτρεμπά, ο
Κερνάκ, είχε δοκιμάσει κιόλας
τί αξίζουν ή γροθιές τοῦ Ιππό-
τη Τανεγκύ.

—Κατάρ!... Τί εἶν' αὐτὰ;
ξεφώνισε ο Πιτρεμπά, ὀρμών-
τας πρὸς τὸν Κερνάκ. Σὰς συ-
γύρισα αὐτὸς ο νέος;

Ο Κερνάκ λούφαξε.

Συγχρόνως, ένα μουρμουρί-
σμα λύσσης έβγαине ἀπ' τὰ
στήθη ὄλων. 'Η χούφτες των έ-
σφιγγαν σφιλέττα.

Μὰ ο Ιππότης χαμογελοῦσε.

—Είμαι λοιπὸν ναύτης τὴς
«Ωμορφης Λίζας»; ρώτησε α-
τάραχος. Τὸ αξίζω;

Τὴ στιγμή που ἐπρόκειτο ο
Πιτρεμπά ν' ἀπαντήσει, ή δὲ α-
πάντησί του θά προκαλοῦσε έ-
σας γενική συμπλοκή — τόσο ο
ἐγωισμός των ναυτὸν είχε πει-
ραχτῇ ἀπ' τὴν ήττα τοῦ πιο ρω-
μαλέου ἀπ' αὐτοῦς — μιὰ δαι-
μονισμένη δολαγωγία ἀκούστη-
κε ἀπ' έξω. 'Επειτα ή πόρτα
τὴς αἰθούσης άνοιξε βίαια, και

και σὲ κάθε εὐκαιρία τὸς
Γάλλους;...

Γι' αὐτὸ τώρα κι' αὐτοὶ προ-
σπαθοῦσαν να ἀντεκδικηθοῦν,
βοηθώντας ὅπως μπορούσαν
τοὺς 'Αμερικανούς με χρήμα-
τα, ὅπλα, και ἐφόδια. Οι 'Αγ-
γλοι έκαναν νηψίες στο δρό-
μο, μα τὰ γαλλικά καράβια
προτιμούσαν να ναυμαχήσουν,
και να βυθιστοῦν ακόμη, παρά
να παραδοθοῦν...

Για να μαθαίνει λοιπὸν εἰκο-
λα ή 'Αγγλία, ποιά πλοία γαλ-
λικά έφευγαν με ἐφόδια στοὺς
'Αμερικανούς επαναστάτες, κα-
θὼς κι' αν τὰ συνάδευαν τυχὸν
πολεμικά ή πειρατικά πλοία,
για να τὰ υπερασπίσουν ἀπὸ
αγγλικές νηψίες, ὀργάνωσαν
στὰ λιμάνια της Γαλλίας μιὰ
θαυμαστή κατασκοπεία.

Οι κατασκοποὶ αὐτοὶ ήσαν
τόσο μισητοὶ στο λαό, και τόσο
ἀνέχθηται τοῦ ἐνέπνεαν, ὥστε
πολλοὶ αἰῶδοι κατασπαράχτη-
καν ἀπ' τὸν ἀφρισμένο ὄχλο,
με μὴν τὴν ἀπλή ὑποψία ὅτι
ήσαν κατασκοποὶ. Εἶχαν δὲ
ὀργανωθῇ και στη Βρέστη,

και σὲ ὅλες τις ἀκτές της Βρε-
τάννης ειδικὰ σώματα ἀντικα-
τασκοπων, γνωστὸν ἀργότερα
με τὸ περίφημο παρατσούκλι
«Λαγωνικά για 'Εγγλέζους», οι
οποῖοι προσπαθοῦσαν να «ψα-
ρέψουν» και να συλλάβουν
τοὺς κατασκόπους αὐτοῦς. 'Αλ-
λοίμονε στὸν αἰοιορο εκείνον
χασομέρη, ο οποίος θά παρὰ-
στεκε τυχὸν σὲ καμιά ἀναχώ-
ρησι πλοίου κάπως ἐπιμόνα, ή
θα ρωτούσε τυχὸν ἀπὸ ἀπλή
περιέργεια με τί ήταν φορτω-
μένο αὐτὸ τὸ πλοίο: 'Η ο λα-
ὸς θά τὸν κομμάτιαζε, ή θά
συλλαμβανόταν ἀπ' τὰ «λαγω-
νικά» και θά ἀπαγχονίζόταν
στο πρώτο δένδρο ή φανάρι
τὴς πόλεως!...

Και τώρα, ἀφοῦ διαλευκάν-
αμε αὐτὸ τὸ σμῆμα, ας ξεανάρ-
θουμε στη διήγησί μας:

Οι κάπου εἰκοσι ἐκείνοι ἀ-
φρισμένοι ἄνθρωποι, πὸν ὀρ-
μησαν στην αἰθουσα τοῦ «Με-
γάλου Ντυσέν», ἀνήκαν στὸ ἄ-
τακτο αὐτὸ σῶμα τὸν «Λαγω-
νικὸν για 'Εγγλέζους». Ο ἄρ-
χιηγός των, ένας τερατόμορφος
γίγας, ο Νοέλ Λεγούε, στάθη-
κε πρώτος και καλύτερος ἀνά-
μεσα στοὺς ὀπαδούς του, και
ξεφώνισε:

—Ποῦ εἶνε αὐτὸς ο ἀχρεῖος
'Εγγλέζος;

—Ποὺς 'Εγγλέζος; ρώτησε
ο Πιτρεμπά, προχωρώντας ένα
βήμα.

—Σατανά!!! Αὐτὸς ποῦ κυ-
νηγοῦσαμε!... 'Εδῶ...δὲν μπη-
κε;

—'Οχι! εἶπε ἡσυχὰ ο Πιτ-
κέρν. Γιατί, αν έμπαινε ἐδῶ, μα
τὴν πίστι μου, δὲν θάφευγε! Τί
έκανε όμως;

—Τί έκανε;... Νά, εἶνε μέλος
μιᾶς σπείρας κατασκόπων. Τὸν
εἶδα σε μιὰ γωνία τὴς ὁδοῦ
Σιάμ, να γλιστράει τοῖχο-τοῖχο
σάν κλέφτης... Τοῦ ριχτήκα-
με, κυνηγώντας τον, κι' έκανε
πρὸς τὰ ἐδῶ... Ποῦ θά μᾶς
πάη ὅμως;... Θὰ τὸν πιάσου-
με νεκρὸ ή ζωντανό!

—'Οχι δά!... Ζωντανὸν
πρώτα, κι' ὕστερα νεκρόν! δι-
ώρωθας ο Πιτκέρν.

Κι' ὕστερα, στρέφοντας πρὸς
τοὺς ναυτες τὴς «Ωμορφης Λί-
ζας», τοὺς εἶπε:

—'Ε, τί λέτε... Δεν πάμε κι'
ἐμεῖς μαζί τους, να τσακώσου-
με τὸν κατάσκοπο;... Θὰ ξε-
μουδιάσουν έτσι τὰ ποδάριά
μας!

Ο Τανεγκύ στεκόταν στο μέ-
σον τὴς αἰθούσης, με τὰ μπρά-
τσα του σταυρωμένα, σύμφωνα
με τὴ συνήθειά του.

—'Ελα κι' εσύ! τοῦ εἶπε ο
Πιτκέρν. 'Η σουφυγε ή ὄρεϊ
να ἐπιβίδιασῃς στην «Ωμορφη
Λίζα!»

—Δὲν κέρδισα τὸ εἰσιτήριο
μου; εἶπε ψυχρὰ ο Ιππότης,
δείχνοντας με τὸ δάχτυλό του
τὸν Κερνάκ, τὸν ὁποῖο είχε συ-
γύρισε για καλά.

—'Οχι ἀκόμα!... Μισεῖς τοὺς
'Αγγλους;

—Χμ!... ψιθύρισε με διστα-
γμὸ ο Ιππότης.

—Μήπως τυχόν;... 'Ε, εἰσεῖς
σύντροφοι!... Μήπως αὐτὸς ο
κύριος εἶνε τυχὸν κατασκόπος;

—Κατάσκοπος, εγώ; ξεφώνι-
σε ο Τανεγκύ, ὀρμώντας με τὴ
γροθιά του ὀφικτῇ κατὰ τοῦ
ναύτη.

—Τότε, εἶπε ἐκεῖνος, ξεφεύ-
γοντας τὸ χτύπημα ἀπὸδειξέ
μας τὸ ἀντίθετό!... Βοήθησά
μας!...

—Σὲ τί;

—Στὸ να τσακώσουμε τὸν
'Αγγλο!

—Κι' είμαι ἀπαράιτητος;...

—'Εσες ὄλοι, εἰστε κάποιον πε-
νήντα, κι' ἐκεῖνος εἶνε μονάχα
ένας!...

Μουρμουρίσματα θυμοῦ και
δυσανεκείας ἀκούστηκαν ἀπὸ

καμιά είκοσαριά έξαλλοι άν-
θρωποι ώρμησαν μέσα, χειρο-
νομώντας κι' ούρλιαζοντας
βραχνά:

—Ποῦ είναι;... Σκοτώστε
τον!... Σκοτώστε τον τὸν
'Αγγλο!... Τὸν προδοτή!...

Τις ίδιες κραυγές επαναλάμ-
θανε και τὸ πλήθος, τὸ οποίο
βρισκόταν άσφυχτικά μαζεμένο
έξω στο δρόμο.

—'Αλλά πριν προχωρήσουμε,
ας εξηγήσουμε τί σήμαιναν αὐ-
τές ή κραυγές, και ποιοι ήσαν
έκεῖνοι οι νεόφερτοι στην αί-
θουσα του ξενοδοχείου του «Με-
γάλου Ντυσέν».

II
ΟΠΟΥ Ο ΤΑΝΕΓΚΥ ΑΡΧΙΖΕΙ!
ΝΑ ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΚΑΠΩΣ ΖΩΗ-
ΡΟΣ

Τὴν εποχή αυτή οι 'Αμερι-
κανοί είχαν επαναστατήσει κα-
τά της 'Αγγλίας.

Και ή Γαλλία βοηθούσε τὴν
'Αμερική στη μεγάλη επανά-
στασί της κατά των 'Αγγλων,
σύμφωνα με τὰ μεγάλα δόγμα-
τα της «Ελευθερίας. 'Απ' τὸ
1774 ακόμη, και σύμφωνα με
τις επικλήσεις του μεγάλου 'Α-
μερικανού πατριώτου Βενιαμίν
Φραγκλίνου, ή Γαλλία — έχοντας
κι' αυτή στα σπλάχνα της ώρι-
μη τὴ Μεγάλη 'Επανάστασί της
— βοηθούσε τὸς αγωνιζόμενους
σκληρά 'Αμερικανούς να απο-
τινάξουν επιτέλους τὸν ζυγό της
'Αγγλίας.

—'Ω, πόσο τὴν μισούσαν οι
Γάλλοι τὴν 'Αγγλία... Μήπως,
πρὸ ολίγων χρόνων, δεν είχαν
νικηθῇ κι' είχαν χάσει τὸν Κα-
ναδά!... Μήπως οι 'Αγγλοι
δεν έθλαπταν, με κάθε μέσον

και σὲ κάθε εὐκαιρία τὸς
Γάλλους;...

Γι' αὐτὸ τώρα κι' αὐτοὶ προ-
σπαθοῦσαν να ἀντεκδικηθοῦν,
βοηθώντας ὅπως μπορούσαν
τοὺς 'Αμερικανούς με χρήμα-
τα, ὅπλα, και ἐφόδια. Οι 'Αγ-
γλοι έκαναν νηψίες στο δρό-
μο, μα τὰ γαλλικά καράβια
προτιμούσαν να ναυμαχήσουν,
και να βυθιστοῦν ακόμη, παρά
να παραδοθοῦν...

Για να μαθαίνει λοιπὸν εἰκο-
λα ή 'Αγγλία, ποιά πλοία γαλ-
λικά έφευγαν με ἐφόδια στοὺς
'Αμερικανούς επαναστάτες, κα-
θὼς κι' αν τὰ συνάδευαν τυχὸν
πολεμικά ή πειρατικά πλοία,
για να τὰ υπερασπίσουν ἀπὸ
αγγλικές νηψίες, ὀργάνωσαν
στὰ λιμάνια της Γαλλίας μιὰ
θαυμαστή κατασκοπεία.

Οι κατασκοποὶ αὐτοὶ ήσαν
τόσο μισητοὶ στο λαό, και τόσο
ἀνέχθηται τοῦ ἐνέπνεαν, ὥστε
πολλοὶ αἰῶδοι κατασπαράχτη-
καν ἀπ' τὸν ἀφρισμένο ὄχλο,
με μὴν τὴν ἀπλή ὑποψία ὅτι
ήσαν κατασκοποὶ. Εἶχαν δὲ
ὀργανωθῇ και στη Βρέστη,

και σὲ ὅλες τις ἀκτές της Βρε-
τάννης ειδικὰ σώματα ἀντικα-
τασκοπων, γνωστὸν ἀργότερα
με τὸ περίφημο παρατσούκλι
«Λαγωνικά για 'Εγγλέζους», οι
οποῖοι προσπαθοῦσαν να «ψα-
ρέψουν» και να συλλάβουν
τοὺς κατασκόπους αὐτοῦς. 'Αλ-
λοίμονε στὸν αἰοιορο εκείνον
χασομέρη, ο οποίος θά παρὰ-
στεκε τυχὸν σὲ καμιά ἀναχώ-
ρησι πλοίου κάπως ἐπιμόνα, ή
θα ρωτούσε τυχὸν ἀπὸ ἀπλή
περιέργεια με τί ήταν φορτω-
μένο αὐτὸ τὸ πλοίο: 'Η ο λα-
ὸς θά τὸν κομμάτιαζε, ή θά
συλλαμβανόταν ἀπ' τὰ «λαγω-
νικά» και θά ἀπαγχονίζόταν
στο πρώτο δένδρο ή φανάρι
τὴς πόλεως!...

Και τώρα, ἀφοῦ διαλευκάν-
αμε αὐτὸ τὸ σμῆμα, ας ξεανάρ-
θουμε στη διήγησί μας:

Οι κάπου εἰκοσι ἐκείνοι ἀ-
φρισμένοι ἄνθρωποι, πὸν ὀρ-
μησαν στην αἰθουσα τοῦ «Με-
γάλου Ντυσέν», ἀνήκαν στὸ ἄ-
τακτο αὐτὸ σῶμα τὸν «Λαγω-
νικὸν για 'Εγγλέζους». Ο ἄρ-
χιηγός των, ένας τερατόμορφος
γίγας, ο Νοέλ Λεγούε, στάθη-
κε πρώτος και καλύτερος ἀνά-
μεσα στοὺς ὀπαδούς του, και
ξεφώνισε:

—Ποῦ εἶνε αὐτὸς ο ἀχρεῖος
'Εγγλέζος;

—Ποὺς 'Εγγλέζος; ρώτησε
ο Πιτρεμπά, προχωρώντας ένα
βήμα.

—Σα

παντού. Ο Πιτκέρν αποκρίθηκε:

—Όχι, όχι δεν είναι ένας, αλλά ολόκληρη σπείρα από δαυτούς!... Θέλεις να μας αποδείξεις ότι δεν είσαι δικός τους, ή όχι;

Ο Τανεγκύ δίσταζε. Σκέφθηκε όμως, ότι έπρεπε με κάθε θυσία να μπη στην «Ωμορφη Λίζα».

—Πάμε! ξεφώνισε με απόφαση.

Τι τον έμελλε, άλλωστε;... Θάτρεχε κι' αυτός μαζί με τους άλλους, χωρίς να ανακατευτεί σε τίποτα το σπουδαίο. Τό ανθρώπινο κίνητρο δεν ήταν της ορέξεώς του.

—Σύντροφοι! Έκανε τότε ο Πιτκέρν. Πηγαίνετε, και καλή επιτυχία... Έγώ πάω να κυτάξω τις δουλειές μας, και σας θέλω όλους μέσα στο καράβι μας πριν απ' τα μεσάνυχτα!...

—Ναί!... Ναί!... αποκρίθηκαν βροντοστά οι ναύτες, ενώ ο Πιτρεμπά έβγαζε απ' την αίσουσα.

Ανεβαίνοντας κατόπιν τη σκάλα, ξανακλείστηκε στο δωμάτιό του για να συνεχίσει τη συνηθισμένη του με τον άνθρωπο εκείνον, τον οποίο είχε πριν διουάσει Χόβαρτ.

Ο Τανεγκύ είχε βγεί απ' το καπηλειό, πειά, συνεπαρμένος απ' το στίφος των ναυτών. Άλλωστε τον τραβούσε μαζί του κι' ο Πιτκέρν, ο οποίος, για να του δώσει ίσως κουράγιο, είχε περάσει το μπράτσο του στο δικό του, ενώ στο άλλο χέρι του ανέμιζε έναν σιδερένιο λαστά. Ίκανον να συντήρη και το σκληρότερο ακόμη κρανίο.

—Νάτος! Νάτος!... ούρλιαξαν άξαφνα μερικοί. Από δω!... Κυκλώστε τον!... Θάνατος στον Έγγυλζο!

Η νύκτα ήταν ζοφερή. Διαισθάνονταν οι φιλοπόνοι, το όποιο πακουθές εξαπλωνόταν σε καταννία. Κι' όμως, ανάμεσα σ' αυτά τα σκοτάδια, ο Τανεγκύ ξεχώριζε σε κάποια απόσταση πιά πέσα, μια άοριστη ανθρώπινη σιλουέττα να τρένη προς τα τελευταία σπείρια της πόλεως.

Ο Πιτκέρν, μουγκρίζοντας κυριολεκτικώς από λύσσα, ώρμησε πρώτος προς τα κεί, σέρνοντας μαζί του διαρκώς και τον Τανεγκύ. Κι' από κοντά, το ξεγάλλο πλήθος τους ακολούθησε με κραυγές θανάτου έναντιον του φυγάδος.

Εκείνος, αν και δεν μπορούσε κανένας να ξεχωρίσει τη μορφή του ή την ένδυμασία του, φαινόταν προικισμένος με ασυνήθιστη αντοχή κι' ευκινησία. Φαινόταν όμως, επίσης, ότι δεν ήξερε και καλά τα μέρη εκείνα. Θά ήθελε—όπως ήταν φανερό—να τρυπώσει! προς το εσωτερικό της πόλεως, κι' όμως τα βήματά του ακριβώς διασταχτικά κι' αβέβαια.

Κυτάζετε τον, πώς φαίνεται ότι είναι ξένος!... ούρλιαζε ο Πιτκέρν. Δεν ξέρει τον τόπο καθόλου!

—Θάνατος!... Σκοτώστε τον! πρόσθεταν οι διώκτες.

Ο φυγάς σταμάτησε για μία στιγμή. Το στίφος των ναυτών ήταν μόλις λίγα βήματα μακριά του, τώρα. Βροχή από πέτρες τον σκέπασαν. Κάποια θα τον χτύπησε άσχημα, φαίνεται, γιατί το κορμί του κλονίστηκε και λύγισε.

Συγχρόνως δυο πυροβολισμοί πιστολιού αντήχησαν. Ο φυγάς άμυνόταν. Ένας ναύτης κυλίστηκε στη λάσπη, με σπασμένο το κρανίο του απ' τη σφαίρα. Άλλος ένας πάλι, έβγαλε μία κραυγή πόνου.

Μά ο απειλητικός κύκλος σφίχτηκε περισσότερο. Ο φυγάς θα πινόταν... Στήριζε τη ράχη του τώρα σ' έναν τοίχο, για να φυλαχτεί καλύπτοντας τον κόντσωμο, νέος, άμούστακος. Τα μάτια του σπινθηροβόλοσαν. Στο κάθε χέρι

δρα, έναν άθωο ίσως. Συγχρόνως, ένας άνθρωπος πετάχτηκε έξω απ' το πλήθος των ναυτών κι' έφραζε με το κορμί του το κορμί του φυγάδος. Το μακρύ σπαθί του, άλλοτε σαν ρόπαλο, άλλοτε σαν σπαθί, κι' άλλοτε σαν σουβλί στο σιδερένιο μπράτσο του, έκοβε, χτυπούσε, τρυπούσε τις σάρκες των άφριμένων διωκτών.

Ο άνθρωπος αυτός, ο δαιμονισμένος και γενναίωχος υπερασπιστής του φυγάδος, ήταν ο ο ιππότης Τανεγκύ Άρθέσλ. Κατακόκκινος απ' την αγανάκτησή του, ντροπισμένος απ' την ανανδρική επίθεσι πενήτα ρομαλέων ανδρών έναντιον ενός και μόνου, έξεχασε και τον Πιτρεμπά, και την «Ωμορφη Λίζα», και τα λοιπά και δεν θυμόταν

σπαθί του, μ' ένα κίνημα άστραπιαίο. Πήδησε ύστερα επάνω σε δυο πώματα ναυτών, πήρε έτσι «φόρα», κι' άρπάχτηκε απ' την κορυφή του τοίχου με τα χέρια του. Ένα στερνό ανέμισμα του κορμιού του, και βρέθηκε καθολικευτά καθισμένος εκεί επάνω, με τη φλόγα στο βλέμμα του και με τον σαρκασμό στο χαμόγελό του!

Απ' τα ύψη του τώρα, αντίκρυσε τους μαζεμένους κάτω ναύτες. Άνισχυροι, κι' έκθαμβοι αυτοί τον κυτούσαν και τον «σκυλλοβρίζαν», ενώ κάτω στην αίσματωμένη λάσπη δέκα κορμιά κοιτόντουσαν, κορμιά σκοτωμένων και πληγωμένων, που ούρλιαζαν από τον πόνο...

III

ΠΩΣ Ο ΙΠΠΟΤΗΣ ΤΑΝΕΓΚΥ ΕΞΩΣΕ ΕΝΑΝ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟ, ΚΑΙ ΜΙΑ ΩΜΟΡΦΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Λοιπόν, ο ιππότης Τανεγκύ Άρθέσλ, ο οποίος είχε διατρέξει εκατόκις σχεδόν ταχυδρομικά χιλιόμετρα—όπως όμως λόγησε ο ίδιος—για να επιτύχει απ' τον πλοίαρχο Πιτρεμπά την επιβίβασή του στην «Ωμορφη Λίζα», βρισκόταν τώρα στην έξη κρίσιμη θέση: Ήταν καθάλα σ' έναν τοίχο, με τα σκέλη του κρεμασμένα προς τα κάτω, και σκεπτόταν τι να κάνει, έρριμο σωστό των τελευταίων κρίσιμων διαταγών. Παράδοξη πραγματικότητα ή θέσις του, ή οποία μäs δίνει συγχρόνως και μία ιδέα για την αλλόκοτη λογική του ήρωός μας!

—Κύριε, ξεφώνισε επιτέλους στον άγνωστο που έσωσε, μπορώ να πηδήσω κάτω, από εδώ που βρίσκομαι;

Συγχρόνως βύθισε και το βλέμμα του στα σκοτάδια της αντιθέτου πλευράς του τοίχου, προσπαθώντας να καταλάβει το ύψος του τοίχου. Ο άγνωστος του είπε βιαστικά:

—Ναί!... Ναί!... Και γρήγορα, γιατί... γιατί μου φαίνεται πως... πως...

—Τί πώς κι' άγιος ο Θεός, φίλε μου! φώναξε σαρκαστικά ο Τανεγκύ, ο οποίος είχε εντοματωθεί πηδήσει κοντά του και σπηλαιόνατον όρδρος στα πόδια του. «Αί!... Στάσου!... φώναξε. Ακούστε τους πώς φωνάζουν απ' την άλλη πλευρά του δρόμου!... Άρχισαν να ξεθαρρεύουν πάλι οι λύκοι... Δώστε μου το σπαθί μου, το όποιο έπεσε κάπου εδώ κοντά... Νοιώσω τρομερή όρεξι να ξαναρχίσω!

Χωρίς να στρέψει λοιπόν το κεφάλι του, κι' εξακολουθώντας να σπέρνει δώ κι' εκεί σπαθισμούς στο «ψαχνό», φώναξε στο νέο:

—Σαρφαλώστε, φίλε, στη ράχη μου... Πατήστε στους ώμους μου... Ύστερα στο κεφάλι μου... Και πηδήστε πίσω από αυτόν τον τοίχο!

Κι' έσκυψε λιγάκι, για να εύκολυνθί ο άλλος. Έκείνος κατάλαβε... και σ' ένα δευτερόλεπτο βρέθηκε στην κορυφή του τοίχου.

—Κι' έσεις, ευπατρίδα μου; ρώτησε από κει πάνω τον υπερασπιστή του.

—Περιμένετε με, κι' έφτασα! έκραζε ο Τανεγκύ.

Ερριξε κατόπιν προς τα έ-

πάνω και πίσω απ' τον τοίχο το σώμα του αδιάφορα, και ψιθύρισε σ' ην

σε:

—Μά την πίστι μου, θά ήθελα να τρυπήσω κάμποσα τομάρια ακόμη... Ώστε έζερετε, λοιπόν, που βρισκόμαστε;

—Ναί!... Άναγνωρίζω τώρα τις θέσεις!

Η βροχή είχε πάψει. Άχτιδες φευγαλέες φευγαριού, ξεγύστωντας ανάμεσα απ' τα σύννεφα, φωτίζουν άμυδρά τους δυο ήρωές μας. Ο άγνωστος προσπορευόταν, κρατώντας τον Τανεγκύ απ' το χέρι.

Ο ιππότης μας, ακολουθώντας τον, δεν περιεργάζονταν συγχρόνως επίμονα Ήταν κόντσωμος, όπως είπαμε. Κατά τη συμπελοκή θά είχε χάσει, φαίνεται, τον μανδύα του. Κι' ο ιππότης, ξεχωρίζοντας κάτω απ' το κοστούμι του άγνωστου κορμί εύλογιστο και λεπτό, σκέφτηκε παρηγορημένος:

—Τουλάχιστον δεν έχασα τον κόπο μου, για κανένα χυδαίο υποκείμενο του όχλου!...

Ο άγνωστος νέος βάδιζε τώρα χωρίς διαταγμούς. Ήξερε άσφαλώς καλά το μέρος εκείνο, το όποιο ήταν ένα παλιό, παραμελημένο νεκροταφείο. Σε κάθε βήμα του τώρα ο Τανεγκύ, αν κι' ακολουθούσε πιστά τον οδηγό του, σκόνταφτε διαρκώς. Σκύβοντας τότε να δει τι ήταν το εμπόδιο, ανακάλυπτε με έκπρηκτη δυσσάρεσκεια, ότι επρόκειτο ή περι καμιάς νεκροκεφαλής άδέσποτης, ή περί κανενός έπιταφίου. Εύλινου ή πέτρινου σταυρού! Κουκουβάγιες και νεκροπούλια έκραζαν άπάσια, μέσα στο σκοτάδι...

Εντοματωζύ, ή μακρινές κραυγές των διωκτών τους άρχισαν να πλησιάζουν πάλι, πιο λυσσαλέες, πιο επίμονες. Ή ντροπή είχε προστεθί στο μίσος των ναυτών, και τους έκανε πιο δραστηρίους. Μά οι δυο φυγάδες άισθανόντουσαν τον έαυτό τους σίγουρον πειά. Είχαν τρυπώσει μέσα σ' έναν λαβύρινθο σκοτεινών σοκακιών, κι' ήταν άξαιρετικά δύσκολο να ανακαλυφθούν πάλι.

—Εί!... Μά έσεις κλονίζεστε, φίλε μου! Εξέφωνε άξαφνα ο Τανεγκύ, βλέποντας ότι ο οδηγός του—παρά την ενεργητικότητα του—δεν μπορούσε να στηριχθεί καλά στα πόδια του.

—Ναί!... Έχετε δικαιο! μουρμούρισε εκείνος. Μου φαίνεται, πώς ή μεγάλη εκείνη πέτρα, που με χτύπησε στο κεφάλι, έσως...

Ο ιππότης βιάστηκε να τον στηρίξει.

—Ευχαριστώ! τραύλισε εκείνος... Θάσασμε άλλωστε... Νά, κυτάζετε εκείνη τη θύρα... Ίδου το κλειδί της... Άνοείτε... Κι' όταν βρεθήτε σ' όν κήπο της, χτυπήστε τρεις φορές τις παλάμες σας... Και περιμένετε!...

Δεν μπόρεσε να πη περισσότερα. Έπεσε λιπόθυμος σ' ην

αγκαλιά του σωτήρος του.

—Ωραίο ήταν κι' αυτό! ψιθύρισε τότε ο Τανεγκύ στενοχωρημένος.

Ώστόσο, χωρίς να χάσει την ψυχραιμία του απ' την καινούργια αυτή περιπέτεια του, στήριξε τον άγνωστο στην αγκαλιά του με τόνα χέρι, και με το άλλο ξεκλείδωσε τη θύρα και μπήκε σ' ένα θεοσκότεινο κήπο.

—Νά χτύπησε τις παλάμες μου τώρα! μουρμούρισε με άποροία. Ένας λόγος είν' αυτός, γιατί πρέπει και να τις έχω εύλεύτερες!

Κύτταζε γύρω του, και βλέποντας έναν σαρπό από φύλλα ξερά, μουσκεμένα απ' τη βροχή, άκούμπησε επάνω τους τον άγνωστο. Έπειτα, αποφασιστικά, και σαν άνθρωπος συνθιμένος να μην κάνει μισά πράγματα, χτύπησε δυνατά τις παλάμες του.

Πέρασαν λίγα λεπτά της ώρας. Ένα βήμα έλαφρό άκούστηκε άξαφνα, θρόισμα στα φύλλα, μία σκιά φάνηκε, και φωνή ψιθύρισε:

—Άνδρέα, έσύ είσαι; Τό ζήτημα ήταν κατεπεύγον.

Κι' ο Τανεγκύ, που θά δίσταζε ίσως σε κάθε άλλη περίπτωση, ήσυχος τώρα με τουτέ:

—Ναί!... Έγώ είμαι!

Σιγή άκολούθησε. Άσφαλώς, ή φωνή του ήταν άγνωστη. Κι' ο Τανεγκύ αποφάσισε να εξηγή-

θι:

—Εγώ είμαι ο ιππότης Τανεγκύ Άρθέσλ... είπα. Και εξαπλωμένος στα πόδια μου βρίσκεται ένας λιπόθυμος νέος, ο οποίος κατά τα φαινόμενα θά είνε ο Άνδρέας σας!

Καινούργια σιγαλιά. Άσφαλώς, ή εξήγησις του Τανεγκύ δεν έφεραν το ποθούμενο αποτέλεσμα. Εύτυχας ο σύντροφος του ιππότης είχε άρχισι να συνέρχεται, και με άδυναμη φωνή μουρμούρισε:

—Κλαίρη, έγώ είμαι!... Ο Άνδρέας!

—Μπά τ' γιο ό άρ νό τ' αλό ν!

Δηλαδή:

—Ναί, μά δεν είσαι μόνος! παρατήρησε ή φωνή της άγνωστου άγγλιστι.

—Είνε φίλος, Κλαίρη... Κάνε γρήγορα μόνον... Είμαι πληγωμένος!

Κραυγή τρόμου και θλίψεως άνέφραστης άκούστηκε τότε. Μία γυναίκα σιλουέττα φάνηκε τρεχάτη. Είχε σκεπασμένο το πρόσωπό της με πέπλο. Ένα μακρύ μετάξινο έπανωφόρι τύλιγε το κορμί της.

Η άγνωστη έσκυψε προς τον Άνδρέα.

—Βοηθήστε με, κυρία, είπα ο Τανεγκύ με ευλαβική υπόκλησι, να τον μεταφέρουμε μέσα, κι' έγγυώμαι για όλα κατόπιν!

Σκύβοντας κι' αυτός τώρα, άνασήκωσε τον πληγωμένο—παρ' όλες τις διαμαρτυρίες του—στην αγκαλιά του, κι' ύστερα, στρέφοντας στην κυρία της ειπε άβρά, χωρίς έννοείται να ξεγάση και να υποκλιθί όπως έπας:

—Στις διαταγές σας τώρα, κυρία μου!

Άκολουθώντας την κατόπιν με έλαφρό βήμα ο θαυμαστός ιππότης μας, δεν έπαυε να σκέπτεται:

—Νά μία περιπέτεια άπρόσδοκτη, για την όποια δεν θά μου κακοφαινόταν σε άλλη όποιαδήποτε περίστασι... Γιατί

μπορεί βέβαια ο Βολταίρος να την χρησιμοποιήση για θέμα καμιάς τραγωδίας του... Έγώ όμως, δεν βρίσκω με ποιο τρόπο θά διευκολυνθί ή αναχώρησί μου για την Αμερική, τώρα που έμπλεξα σε δαύτη!...

Μουρμούριζοντας αυτά τα λόγια ο Τανεγκύ, θάσασε συγχρόνως άθελά του και τη νεαρή γυναίκα που προσπορευόταν. Η σιλουέττα της και το βάδισμά της φανέρωναν σώμα σπανίας άρχοντις και σπανιότερας χάριτος.

Ο θαυμαστός του δεν κράτισε πολύ. Γιατί έφθασαν πειά στο λευκό σπίτι, το όποιο φαινόταν σαν άμορφη βίλλα, στο βάθος αυτού του κήπου. Η θύρα άνοιξε, μία φαρδεια σκάλα φάνηκε, κι' ή κυρία, ο Τανεγκύ, και το φορτίο του την ανέβηκαν και μπήκαν σ' ένα μεγάλο πολυελέστατο σαλόνι.

Πλάγι στο μεγάλο τζάκι με τη ζωήρη φωτιά, βρισκόταν ένα ντιβάνι, επάνω στο όποιο ο Τανεγκύ έξάπλωσε προσεχτικά τον πληγωμένο. Πλάγι του τότε στάθηκε ή γυναίκα, κράτώντας το ένα χέρι της σφιχτά

στο στήθος, σαν νάθελε να συγκρατήση τους γοργούς παλμούς της καρδιάς της.

—Κυρία! της μουρμούρισε τότε ο Άνδρέας, κατορθώνοντας ν' άνασηκωθί λιγάκι. Πριν σκόνη σ'ε συστήσω τον γενναίωχο σωτήρα μου, θά σας παρακαλέσω για τό έξης. Δι-οδεβαιώστε τον, ότι είμαι ένας τίμιος άνθρωπος, κι' ότι δεν θά μετανοήση καθόλου που μου έσωσε τη ζωή, διακινδυνεύοντας τόσο σκληρά τη δική του!

Η Κλαίρη γύρισε τότε προς τον ιππότη, κι' άποτράβηξε τον πέπλο της, έτοιμη να πη κάτι.

—Κυρία μου, ούτε σας παρακαλώ, έκανε έκθαμβος για την ύμορφη της ο Τανεγκύ, έμποδίζοντας την να μιλήσθ. Δεν έχω καμιά ανάγκη διαβεβαιώσεως... Καί μόνη ή μορφή σας, μου έγγυάται για όλα!

Ήταν άπλη άδρότης, τα όσα είπα ο ιππότης:... Η έλεγε πραγματικά εκείνο που άισθανόταν;

Τό δεύτερο αυτό, ήταν ή μόνη αλήθεια! Εκείνο δε που άπόκρυψε ο ιππότης, ήταν τό ότι ποτέ κανένας άνδρας δεν θά καταγινόνταν με χυδαία κατασκευές, όταν μπορούσε νάχη στην αγκαλιά του τό θεϊκό αυτό πλάσμα με τό άπαράμιλλο σε καλλονή πρόσωπο, και με τό ούράνιο σε χάρι σόμα!

Για πρώτη του φορά ο Τανεγκύ—από τότε που τον συστήσαμε στους άναγνώστες μας—δεν λυπήθηκε καθόλου για τα κάπου έξακόσια ώ-εκατόκις ταχυδρομικά χιλιόμετρα του, τα όποια είνε διανύσει για να φτάσει στην Βρεσθή. Καί μάλιστα, και την ίδια την Αμερική άκούμ ένένας, εκείνη τη στιγμή. Τό βλέμμα του ήταν καρπομένο, με θαυμασμό κι' έκστασι μαζί, στα χρυσά μαλλιά, στα σκιερά γαλάζια μάτια, και στο χυτό σώμα της «Άνγλοσαξωνικής αθήης καλλονής. Ή νεαρή αυτή γυναίκα, τόσο «τελεία σ' όλα της, ήταν ένα άληθινό άριστούργημα της φύσεως, μπρός στο όποιο ο ιππότης μας δειλίαζε περισσέως, παρά μπρός στους πενήτα λυσσασμένους ναύτες της «Ωμορφης Λίζας».

Η Κλαίρη έξωωσε την έκστασί του, και χαμογέλασε.

Εντοματωζύ ο Άνδρέας είσε συνέλθει έντελως. Έπει ένα πατρικό δυνατό κρασί, τό όποιο του πόσφερε εκείνη, κι' άσχις δυνατωμένος να διηγήται τα γεγονότα: Πώς τον νόμισαν για κατάσκοπο, πώς τον κυνήγησαν, πώς

ολομόναγός του ο Τανεγκύ αντίταχτηκε στον όχλο, πώς αίσματο κύκλος άρκετούς, και πώς τον έσωσε τέλος απ' τα χέρια των μανιασμένων ναυτών.

—Αυτά, κυρία, καθόρθως ο θαυμαστός ευπατρίδης, είπα τέλος!...

(Ακολουθεί)

HELEN WALLACE

ολομόναγός του ο Τανεγκύ αντίταχτηκε στον όχλο, πώς αίσματο κύκλος άρκετούς, και πώς τον έσωσε τέλος απ' τα χέρια των μανιασμένων ναυτών.

—Αυτά, κυρία, καθόρθως ο θαυμαστός ευπατρίδης, είπα τέλος!...

(Ακολουθεί)

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΝΕΡΓΩΝ ΤΟΥ ΒΕΡΟΛΙΝΟΥ

Η "ΠΑΡΑΜΑΝΕΣ", ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Πώς μετεβλήθησαν τ' αστυνομικά τμήματα του Βερολίνου σε παιδικά εστιατόρια. Η εξεμολόγηση του αστυνομικού Όττο Βίχλερ. Η τραγική ιστορία της μικρούλης Κίττυ Φακνλερ. Η ανατριχιαστική τραγωδία της μητέρας ενός πλουσιού εμπόρου. Οι άρροπτοι έπισκέπτες του κ. Βίχλερ κ' η συγκινητική ιστορία τους. Τα δράματα των φτωχών παιδιών του Βερολίνου.

Η μεταβολή της Γερμανίας εξακολουθεί να δοκιμάζει το αδιόριστο της ανασφάλειας. Κατά χιλιάδες οι άνεργοι ποικίλων ηλικιών και τόσες αμειψιμότητες συγκροτούν με τους άπορους το λαό του Βερολίνου. Σε κάθε γωνία τους, ορατές γυναίκες εκλιπαρούν τους διαβάτες να τις ελεησούν, ενώ συγχρόνως τις τραβούν από τα φουστάνια τους ένα πλήθος χλωμά κ' άπορφά παιδιά. Τα περισσότερα είναι τσιγκαριμένα από τη φυματίωση και των πυρετών. Τα άδωκα μάτια τους έχουν χάσει τη λάμψη τους κ' είναι σθηματικά σαν των πεθαμένων. Οι φτωχοί έχουν γεμίσει τα άσπια, τα φιλικόφιλνα ιδρύματα, τα πάντα. Κι' ενώ ο έξοριστος του Ντόν, ο μέγας εργαλειώτης του αιώνας μας, ο παμπλουτός Κάιζερ γράφει ήχοις τ' Απομνημονεύματά του, εξακολουθώντας να ανθρωπίζει τον άνθρωπο, ο Βερολινός, ο οποίος στή Γερμανία να πεθαίνει στους δρόμους από τις στερούσεις. Το παιδί που σ' όλα τα κράτη είναι η χαρά και η ελπίδα κάθε οικογένειας, στη Γερμανία για το φτωχό εργάτη είναι βάρος άβάσταχτο. Οι πιο άσυνειδητοι απ' αυτούς τ' αφήνουν στους νεκρούς δρόμους, μέσα στα καταστήματα, στα υπερώα των διατηρών, στα εστιατόρια κ' εξαφανίζονται. Άλλα τα στέλνουν να ελπιανέψουν κ' οι πιο άπαιστοι από αυτούς φτάνουν στο σημείο να τα σκοτώσουν για να τα γλυτώσουν από το μαυτίδιο της πείνας και να ήσυχάζουν από τις παρακλήσεις τους. Η αστυνομία λοιπόν του Βερολίνου αναγκάστηκε να οργανώσει ειδική υπηρεσία για την περισυλλογή των και την άνωσλή των άπορων γονέων τους. Έτσι έπαυσαν οι νυχτερινόι σκοποί της γερμανικής προेतειούσης να βρίσκουν τις παγομένες βροδύες πάνω στο κορσάλλιό τους χόνι των λεωφόρων τα πτώματα αυτών των άδωων παιδιών. Μα το σπουδαίτερο από όλα είναι ότι στα δυστυχισμένα αυτά πλάσματα καθύρθωσε τέλος η κηδεμονία να χορηγηθεί μια μέριμνα για την προστασία συντήρησή τους. Έτσι τα φτωχά παιδιά μέχρι που να θρύνουν

γονείς τους, συντηρούνται στα διάφορα τμήματα. Τους τελευταίους μήνες χιλιά περίπου παιδιά κάθε μέρα έβρισκαν ένα ξεστό λάτο φαί. Τα καθένα έμιας απ' αυτά είναι μια τραγωδία. Θα σας διηγηθώ με μερικές από τις πιο συνήθισμένες όπως μιάς τις αφηγήθηκε ο αστυνομικός Όττο Βίχλερ.

—Κατάησε, μιάς είχε, στο Βερολίνο οι αστυνομικοί να έχουν πέσει καρδιά, να μην έχουν τις βροδύες των πεινασμένων και να δέχονται φτωχές μητέρες που ζητούν ψωμί για τα παιδιά τους. Δέκα φορές μέχρι σήμερα έχω αναγκασθεί να υποβάλω την παρατήρησή μου για να πάω να σκοτώνω κάποιον από το έλλο ένα πλήθος δυστυχισμένων. Μα δεν έγινε δεκτή. Άρκεσθηκαν να μου δώσουν ένα μήνα άδεια για να ξεκουρασθώ, όπως μου είπαν από τις συγκινήσεις και να μου περάσει η ευαισθησία μου. Έτσι έμεινα στην αστυνομία κ' εξακολουθώ να βασανίζω όλους αυτούς που φωνάζουν για πείνα. Εύτυχως ότι τώρα τελευταία μ' απέσπασαν στο ειδικό

επισπασμένο ένα χαρτί που έγραφε: «Αποφασίστηκε να δώσουμε ένα τέλος στη φτώχεια μας. Έπειδή όμως δεν διατίθεται η καρδιά μας να σκοτώσουμε κ' αυτό το άδωο πλάσμα, τ' αφήνουμε στην ελεησινία των φιλανθρώπων. Το λένε Κίττυ. Ο Θεός να σας ανταποδώσει το καλό που θα το κάνετε». Δεν ήπιαμε καμιά άμφιβολία ότι αυτή η μικρούλα είχε εγκαταλειφθεί από τους γονείς της. Το ρωτήσαμε λοιπόν για να μάθουμε καμιά πληροφορία.

Η μαμά σου μόνη της είχε έσθει εδώ πέρα; —Όχι, διαμαρτυρήθηκε εκείνη ήταν μαζί με τον μπαμπά. Κάτσανε στον πάγκο κ' άρχισαν ν' μιλούμε. Μιά στιγμή ο μπαμπάς με φώναξε κοντά του με φίλος πολλές φορές με δάκρυα στα μάτια κ' έπειτα μου είπε: «Κάτσε γρήγορα, Κίττυ. Θα πάω να σ' αγοράσω καροάλλες». Κι' έφυγε γρήγορα. Η μητέρα μου έλαχε κ' έζησε. «Τι έχεις, μαμά;» τη ρώτησα. Μα η μαμά μ' έστρεψε στην άγκαλιά της και κατόπιν με μάλω-

τους δοούν. Την ίδια μέρα όμως μάθαμε ότι ένας άνδρας και μια γυναίκα είχαν παρασφύη από τα υπόλοιπα μιάς κεντρικής λεωφόρου κ' είχαν σκοτωθεί. Ήταν οι γονείς της μικρούλας Κίττυ. Αναγκασθήκαμε να κλείσουμε την άνωλη όφρανη σ' ένα παιδικό άσπλο χωρίς να της πούμε την αλήθεια. Και το δυστυχισμένο παιδάκι κάθε μέρα περιμένει μάταια τη μητέρα του.

Μιά φορά πάλι που ήμουν της υπηρεσίας, ήρθε στην αστυνομία το γρασόνι ενός εστιατορίου σέγγοντας δυο καλοντυμένα παιδιά ως έφτα χροάνων.

—Αυτοί οι κατεργαρέοι, μου είπα, ήσαν με μια ηλικιωμένη κυρία, έφραγαν τα πιο έλεκα φραγτά και τώρα δεν θέλουν να πληρώσουν. —Δέει ν' ημάρτυρηθεί, κ' το πιο μεγάλο. Η γιαγιά μιάς πήγε στο ξενοδοχείο να φάει για τ' πεινούσαμε και στο σπίτι δεν είχαμε ψωμί. Έπειτα η γιαγιά έφυγε για να πάει να βρή λεφτά και μιάς είχε να την περιμένουμε. Ο κύριος όμως έσπευσε από την ώρα μιάς έπιασε από τ' αυτί και μιάς έφερε στην αστυνομία. Άλλωστε, κύριε ασπύνης, δεν φάγαμε παρά από ένα λάτο φαί!

Έδωξα το γρασόνι μόλις συγκρατώντας την επιθυμία μου να του σπάσω τα μούτρα και φιλοξένησα στο γραφείο μου μέχρι το απόγευμα αυτά τα δυο καλοντυμένα παιδάκια. Ήταν ένα κορίτσι κ' ένα αγόρι. Μου διηγήθηκαν ότι είχαν πεθάνει οι γονείς τους κ' ότι ζούσαν με τη γιαγιά τους. Κάθε μέρα τα έβγαζε περίπατο και κατόπιν τα πήγαινε να φάνε σ' ένα ξενοδοχείο. Έπειτα έφραγε μόνη της κ' ύστερ' από λίγες ώρες, γύριζε πάλιν στο εστιατόριο, πληρώνει το λογαριασμό και τα ξαναπήγαινε στο σπίτι.

—Θα δίθε ότι η γιαγιά θα έσθη εδώ πέρα, μου είπαν με θεοπάλη. Μας αγαπάει τόσο πολύ! Και πράγματι, άργα το βράδυ μπήκε διαταχτικά στο γραφείο μου μια συμπαθητική γορούλα. Το πρόσωπό της έδειχνε μια μεγάλη ευγένεια που έρχόταν κ' αντίθεσι με το φτωχικό παρουσιαστικό της.

—Με συγχωρείτε που σας άνησυχώ, μου είπε, μ' άρρησα σήμερα να μαζέψω τα λεφτά για το φαγητό τους. Οι φιλάνθρωποι είναι τόσο λίγοι στο Βερολίνο!

Κατάλαβα ότι αυτή η γυναίκα σήγαινα και ζητιάνευε για να οικονομήσει το ψωμί τους. Την παρακάλεσα να μου πει ποιά ήταν αυτά τα δυο παιδάκια.

—Είπε της κόρης μου, μου απάντησε. Ο πατέρας τους ήταν μπάρμπα, μα δώ και λίγα χρόνια χειροκόπτης και στην άπελυσία τον απώλησε. Σε λίγο τον άπολυσήσε κ' η κόρη μου στ' άπρω από τη μεγάλη λήτη της. Έμεινα μόνη μου με αυτά τα δυο παιδιά. Στην άρχη κοιλούσαμε ότι είχαμε για να ζήσουμε. Άλλά έξη μήνες τώρα

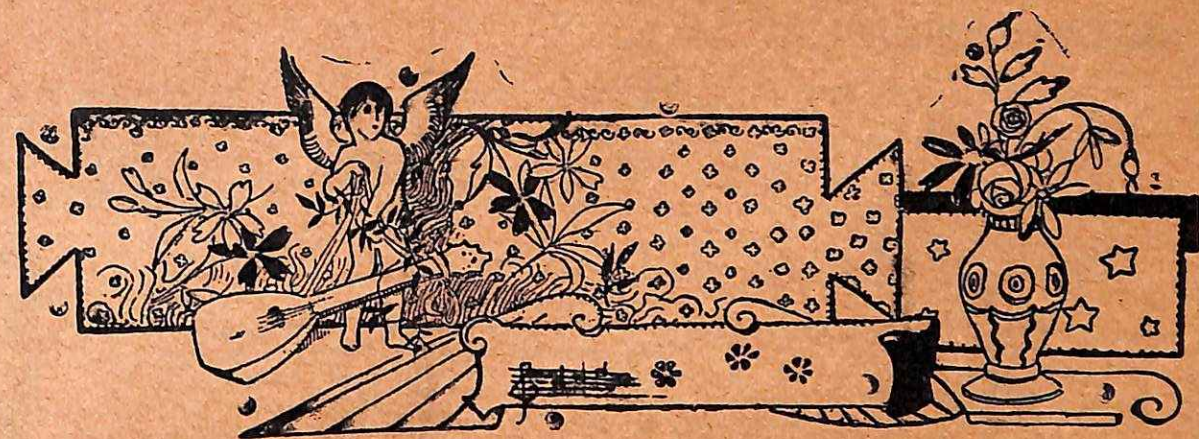

Συσσίτιο άπορων παιδιών στο Βερολίνο

σώμα της περισυλλογής και της περιθαλψέως των παιδιών. Άλλά τα βάσανά μου δεν τελείωσαν. Το κάθε παιδί που φιλοξενείται εδώ μέσα έχει την τραγική ιστορία του. Όρίστε η πιο δραματική.

Ένα άπόγευμα, στο δημόσιο άρκο του Βερολίνου, ενώ περπατάγαμε με τους βοηθούς μου, είδα σ' ένα πάγκο να κάθεται ένα κοριτσάκι πέντε περίπου χρόνων. Ήταν ντυμένο πολύ φτωχικά κ' έταξε με μια κοίλια φτιαγμένη από κορδέλια. Είχε τόσο άραυωθή στο παγγίδι του, ώστε δεν μιάς άντελήγθη, όταν το πληρώσαμε. Ξαφνικά όμως το άκούσαμε να ρωτή: —Μαμά, πεινάω. Ο' άρρήτη νόρθη ο μπαμπάς;

Κάνεις όστόσο δεν άπάντησε στην ερώτησή μου. Άνήσυχον τότε κάτταξε γύρω του. Έπειτα άρμισε να φωνάζει τρομοκρατημένα, να φωνάζει τρομοκρατημένα, να φωνάζει τρομοκρατημένα. Τα δάκρυα μούσπεσαν στα μάτια. Το πλάσμα αυτό, κ' οι άλλοι άποροι που ήταν γύρω τότε πάγω στην άρχη άπ' όλη την καρδιά μέχρι άναλυσαν να

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΜΑΤΩΜΕΝΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Η Χριστουγεννιάτικη δολοφονική άπόπειρα έναντιον του Μ. Ναπολέοντος. Άλλες Χριστουγεννιάτικες άπόπειρες έναντιον βασιλέων. Τα ματωμένα Χριστουγεννιά της Βαρσοβίας. Ο πανικός μέσα στην έκκλησία. Οι άγριοι διωγμοί των Έβραίων. Ματωμένα Χριστουγεννιά μέσα στις φυλάκες, κτλ.

Στην ιστορία αναφέρονται πολλά ματωμένα Χριστουγεννιά. Μερικοί ιστορικοί μάλιστα θεατώνουν το παραδοξό άλλ' αληθινό γεγονός, ότι τα περισσότερα πολιτικά έγκλήματα και δολοφονικές άπείσεις συνέβησαν κατά τις ημέρες που ηορτάζεται η γέννησις του θείου βορέως.

Όταν ο Μέγας Ναπολέων διέφυγε, ως εκ θαύματος, τον θάνατο από το καταβόθρο έγκρατικο μνηστήρι, ποτ' αν τοποθετήσει οι έθνοί του στην όδον Νίκης στο Παρίσι, για να τον τινάξει στον άέρα, την ώρα που θα περνούσε με το άμάξι του, το ήμερολόγιο έδειχνε 24 Δεκεμβρίου 1800.

Η δολοφονική άπόπειρα του Μενιέ κατά του βασιλέως της Γαλλίας Λουδοβίκου Φίλιππου, έγινε τη μεθεπομένη των Χριστουγεννίων, δηλαδή στις 27 Δεκεμβρίου του 1836.

Επίσης στις 28 Δεκεμβρίου 1879 ο βασιλέας της Ισπανίας Άλφόνσος ο ΙΑ' ως εκ θαύματος σώθηκε από την δολοφονική άπόπειρα που άρραγώσε έναντιον του ο Φραγκίσκος Κονσάλες.

Κ' η άπόπειρα κατά του Αποστολαμάν, ήγμενος του Αρμανιστάν, έγινε την ήμερα των Χριστουγεννίων.

Ο έπίσκοπος Θωμάς Πίχινε δολοφονήθηκε μέσα στην έκκλησία, ενώ λειτουργούσε, στις 29 Δεκεμβρίου του 1546. Κ' ο Καρδινάλιος Λουδοβίκος Γιάς της Λορραίνης, δολοφονήθηκε στις 29 Δεκεμβρίου του 1588.

Ο πιο φοβερός και άπαισιος έφορτισμός της γεννήσεως του θεοανθρώπου, ο οποίος έδίδε την άγάπη και σταυρώθηκε για να λύτρώνει την ανθρωπότητα από τα άμαρτήματά της, έγινε την ήμερα των Χριστουγεννίων του 1881 στη Βαρσοβία, την σημερινή προτειούσα της Πολωνίας.

Σε μια έκκλησία γεμάτη άσπυνηκώς από τους πιστούς την όσα άκρίβους που ο ιερέας έλεγε το Ευαγγέλιο, άκούστηκαν ξαφνικά εωνές, άπειλές και διαμαρτυρίες έντονης.

Κάποιος ηλικιωμένος άντρας έ-

χε πιάσει από το χέρι έναν νεαρό κλέφτη, ο οποίος είχε άποπειρώσει να τον κλέψει το πορτοφόλι, και του φώναζε:

—Δώσε μου πίσω το πορτοφόλι! —Δέν είμαι κλέφτης, κύριε! διαμαρτυρόταν εκείνος, ενώ συγχρόνως τραβόταν να ξεφύγει.

Ο ηλικιωμένος τον χτύπησε τότε και ο νέος του άντεπετέθη. Όπως ή-αν έλόμενος έλαβαν κ' άλλοι μέρος στον καιγά και σε λίγο το πλήθος πανικόβλητο ξεχύθηκε προς τις πόρτες της έκκλησίας για να βγή έξω. Έτσι τσαλαπατήθηκαν σχεδόν όλοι. Πολλοί τραυματίστηκαν βαρεια και άρρε-τοι έμειναν στον τόπο!

Σε λίγο έξω από την έκκλησία καινούργιο κακό έπακολούθησε. Άνάμεσα στις κραγνές και τα βογ-

γητά των τραυματισμένων και τα ξεφωνητά των ιπτόρων και των παιδιών, άκούστηκε η δυνατή κραγή κάποιου άγνώστου, ο οποίος φώναζε ότι είδε κ' άλλοτε τον κλέφτη που προκάλεσε όλη αυτή την ιστορία και ήξερε πως ήταν Έβραιος!

Ε, λοιπόν, αυτό ήταν άρετό, για να έσπαση η αγανάκτησις των πλήθους πάνω στους «άντιχριστούς» Έβραίους.

Όλα τα Έβραϊκά καταστήματα σπάζτηκαν, λεηλατήθηκαν και άφρασαν. Ο όλος έβας φωνή, να κλέβουν την Έβραϊκή συνείδηση και άρχισε να σφάζει ν' θανατίζει, να καίει λωπολάτες τους Έβραίους και να διακατέχεται με Έβραϊσμούς.

Αυτό το «Πογκρόμ» ήταν ένα από τα μεγαλύτερα και φοβερότερα, Έβραϊσμούς, έτι πάνω ή

πο χίλιο Έβραίοι έπληρώσαν με τη ζωή τους την πιθανότητα, ότι ο κλέφτης, που έτόλμησε να έσπαση το ευαγγέλιό του μέσα στην έκκλησία, ήταν διάφορός τους!

Επίσης αίματηρά ήταν και τα Χριστουγεννιά στο Άλτερσοτ. Δυο συντάγματα στρατού συνεπλάκησαν λυσσοδώς για το φιλονέκησαν να το πιο απ' αυτά έκανε το λαμπρότερο Χριστουγεννιάτικο δώρο στον συνταγματάρχη του. Δόγχες λοιπόν Έλαμμαν και άλλα εκπαισσοκρότησαν! Κι' άποτέλεσμα όλων αυτών ήταν ο θάνατος τραυματισμός πέντε και ο γόνος ενός!

Για την ίδια περίπου αία έγινε μεγάλο μαζέλειο την ήμερα των Χριστουγεννίων του 1898 στις φυλάκες της Βιθφόρτης. Οι βαρυνονίτες, από λόγο σε λόγο, έπιασαν στα μαχαίρια με τους ελαφροπολίτες, γιατί οι δεύτεροι δοήσαν γελίο τον στολισμό που έκαναν οι άρροτοι στο Χριστουγεννιάτικο δέντρο τους. Μιά ώρα πάνω-κάτω μέσα στην έσωτερική αυλή της φυλάκης πολεμούσαν οι κατάδικαι μεταξύ τους και έναντιον των φυλάκων. Κα μόνον, όταν έφτασε ισχυρά δύναμις στρατού, κατέβησαν τα όπλα, τα οποία ήσαν μαχαίρια, λαστοί, σφυριάδες, πριονία, καροάβιες ποτήρια, παπούτσια, άλυσίδες, σανίδια, πέτρες, χόματα και τα μέλη των καταδικών, τους άποίους έσκότωσαν οι έθνοί τους και διέμελσαν οι φίλοι τους, για αυτόν το σκοπό!

Ο άπολογομένος αυτής της μάχης ήταν φοβερός: Πέντε νεκροί, δεκαεφτά βαρεια τραυματισμένοι και όλοι οι μαχαίρι τραυματισμένοι!

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕ σε άπολύτως Ικανοποιητικές τιμές παλαιά διάφορα βιβλία, παλαιός εβραϊσμός και πάσης γλώσσας, καθώς και δολικληρές βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Οικογένειαν», Λέκα 7, Άθήνας.

Κομφορτίος

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΕΣ ΣΚΙΕΣ!

— "Ακουσε τη συμβουλή μου, Μίλλισεντ! Δώσε μου τα παιδιά σου για να περάσουν μαζί μου τις γιορτές των Χριστουγέννων. Έτσι θα σου είνε εύκολο να δεχθής τις προσλήψεις των φιληνάων σου. Ποτέ δεν χωρίζεται από τα παιδιά μου, δέει Σοφία!..."

— Δέκα πέντε μέρες περνούν γρήγορα, αγαπητή μου! Κι' έτσι αν έχεις τα παιδιά κοντά σου δεν θα σου είνε εύκολο να δεχθής τις προσλήψεις των φιληνάων σου. Ποτέ δεν χωρίζεται από τα παιδιά μου, δέει Σοφία!..."

— Καλά, δέει μου, πάρε τα παιδιά μαζί σου, αφού επιμένεις... Όσο για να διασκεδάσω!... "Ω! σε δεβαίω πως αυτό δεν το ζητάει η καρδιά μου! Υπήρξα άτυχη στον πρώτο γάμο μου, κι' η μόνη παρηγοριά μου είνε τα παιδιά μου!..."

— "Να ξεναποταγθώ!... Ξεχνάς δέει μου αγαπημένη, πως είμαι τριανταπέντε χρόνων. Ότι δεν είμαι νέα πια!..."

— "Εχεις άδεια, μη δώλωση ζωή μπορείς σου, παιδί μου! Αν απορρίπτεις να ξεναποταγθής, αυτό πρέπει να γίνει τώρα, γιατί μετά λίγα χρόνια, θα είνε αργά πια. Ένω τώρα... Ίσως εύχρηστος, μικρή μου Μίλλισεντ!..."

— "Ένα θλιμμένο χαμόγελο φάνηκε στα χείλη της Μίλλισεντ. Όσοσο

δέχθηκε την πρόταση της θείας της κι' ετοίμασε μια βαλίτσα με τα χρειάζομενα για τα δυο παιδιά της...

Ο μικρός Ρέξ κι' η Λάλλα, ενθουσιασμένοι γιατί θα πήγαιναν να περάσουν δεκαπέντε μέρες στην έξοχική επαύλη της καλής θείας Σοφίας, φίλησαν τη μητέρα τους, χωρίς να δείξουν καμιά συγκίνηση γιατί θα έφευγαν από κοντά της. Λίγο πειραγμένη έδειχνε τα ατίτη-

— Δεν λησάστε που δεν θα ιδήτε τη μανούλα σας, τόσες μέρες! — "Ω! δεκαπέντε μέρες μονάκι! απάντησε ο Ρέξ.

— Κι' έπειτα θαρθούμε πάλι κοντά σου! Επρόσθεσε η Λάλλα. "Όταν έφυγε η θεία Σοφία με τα παιδιά, η Μίλλισεντ ένοιωσε τρομερά τη μοναξιά της. Ή φωνές και τα γέλια των παιδιών, έδιναν κάποια ζωή στο σπίτι, κάποια χαρά στη ζωή της...

— Ξεέ μου! Ήδηρσε η Μίλλισεντ μ' απόγνωση. Πώς θα περάσουν αυτές η δεκαπέντε μέρες; Τι πλήξης. Θεέ μου!..."

Τόση ήταν η άκεφιά της, ώστε δεν δέχθηκε τη πρόσκληση μιας φίλης της για να περάσει τη βραδιά στο σπίτι της. Κι' επειδή είχε δώσει άδεια στην υπηρέτρια της, βρέθηκε ολομόναχη στο μικρό διαμέρισμα της. Μόνη της φρόντισε για το γέμισμα της και κατόπιν σημάδεψε τα πάτα... Κάτω στο δρόμο, οι διαβάτες περνούσαν εθιμικά με τα φρόνια τους, παιδικά γέλια και χαρούμενες φωνές έφθαναν ως τ' αυτιά της... Νευριασμένη, η Μί-

λλισεντ, φόρεσε το καπέλλο της και το πανωφόρι της και βγήκε έξω.

Σκέφθηκε να κάνει έναν έξοχο περίπατο στα περσινά του Λονδίνου. Μπήκε σ' ένα λεωφορείο κι' ανέβηκε στον εξώστη του, για να διασκεδάσει με τη Χριστουγεννιάτικη κίνηση των δρόμων. Ήταν μια γλυκιά βραδιά κι' ο τόπος όλος λαμποκοπούσε από χιλιάδες φώτα...

Σιγά - σιγά, το λεωφορείο απομακρύνθηκε από τους κεντρικούς δρόμους. Μα και στα προάστια ήπιζε άσκητη κίνηση. Απάνω στον εξώστη είχαν απομείνει πια η Μίλλισεντ κι' ένας κνίσιος σκύλος, αντίκρισμα γάβιασμα. Τα περσινά των σπιτιών ήταν όλα φωτισμένα. Κι' η Μίλλισεντ με κρυφό καμάο συλλογιζόταν, πως σε κάθε σπίτι υπήρχε κι' από μια εύτυχισμένη οικογένεια!...

Πίσω από τα τζάμια, διέκρινε γιορλάντες από πολύχρωμα χαρτιά που κρεμόνταν από την οροφή, ανακατεμένες με γιορλάντες από προσανίδες και κλώνες από γκνύ με μαργαριταρένια λουλούδια, να κρέμονται κάτω από τα πολύφωτα.

Άλλου πάλι, πίσω από τα κλειστά παντζούρια, διέκρινε τις σκιές των δέντρων των Χριστουγέννων.

Η Μίλλισεντ αναστέναξε... "Εφές δεν θα σκόλεις και αυτή το δένδρο των παιδιών της! Δεν θ' άκουγε τις χαρούμενες φωνές τους, ούτε θ' απολάμβανε την ευτυχία να τα σφιέει στην αγκαλιά της, όταν αυτά με τρελή χαρά θα ορμώντουσαν επάνω της για να τη φιλήσουν και να την ευχηθούν. Θα περνούσε μόνη της, την αβανική μέρα!..." Εκτός αν πήγαινε σε καμιά από τις φίλες της.

Σαφηνά, πίσω από ένα ανοιχτό παράθυρο, μέσα σ' ένα όμορφο σπίτι, φάνηκε ένα θαυμάσιο Χριστουγεννιάτικο δένδρο. Μόλις είχε τελειώσει ο στολισμός του. Αποκοπούσε ολόκληρο με δωδεκάδες δολοιφές από αναμμένα χρωματιστά κεράκια κι' από ένα πλήθος κροσάλλια, φωτεινά φρούτα. Απειρες χροιάς κι' ασμένιες κλοιστές γυάλιζαν ανάμεσα στα πλούσια παιχνίδια που το στόλιζαν. Στην κορυφή του ένα μεγάλο αστρο έλαμπε ολόκληρο. Ήταν ένα υπέροχο δένδρο!...

Μόλις το αντίκρισε η Μίλλισεντ έβγαλε μια πινχτή φωνή και κρύβοντας το πρόσωπό της με τα δυο της χέρια, άρχισε να κλάει. "Α-

ΤΟΥ CH. JOPE - SLADE

— Γυρίζουν πάντα στη φαλή τους!... είπε ο Τζόν.

κράτητοι λυγμοί την τάρσαν σύγκορη και δεν άντελλήθη πως ο αντίκρινος κύριος σημάθηκε από τη θεύ του και πήγε και κάθησε δίπλα της. Διακριτικά τη ρώτησε με καλωσύνη:

— Τι σάς συμβαίνει, κυρία; Μη πως μπορεί να σάς φανώ χρήσιμος;

— Ανάμεσα στους λυγμούς της η Μίλλισεντ του απάντησε:

— "Ω!... Ήταν το δένδρο... Μου θόμισε... Δεν έχω τα παιδιά μου!..."

— Έννοώ!... Κι' εγώ είχα ένα αγοράκι και πέθανε!...

Ο άγνωστος πήρε τα χέρια της μέσα στα δικά του και πρόσθεσε:

— Ήταν πέντε χρόνων, ξέφυγε, χαριτωμένο κι' εύθυμο! Ζούσαμε στην Αυστραλία, εκεί το έχασα! "Από τότε μου φαίνεται πως έχασα το πάν!..."

— Μα τα δικά μου ζουν!... Ίτε η Μίλλισεντ ντρολισμένη μπροστά στον μεγάλο πόνο του άγνωστου.

— Ελάτε τυχερή!... είπε εκείνος σιγά. "Αν νομίζετε πως θα σάς ανακουφίσει, πείτε μου τον και-

μό σας. "Υπέφερα κι' εγώ πολύ και θα σάς καταλάβω!..."

— Οι συγγενείς μου βρίσκουν πως πρέπει να ξεναποταγθώ... Μου λένε πως είναι πολύ νέα για να ξω μόνη μου!... Γι' αυτό, μια θεία μου ήλθε και πήρε τα παιδιά μου για τις γιορτές, ώστε να μπορέσω να διασκεδάσω λιγάκι... Τώρα όμως που έφυγαν, αισθάνομαι μεγάλη θλίψη χωρίς αυτά!... Τι θα γίνει αυτές τις μέρες;... Αυτό θ' αν ή μόνη χαρά μου, η μόνη παρηγοριά μου!..."

Σιγά-σιγά, η Μίλλισεντ διηγήθηκε στον συνταξιδιώτη της όλη την περασμένη ζωή της, τα οδυρμένα όνειρά της! Κι' εκείνος την άκουγε, ύπομονη, μ' ενδιαφέρον, με συμπόνια. Τέλος της ρώτησε:

— Πώς σκέπτεσθε να περάσετε την αβανική μέρα;

— Μα υποθέτω πως πρέπει να δεχθώ την πρόσκληση καμιάς φίλης μου. Γιατί αν μείνω ολομόναχη, πως σκέπτεσθε να περάσω;

— Ακούστε!... είπε ο ξένος. "Ο νομάριος Τζόν "Ονης. Κατοικώ στην Αυστραλία. Έχει βρίσκεται το σπίτι μου η περιουσία μου, η εργασία μου!... Είμαι διεθνήτης μιας Τραπεζής. Ήλθα στο Λονδίνον για μερικές υποθέσεις μου και για να ιδω τοίς συγγενείς της μακαρίτισσας στήνουν μου!..."

— Οπως βλέπετε λοιπόν, είμαι κι' εγώ μόνος μου. Θέλετε να περάσουμε μαζί την αβανική μέρα;... Θα πάμε στην έξοχη, στο Σόρεϊ... Θέλετε;

Την επομένη η Μίλλισεντ κι' ο Τζόν πέρασαν μαζί μια ευχάριστη μέρα. Κουβεντίσαν και γνωρίστηκαν καλύτερα. Το βράδυ της μεθεπομένης πήγαν οι δυο τους σε μια απογευματινή παράσταση, δεινσησαν μαζί και κατόπιν πήγαν σ' ένα ντάνσινγκ. Την τρίτη μέρα ο Τζόν είπε στη Μίλλισεντ πως την αγαπούσε, και την τράβηξε τη ζήτησε να γίνει γυναίκα του. Την πέμπτη εκείνη απάντησε πως δέχεται. Τόση ήταν τώρα η χαρά της, ώστε την έκτι μέρα σκέφτηκε πως έπρεπε να αναγγείλει το γεγονός αυτό στα παιδιά της.

Μάταια ο Τζόν προσπάθησε να την πείσει, πως δεν έπρεπε να διακόψει τις παύσεις των παιδιών. Δεν είχε μεγάλη σημασία γι' αυτά αν θα το μάνθαναν μια εβδομάδα κατόπιν. Η Μίλλισεντ όμως διαμαρτυρήθηκε. Πώς ήταν δυνατόν να μη χαρούν τα παιδιά της; Γι' αυτά, η χαρά της μανούλας τους θάταν και δική τους χαρά κι' ασφαλώς θα τα παρατούσαν όλα, παιχνίδια και διασκεδάσεις, τη στιγμή που θα ζήτησε η μητέρα τους να επιστρέψουν κοντά της.

Ο Τζόν δεν επέμεινε περισσότερο κι' έτσι η Μίλλισεντ έγραψε στη θεία της:

«Αγαπητή μου θεία, Ασφαλώς δεν φαντάζεσαι τι έχω να σου αναγγείλω!... Η επιθυμία σου να με ιδής εύτυχισμένη, πραγματοποιήθηκε. Ζω μέσα σ' ένα όνειρο από προχθές. Θαρρώ πως είμαι πάλι δεκαοκτώ χρόνων κοριτσάκι!... Είμαι τόσο εύτυχης!... Αρραδωνίστηκε με τον κ. Τζόν "Ονης, διεθνήτης Τραπεζής στην Αυστραλία... Θα φύγουμε για την Αυστραλία, αμέσως μετά το γάμο μας».

Διακριτικά τη ρώτησε η θεία της: «Αγαπητή μου θεία, Ασφαλώς δεν φαντάζεσαι τι έχω να σου αναγγείλω!... Η επιθυμία σου να με ιδής εύτυχισμένη, πραγματοποιήθηκε. Ζω μέσα σ' ένα όνειρο από προχθές. Θαρρώ πως είμαι πάλι δεκαοκτώ χρόνων κοριτσάκι!... Είμαι τόσο εύτυχης!... Αρραδωνίστηκε με τον κ. Τζόν "Ονης, διεθνήτης Τραπεζής στην Αυστραλία... Θα φύγουμε για την Αυστραλία, αμέσως μετά το γάμο μας».

— Μα τι δικά μου ζουν!... Ίτε η Μίλλισεντ ντρολισμένη μπροστά στον μεγάλο πόνο του άγνωστου.

— Ελάτε τυχερή!... είπε εκείνος σιγά. "Αν νομίζετε πως θα σάς ανακουφίσει, πείτε μου τον και-

μό σας. "Υπέφερα κι' εγώ πολύ και θα σάς καταλάβω!..."

— Οι συγγενείς μου βρίσκουν πως πρέπει να ξεναποταγθώ... Μου λένε πως είναι πολύ νέα για να ξω μόνη μου!... Γι' αυτό, μια θεία μου ήλθε και πήρε τα παιδιά μου για τις γιορτές, ώστε να μπορέσω να διασκεδάσω λιγάκι... Τώρα όμως που έφυγαν, αισθάνομαι μεγάλη θλίψη χωρίς αυτά!... Τι θα γίνει αυτές τις μέρες;... Αυτό θ' αν ή μόνη χαρά μου, η μόνη παρηγοριά μου!..."

Σιγά-σιγά, η Μίλλισεντ διηγήθηκε στον συνταξιδιώτη της όλη την περασμένη ζωή της, τα οδυρμένα όνειρά της! Κι' εκείνος την άκουγε, ύπομονη, μ' ενδιαφέρον, με συμπόνια. Τέλος της ρώτησε:

— Πώς σκέπτεσθε να περάσετε την αβανική μέρα;

— Μα υποθέτω πως πρέπει να δεχθώ την πρόσκληση καμιάς φίλης μου. Γιατί αν μείνω ολομόναχη, πως σκέπτεσθε να περάσω;

— Ακούστε!... είπε ο ξένος. "Ο νομάριος Τζόν "Ονης. Κατοικώ στην Αυστραλία. Έχει βρίσκεται το σπίτι μου η περιουσία μου, η εργασία μου!... Είμαι διεθνήτης μιας Τραπεζής. Ήλθα στο Λονδίνον για μερικές υποθέσεις μου και για να ιδω τοίς συγγενείς της μακαρίτισσας στήνουν μου!..."

— Οπως βλέπετε λοιπόν, είμαι κι' εγώ μόνος μου. Θέλετε να περάσουμε μαζί την αβανική μέρα;... Θα πάμε στην έξοχη, στο Σόρεϊ... Θέλετε;

Την επομένη η Μίλλισεντ κι' ο Τζόν πέρασαν μαζί μια ευχάριστη μέρα. Κουβεντίσαν και γνωρίστηκαν καλύτερα. Το βράδυ της μεθεπομένης πήγαν οι δυο τους σε μια απογευματινή παράσταση, δεινσησαν μαζί και κατόπιν πήγαν σ' ένα ντάνσινγκ. Την τρίτη μέρα ο Τζόν είπε στη Μίλλισεντ πως την αγαπούσε, και την τράβηξε τη ζήτησε να γίνει γυναίκα του. Την πέμπτη εκείνη απάντησε πως δέχεται. Τόση ήταν τώρα η χαρά της, ώστε την έκτι μέρα σκέφτηκε πως έπρεπε να αναγγείλει το γεγονός αυτό στα παιδιά της.

Μάταια ο Τζόν προσπάθησε να την πείσει, πως δεν έπρεπε να διακόψει τις παύσεις των παιδιών. Δεν είχε μεγάλη σημασία γι' αυτά αν θα το μάνθαναν μια εβδομάδα κατόπιν. Η Μίλλισεντ όμως διαμαρτυρήθηκε. Πώς ήταν δυνατόν να μη χαρούν τα παιδιά της; Γι' αυτά, η χαρά της μανούλας τους θάταν και δική τους χαρά κι' ασφαλώς θα τα παρατούσαν όλα, παιχνίδια και διασκεδάσεις, τη στιγμή που θα ζήτησε η μητέρα τους να επιστρέψουν κοντά της.

Ο Τζόν δεν επέμεινε περισσότερο κι' έτσι η Μίλλισεντ έγραψε στη θεία της:

«Αγαπητή μου θεία, Ασφαλώς δεν φαντάζεσαι τι έχω να σου αναγγείλω!... Η επιθυμία σου να με ιδής εύτυχισμένη, πραγματοποιήθηκε. Ζω μέσα σ' ένα όνειρο από προχθές. Θαρρώ πως είμαι πάλι δεκαοκτώ χρόνων κοριτσάκι!... Είμαι τόσο εύτυχης!... Αρραδωνίστηκε με τον κ. Τζόν "Ονης, διεθνήτης Τραπεζής στην Αυστραλία... Θα φύγουμε για την Αυστραλία, αμέσως μετά το γάμο μας».

δεια χαριτωμένα παιδάκια, όμως και με καλούς τρόπους. Καθ' όλη τη διάρκεια του γαμήλιου με κόπο συζητούσαν την περιέργειά τους. Τέλος, όταν σημάθηκαν από το τραπέζι, δεν βάστηξαν πια, κι' έτρεξαν κι' αγκάλιασαν τη μητέρα τους.

— Μανούλα! φώναξαν τα δυο μαζί. Πέξ μας τώρα για την ξεπλήξι!...

— Παιδιά μου!... είπε η Μίλλισεντ με συγκίνηση. Ούχατε έναν καυνοφόρο μπαμπά!...

Τα μικρά γύρισαν και κίτταξαν τον Τζόν κι' ο Τζόν τα κίτταξε με το ειλικρινές βλέμμα του και χαμογέλασε, λέγοντας:

— Αυτοί αν περμένετε κάτι καλύτερο!... Μα δεν φταίω εγώ!...

— Γι' αυτό μας έφερες, μανούλα;... ρώτησε η Λάλλα με φανερό απογοήτευση.

— Δεν σάς ευχαρίστησε η έκκληξή μου;... ρώτησε η Μίλλισεντ με απορία.

— Βέβαια!... απάντησε ο Ρέξ. Θα είνε πολύ όμορφο να έχουμε κι' εμείς έναν μπαμπά σαν τ' άλλα παιδιά. Μπορούμε να πάμε τώρα στην κάμαρά μας να παίζουμε;

— Να πάτε, παιδιά μου!... είπε η

Μίλλισεντ.

Μα όλη η χαρά της είχε σβήσει. Το απόγευμα πέρασε με τη χαρά του δένδρου και των δώρων.

Όσοσο η Μίλλισεντ ήταν σκεπτική, απογοητευμένη. Στο δείπνο ο Τζόν προσπάθησε να δώσει ευθυμία με τ' άστεια του και κατόπιν με χίλια δυο παιχνίδια. Σε λίγο τα παιδιά πήγαν στην κάμαρά τους κι' όταν μετά λίγη ώρα η Μίλλισεντ ακολούθησε για να τα καθησυχάσει, όπως συνήθιζε κάθε βράδυ, βρήκε τη Λάλλα να κλαίει με λυγμούς και τον Ρέξ να κηδεύει σκεπτικός και μελαγχολικός.

— Τι πάθατε, παιδιά μου;... ρώτησε η Μίλλισεντ ανήσυχη.

— "Ω!... μισή!... φώναξε ο Ρέξ. Ήταν ανάγκη να μās στερήσεις από τόσα ευχάριστα παιχνίδια για να μās πης πως θα παντρευθής;

Γιατί δεν το έγραφε στη θεία Σοφία;... Σκέψου πως αβείο θα μού μάθαινε Ιππασία ο Ιπποκόμοις, με ένα τόσο δά, μικρούτσικο αίσγάκι!... Χαριτωμένο και ήμερο!... Φαντάσου πως έτρωγε ζάχαρη από το χέρι μου!... "Ω!... μισή!... γιατί, γιατί!...

Ακούστη, χοντρά δάχρυα κυλούσαν επάνω στο πρόσωπο του μικρού, ενώ η Λάλλα, μέσα στ' αναμνηστικά της τρανίζε:

— Κι' εγώ πού... δά... λάβαινα μέρος στο... χορό μεταμφιεσμένων... Θα γινόμουν... κολομπά... κι' ο Ρέξ θα γινόταν... πικερότος!...

— Τι μπορούσα να κάνω;... έλεγε η Μίλλισεντ στον Τζόν λίγα λεπτά κατόπιν. Είχες δίκιο, δεν είνε δυνατό ν' αντιληφθώ την ευτυχία μου!... Τους υποτέθηκαν πως αβείο το προίι δά τοίς στείλω πίσω στη θεία Σοφία.

— Αιτή ήταν μια φρόνιμη σκέψις, αγαπημένη μου. Βλέπεις τα πουλάκια διασκεδάζουν άμα πετούν και φέρνουν από τη φωλιά τους, μα γυρίζουν πάλι πίσω.

— Να, τώρα το καταλαβαίνω!... Δεν μπορεί κανείς να τα κρατήσει πάντοτε κοντά του, κι' όταν πάλι τ' αφήσει κανείς ελεύθερα, φεύγουν, αλλά μονάχα τους δά ζητήσουν να γυρίσουν πάλι στη φωλιά τους!...

Εκείνη τη στιγμή η πόρτα της σάλας άνοιξε απότομα. Τα δυο παιδιά με τη ρούπα τους πάνω από τις πατάκιες τους βόρμησαν μέσα στο δωμάτιο με γέλια και χαρούμενες φωνές.

— Μπαμπά!... Μπαμπά!... φώναξαν τα δυο συγχρόνως. Ή μανούλα μās έδωσε την άδεια να ελθουμε να παίζουμε λιγάκι μαζί σου!...

Ο Τζόν γέλασε, γύρισε και κίτταξε την Μίλλισεντ και είπε με τρυφερότητα:

— Γυρίζουν πάντα στη φωλιά τους!...

Τα ψαράκια θα ψαρεύω και θα τα πουλώ. "Όποτε με φέρν' η ώρα στην άκρογαλιά.

Θά σου φέρνω χίλια δώρα χίλια μου φίλά!..."

— Είν' τα τραπεζιένα πλάτη Χάρου εοήμα.

Είν' η θάλασσα γεμάτη φάρια και κοριά.

Κι' δώσα ναήτη αγαθήσει, ναήτη παντρευτή.

Ησίν τον πάση και χονσίση ναίσα δά ντυθή.

— Θάλασσα γαλανομάτα, Σύρε στο καλό, Αχτίνα μου, φτωχή μου τράτα, Σας φηγοποιώ.

— Σύντροφοι, θα σάς αφήσω. Ναήτες του Βορρηά, Κι' εγώ πάω πλεία να ξήσω Στην καλή στεριά.

— Σε χωριό δά μωό κοπέλλι, Γίδια δά βοσκό,

Κι' η μελαχρονή θα δέλν τον ξανθό βοσκό.

— Τα λογάκια σου μη χάνης Θέλες να στο πώ;

— "Οι, δά και να χάνης "Άλλον αγαπώ!

Κι' ο φράξ με τη βαρκούλα Φαίγει αγαλά,

Κι' η καυιά η Βοσκοπούλα Στέκει και γελά.

— Αθήνας.

Γ. ΔΡΟΣΙΝΗ

ΣΤΙΧΟΙ

Ο ΨΑΡΑΣ ΚΑΙ Η ΒΟΣΚΟΠΟΥΛΑ

Βοσκοπούλα καθισμένη στην άκρογαλιά, Μέσ' στη θάλασσα λευκαίνει ξεστράφα μαλλιά. Βάρκα έρρετ' από πέρα Κι' ο φράξ με τη βαρκούλα Φαίγει αγαλά, Κι' η καυιά η Βοσκοπούλα Στέκει και γελά.

— Τα λογάκια σου μη χάνης Θέλες να στο πώ;

— "Οι, δά και να χάνης "Άλλον αγαπώ!

Κι' ο φράξ με τη βαρκούλα Φαίγει αγαλά,

Κι' η καυιά η Βοσκοπούλα Στέκει και γελά.

— Αθήνας.

Γ. ΔΡΟΣΙΝΗ

Τα ψαράκια θα ψαρεύω και θα τα πουλώ. "Όποτε με φέρν' η ώρα στην άκρογαλιά.

Θά σου φέρνω χίλια δώρα χίλια μου φίλά!..."

— Είν' τα τραπεζιένα πλάτη Χάρου εοήμα.

Είν' η θάλασσα γεμάτη φάρια και κοριά.

Κι' δώσα ναήτη αγαθήσει, ναήτη παντρευτή.

Ησίν τον πάση και χονσίση ναίσα δά ντυθή.

— Θάλασσα γαλανομάτα, Σύρε στο καλό, Αχτίνα μου, φτωχή μου τράτα, Σας φηγοποιώ.

— Σύντροφοι, θα σάς αφήσω. Ναήτες του Βορρηά, Κι' εγώ πάω πλεία να ξήσω Στην καλή στεριά.

— Σε χωριό δά μωό κοπέλλι, Γίδια δά βοσκό,

Κι' η μελαχρονή θα δέλν τον ξανθό βοσκό.

— Τα λογάκια σου μη χάνης Θέλες να στο πώ;

— "Οι, δά και να χάνης "Άλλον αγαπώ!

Κι' ο φράξ με τη βαρκούλα Φαίγει αγαλά,

Κι' η καυιά η Βοσκοπούλα Στέκει και γελά.

— Αθήνας.

Γ. ΔΡΟΣΙΝΗ

Τα ψαράκια θα ψαρεύω και θα τα πουλώ. "Όποτε με φέρν' η ώρα στην άκρογαλιά.

Θά σου φέρνω χίλια δώρα χίλια μου φίλά!..."

— Είν' τα τραπεζιένα πλάτη Χάρου εοήμα.

Είν' η θάλασσα γεμάτη φάρια και κοριά.

Κι' δώσα ναήτη αγαθήσει, ναήτη παντρευτή.

Ησίν τον πάση και χονσίση ναίσα δά ντυθή.

— Θάλασσα γαλανομάτα, Σύρε στο καλό, Αχτίνα μου, φτωχή μου τράτα, Σας φηγοποιώ.

— Σύντροφοι, θα σάς αφήσω. Ναήτες του Βορρηά, Κι' εγώ πάω πλεία να ξήσω Στην καλή στεριά.

— Σε χωριό δά μωό κοπέλλι, Γίδια δά βοσκό,

Κι' η μελαχρονή θα δέλν τον ξανθό βοσκό.

— Τα λογάκια σου μη χάνης Θέλες να στο πώ;

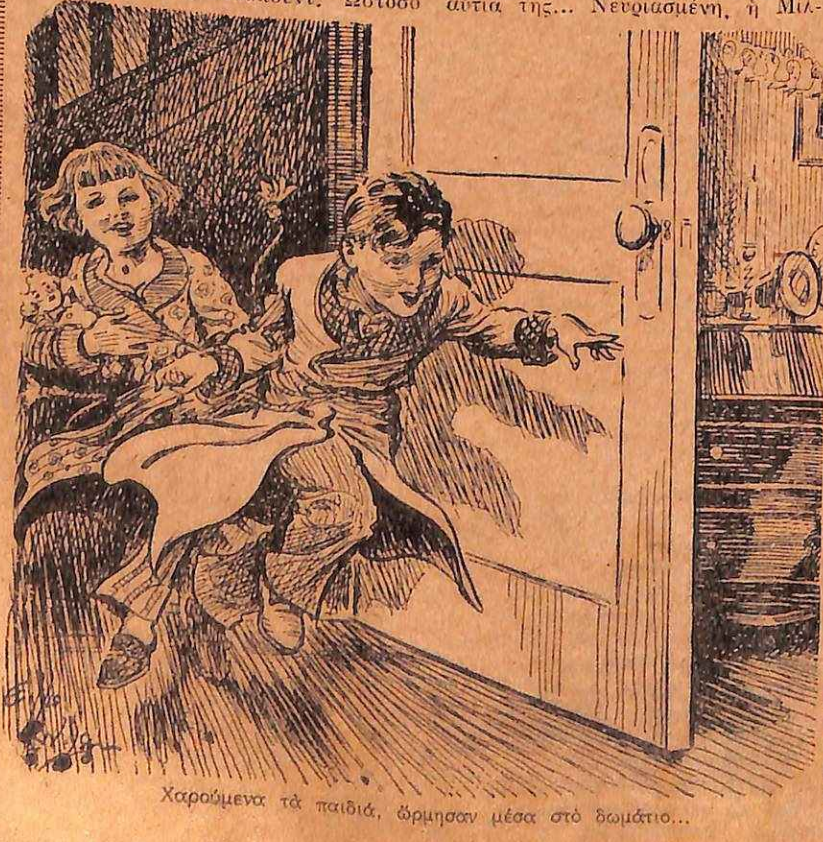
— "Οι, δά και να χάνης "Άλλον αγαπώ!

Κι' ο φράξ με τη βαρκούλα Φαίγει αγαλά,

Κι' η καυιά η Βοσκοπούλα Στέκει και γελά.

— Αθήνας.

Γ. ΔΡΟΣΙΝΗ

Χαρούμενα τα παιδιά, βόρμησαν μέσα στο δωμάτιο...

Σαβυρινή Δελία

ΤΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ

ΑΪ-ΒΑΣΙΛΗΣ

Ο "Άγιος Βασίλειος" — που 'αχ'ω (την εγρή του και τα γερά ποδάρια του και την (υπομονή του πάλι εξέφρασε κρυφά από την Και- (σαρεία) περνά αδιάβατα βουνά, και δάλα- (σα μεγάλη και κονταλιέ' αποσκλήττος στον (τόπο μας και πάλι!

Και κρύβει μέσ' στα ράσα του και (μέσα στ' άντερά του τις πένες, τα κονδύλια του και (τ' άγραφα χαρτιά του και τράπουλες πολλές, γιά να τα κόβουν μερικά και με- (ρίκιες τρελλές, και μέσα στον τσιγκουνιζόν (την ξακουμένη χώρα ξεχεται κουβαράντας αυτός, γιά να (μοιράσει δώρα!

Και νά! προβάλλει ο τρελλός στα (κάτασπρα ντιμένους και κρυσταλλιάζουν τα νερά, γ' ή (μύτες όλων προσηκόνται Φυσά πάνω στους Ρωμηούς βορ- (ρηάς άγριεμένους και τώρα που τα κάρβουνα καλά- (καλά δεν θύσσονται —σάν λίκου όπου χαίρονται εις την (άνευροζάλη οί φουρνάρειοι τ' φουά μας ανεβά- (ζουν πάλι!

"ΑϊΒασίλης ξεχεται! Ελλήνων πα- (δες ίτε στο τέρσο - τίπο άγρότητο, σάν (ήσως ουσίτη κ' άφοδ' ό,τι σ' ός δροσιστεί στις (τσέπες σας τ' χάσετε! άλλήλους ξεκοιλιάστε!

Και γιά την ντάμα την Καρό, και (ντάμα κάθε άλλη άς φάη ή μίγχα σίδερο κ' ό κού- (νοπας άτσάι! "Αϊ - Βασίλης ξεχεται! Η κάθε (κόττα, χήρα, τον κόκορα της τ' φτωχό θηρεί (ή κακομοίρα! Και γιά τον χρόνο τον καλό και (τόν ευτυχιμένο ό κάθε ένας μπουζούι τρώει τη (Βασιλόπιτα και μόν' εγώ ό φουκαράς, χωρίς να (τ' προσμένο έφαγα την... χυλόπιτα ΔΟΝ ΚΑΝΑΓΙΑΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΜΕΤΕ ΚΕΦΙ
ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

Κίνα = Κράτος... τ ο ν ο τ ι-
κόν!
Γάλλοι = Πολίτης... που
τόν ψήνουμε στο φούνο με πατά-
τες
Μήλοξ = νησί... με το όποιο
άλλεθουμε καρφέ.
Λίμα = πόλις... φιδάρος.
Νεγκρά = Θάλασσα—Λίμνη...
γιά θάλαμμο.
Αίγος = Όρος... ψαλλόμενον

"Τος και Ρόδος = Νησιά...
εύσημα.
Ρώμη = Πόλις... εύρωστη.

ΑΠΟ ΔΩ Κ' ΑΠΟ ΚΕΙ

ΦΑΙΔΡΕΣ ΑΓΓΕΛΙΕΣ
«Πωλείται σκύλλος γένους μπούλ-
ντόκ. Τρώγει απ' όλα... Προτιμά
πρό παντός τα παιδιά!»

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΑ

—Πώς τ' πήγες; Κέρδισες;
—Βέβαια! Έκατό δραχμές κι
έχω συνάχι!...

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

Τ' ΑΛΑΤΙΣΜΕΝΑ ΚΑΙ Τ' ΑΝΑΛΑΤΑ

Η πρωτοχρονιά του νεάτλουτον.
Ο έπισκέπτης. — Κύριε
Ντιντή, τ' όγκρεμές σας πηγαίνει
δυό ώρες μπροστά.
Ο νεόπλουτος οικοδε-
σπότης. — Εγώ τ'όβαλα! Τ'ό
νομίζετε... πώς θά γιορτάσω την
πρωτοχρονιά μαζί με όλους τους
πλοτενίους;...

Η ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Η ΣΥΖΥΓΙΟΣ.—Μή μαλώνεις το παιδί, Τζώρτζι! Σκέψου πώς είναι
Πρωτοχρονιά σήμερα!...
Ο ΣΥΖΥΓΙΟΣ.—Λίγο μ' ενδιαφέρει τί μέρα είναι! Έπειδή είναι Πρω-
τοχρονιά, δεν είναι λόγος να βάλω νερό μέσα στο καλό καπέλλο μου, γιά
να κολυμπήσουν τα χρυσόψαρα!...

Η σύζυγος. — Έχω
σήμερα τα γενέθλιά μου και
ούτε ένα δώρο... ούτε ένα
λουλούδι δεν μου προσέ-
φερες.

Ο σύζυγος.—Μά για-
τί νά σου θυμίσω, αγαπητή
μου, ότι προσέτεθη άνοιξη
έναν χρόνο στη γάχη σου!...

Η ανεπιθύμητη.
Η πεθερά. — Ποιά φόρεμα
μου πηγαίνει καλύτερα, γαμπρέ
μου;
Ο γαμπρός. — Έκείνο που
κάνετε... ειδικώς γιά τα ταξίδια!

Σ' ένα σαλόνι.
—Σας έκανε λοιπόν, να πηξε-
τε; —Όστε έλεγε γνωστά άσπεία;
—Δυστυχώς, όχι! Κάτι χειρό-
τερο. Έλεγε δικά του άσπεία!

Ο άρραβωνιασμένος
(στον πεθερό του). — Σας άκού-
μαι πώς δεν μπορώ να ζήσω χωρίς
την κόρη σας.
Ο πεθερός.—Έννοια σας!

Τό πιστεύω, Έμπα πώς είστε...
άδέκαρος!

Γλωσσολόγος.
Έκείνος. — Δεσποίνες!...Σας
αγαπώ τόσον θεομώς!... Τόσον υ-
περμέτρωξ!... Τόσον... τόσον...
Έκείνη. — Άλλά δεν έχω δά
και τόσο μεγάλη προίκα!

Έκείνος. — Μιμη... γρ...
δρ... πρ!...
Η Φιλενάδες!
—Αυτός εκεί, ό μασκαράς, είπε
πώς φαίνομαι τριάντα χρόνων!
—Μά αυτό είναι άναμια!

—Ακούξ' εκεί!... Τόν άναδέ-
στα!ο!
—Βέβαια! Γιατί φαίνομαι τοί-
λάχιστον... σαράντα χρόνων!

Αποκριάτικα.
Μιά πολύ ξερακιανή. —
Δέν ξέρω πώς να μασκαρευτώ γιά
τό χορό τού διευθυντού της 'Αγο-
ρανομίας.

Η φίλη της. — Άπλούστα-
τα. Νά π'ας με πολύ άνοιχτό ντε-
κολιτέ και να παριστάνης την...«Ελ-
λειμα Κρέατος»! Θά είσαι ή πιο
έπικαιρη μάσκα!

Γράφα!
Σέ κάποιο γάμο σερώνεται ένας
άπό τους προσκαλεσμένους και κά-
νει την άκόλουθη πρόποσι.
—Στην ύγεια τού γαμπρού! Εύ-
χομαι να ίδω στη ζωή του πολλές
μέρες... σάν κι' αυτήν!

Αχ! αυτά τα παιδιά!...
Η έπισκέπτρια. — Άλή-
θεια, αγαπητή μου, έχεις κάτι μαλ-
λιά έξωαία!
Η οικοδόσποινα. — Ναι,
αγαπητή μου... Δέν ξέρεις διως,
πόσο τ'ά περιποιούμαι. Τά φυλάω
όπως τά μάτια μου.
Ο μικρός της οικοδέ-
σποινας. — Βέβαια, βέβαια!
Η μαμά... κλειδώνει τά μαλλιά
της μέσα σ' ένα σιντάρι τού κοι-
μού!

Παιδιακίστα.
—Τάχα, γιατί δεν ξεχειλίζει ή
θάλασσα απ' τό νερό τόσων πο-
ταμιών που χύνονται σ' αυτή;
—Καί ρωτάς, βρε κοιτέ!... Τό
ρουτάνε τά σφουγγάρια!...

Βλακείες!
—Πά, πά!... Πώς μοιάζετε της
άδελφής σας!
—Ναι!... Βέβαια!... Άλλά έ-
χειν... μού μαζάει περισσότερο!...

ΤΑ ΕΙΣ ΒΙΒΛΙΑ

ΔΩΡΑ ΜΑΣ

«Όπως σ'ας υποσχεθήκαμε, τ'ό «Μπουκέτο» και ή «Οικογέ-
νεια» άρχίζουν από τού τεύχους αυτού την διανομήν εις τούς
άναγνώστας των σειρών περιφήμων άριστουργημάτων της
ξένης φιλολογίας.

Τό πρώτον βιβλίον, τ'όποιον θά διανεμηθή δωρεάν στούς
άναγνώστας τών περιοδικών μας, είναι τ'ό υπέροχον αισθη-
ματικόν άριστούργημα τού ΑΛΦΟΝΣ ΚΑΡ

“ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ”

Γιά ν' άποκτήσετε τ'ό άριστούργημα αυτό πρέπει ν' άποκό-
ψετε από τ'ό «Μπουκέτο» ή την «Οικογένειαν» 4 έκ τών δη-
μοσιευομένων εις την τελευταίαν σελίδα της ύλης δελτίων
και νά τ'ά φέρετε εις τ'ά Γραφεία μας, καταθέτοντες συγχρό-
νως και 8 δραχμάς.

“Ετσι, μ' ένα ελάχιστον ποσόν, με τ'ό έν πέμπτον της τιμής
τού βιβλίου, θ' άποκτήσετε ένα τόμον κομψόν, έκ 300 περίπου
σελίδων, θ' άποκτήσετε τ'ό «ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΤΟΥ ΕΡΩΓΟΣ»,
όπως δικαίως άνωμάσθη τ'ό έργον τού Άλφόνς Κάρ, τ'ό ό-
ποιον σ'ας χαρίζομεν.

Οι έν ταίς έπαρχίαις άναγνώσται μας θά προσκομίζουν
τά 4 δελτία και τ'ας 8 δραχμάς εις τ'ά υποπρακτορεία τών
έφημερίδων και θά λαμβάνουν τ'ό βιβλίον των.

Μετά τ'ό πρώτον αυτό άριστούργημα, θά χαρίσουμε στούς
άναγνώστας μας, κατ'ά τόν ίδιον τρόπον, και έτερα υπέροχα
αισθηματικά ρωμάντζα.

“ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΝ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ”

Τού ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, υιού

“ΤΗΝ ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ”

Τού ΑΒΒΑ ΠΡΕΒΩ

κλπ. κλπ. κλπ.

Η εύκαιρία δηλαδή είναι ΜΟΝΑΔΙΚΗ.

Άποκτάτε ΔΩΡΕΑΝ τ'ά άριστουργήματα της παγκοσμίου
φιλολογίας, αγοράζοντες απλώς τ'ό «Μπουκέτο» και την «Οι-
κογένειαν».

“ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ”

ΔΕΛΤΙΟΝ Α' ΒΙΒΛΙΟΥ
ΑΛΦΟΝΣ ΚΑΡ

“ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ”

Άποκόπτετε και κρατείτε τ'ό παρόν ΔΕΛΤΙΟΝ.

Τά δελτία από τού προσεχούς φύλλου θά δημοσιεύονται στην
3ην σελίδα τού έξωφύλλου.

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ ΣΑΣ ΝΑ ΝΑΠΟΚΤΗΣΕΤΕ ΜΑΚΡΥΑ
ΚΑΙ ΠΥΚΝΑ ΜΑΤΟΚΛΑΔΑ ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΕΙΤΑΙ

Η «ORELIA» ΣΑΣ ΠΡΟΣΦΕΡΕΙ έκείνο
τ'όποιον πάντοτε επιθυμούσατε, μεγάλα και
έκφραστικά ματόκλαδα. Όλίγαι σταγόνες κά-
θε πρωί και θά έχετε συντόμως μεγάλα και
γοητευτικώς καμπύλα ματόκλαδα. Έάν θάφητε
τά ματόκλαδά σας, μεταχειρίζεσθε την ύγρην
θαφήν «ORELIA», ή όποια στεγνώνει άμέσως
και άντέχει εις τά λουτρά, τόν ύπνον, ακόμη
και εις άκατάσχετα δάκρυα. Τά προϊόντα «O-
RELIA» πωλούνται εις όλα τ'ά καλά μυροπω-
λεία. Γεν. άντ. Ίωάν. Συμεώνογλου, Έμ.
Μπενάκη 8.

ORELIA

Sève ciliaire et sourcilière — Fard liquide

είνε υποχρεωμένη καθημερινώς να έκθέτη
τ'ό στολίδι της όμορφιάς της, την έπιδερ-
μίδα τού προσώπου και τών χειρών της, σε
χίλιους κινδύνους.
Η έπιδερμίδς της, διά νά διατηρήση και συμπλήρωση την
ώραιότητά της, έχει ανάγκην ενός καλού πολύ γνωστού προ-
ϊόντος, της Κρέμας Mealy's, Parfumerie-Violet, Paris Bld des
Italiens, πωλουμένης παντού Δρχ. 23.
Γεν. Άντ. Α. Π. Ρεμπουτζάκος, Πραξιτέλους 42, Άθήναι.
«ΑΛΜΑ»

ΟΙΚΟΣ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ

ΚΑΣ ΧΡΥΣΑΣ ΜΑΡΚΟΠΟΥΛΟΥ

(ΤΕΩΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ)

ΠΛΑΤ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 11Α

ΑΘΗΝΑΙ

Θά εύρητε όλα τ'ά Παρισινά Μοντέλλα και Τουάλ
Έργασία με γούστο, Εύσυνειδησία και
με τιμάς λογικάς.

Μιά έπίσκεψις θά σ'ας πείση.

ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΡΓΑ !

Καμία κυρία δεν δικαιολογείται στη σημερινή εποχή να μην έχει σπιλνίνη επιδερμίδα. Εάν έχετε καλή επιδερμίδα, διά να την διατηρήσετε, ή εάν η επιδερμίδα σας είναι στεγνή, αιτία της πρόωγου ρυτίδωσης, επιβάλλεται όπως προτού καταλιθίτε καθαρίσετε το δέρμα σας, αντί σάπωνος, με την SKIN FOOD, από τις σκόνες και τα μακιγιάζ, ίνα δύνανται οι πόροι ν' αναπνεύουν ελεύθερα, βασική προϋπόθεση μιας ωραίας επιδερμίδος.

Εάν έχετε λιπαρά επιδερμίδα, πόρους μεγάλους, εξανθήματα ή εξοθήματα, θα μεταχειρισθίτε το SKIN TONIC, το οποίο εξαλείφει τα στίγματα, δροσίζει και τονώνει το δέρμα και του δίνει μια βελούδινη όψη.

Διά να προφυλάξετε την επιδερμίδα σας και να μη φανέσθε πουδραρισμένη, μεταχειρισθίτε την VANISHING CREAM, ως βάση της πούδρας σας.

Τα προϊόντα μας χρησιμοποιεί το πολύ η ανώτερα κοινωνία και όλος ο εκλεκτός καλλιτεχνικός κόσμος, μεταξύ δε αυτών οι άστερες του κινηματογράφου DITTA PARLO, ESTHER KES και η εσχάτως επισημασθείσα την πόλιν μας BRIGITTE HELM, εϋρον δε αυτά εξαιρετά.

Βιβλιάρια οδηγιών και δείγματα δίδονται ΔΩΡΕΑΝ τῷ αἰτοῦντι.

ΤΙΜΑΙ : SKIN FOOD Δραχ. 50.—
SKIN TONIC » 50.—
VANISHING CREAM » 50.—

Τὴν αἰσθητὴν διαφορὰν θὰ ἴδῃτε ἐντὸς 5 ἡμερῶν.
Γενικὸς Ἀντιπρόσωπος Α. ΣΑΡΟΓΛΟΥ, Ἀκαδημίας 5. Τηλ. 20-918

PRODUITS
de BEAUTE
NEW-YORK ATHENS ACADEMIE 5
ΚΑΠΠΥΝΤΙΚΑ
GEORGE

ΚΟΛΩΝΙΑ ΜΙΧ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΓΛΟΥ

Ἀσυναγώνιστος καὶ πασίγνωστος.
Μὲ πλούσιον ἄρωμα. Διεδόθη κατα-
πληκτικῶς. Κατέκτησεν ὅλας τὰς
τάξεις, λόγω τῆς ποιότητός της.
ΠΩΛΕΙΤΑΙ : Πλατεία Παλαιοῦ
Δημοπρατηρίου, ἀριθ. 103 καὶ 104

Αὐτὸ εἶνε τὸ ΣΑΠΟΥΝΙ τῆς συγχρονισμένης οἰκοκυ-
ρᾶς, γιατί πλένονται τὰ ρούχα (ἀσπρόρουχα μάλλινα, με-
ταξωτά) γρήγορα, καθαρά, καὶ οἰκονομικά
Τηλεφωνήσατε 23605 ἢ γράψατε καὶ δᾶ σᾶς σταλῇ
ἡ διαφημιστρία νὰ σᾶς κάμῃ δοκιμὴν δωρεάν

Πωλεῖται παντοῦ

Γεν. Ἀντ. ΤΖΟΥΡΟΣ ΚΑΡΡΑΣ Πλ. Ἀγ. Θεοδώρων 9

ΔΙΑ ΚΑΘΕ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ

Ὅπως πάντοτε σὲ κάθε ἐποχὴ τὸ Κατά-
στημα ΑΚΡΟΠΟΛ, ΕΡΜΟΥ 18 Α, παρου-
σιάζει τὰ καλύτερα ὑφάσματα καὶ πωλεῖ δι-
ἓνα μῆνα μὲ τὰς πλέον χαμηλὰς τιμὰς χάριν
ρεκλάμας, ἦτοι :

ΜΑΛΛΙΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ

Μάλλινα Γκραντέ ὁ πῆχυς Δρ. 40
Μάλλινα Νατέ ὁ πῆχυς » 50
Μάλλινα Σάτικα ὁ πῆχυς » 55
Ὡς καὶ κατὰλληλα διά ντεμί παλτά.
Μάλλινα Ζιλτ ὁ πῆχυς » 60
Μάλλινα Μπρίτα ὁ πῆχυς Δρ. 70 κλπ.

ΜΑΛΛΙΝΑ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΩΝ

Παλτά σπόρ διπλόφωδα ὁ πῆχυς Δρ. 70
Παλτά Ἀγγορά ὁ πῆχυς » 100
Παλτά Σωστέικα ὁ πῆχυς » 130
Παλτά σπόρ ἑστρα ὁ πῆχυς » 150
Παλτά μάλλινα Ντρέ ὁ πῆχυς » 160
Παλτά καυαλέτας Ἑλληνικά
καὶ Εὐρωπαϊκά » 160

ΜΕΤΑΞΩΤΑ ΜΕ ΤΙΜΑΣ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ
Ἀγοράζοντες τὸ ἀνδρικό κοσμητὶ ἐπιτυ-
χάνετε τιμὰς χονδρικής πωλήσεως.

ΤΜΗΜΑ ΚΑΛΤΣΩΝ

Κάλτσα μεταξωτὴ ἀπὸ καθαρὰν μεταξὺν
δραχ. 65.

Πρὸς τὸ συμφέρον σας ἐπισκεφθίτε τὸ Κα-
τάστημα ΑΚΡΟΠΟΛ.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ Κεντρικὸν Κατάστημα Σιδηρί-
κων. Σχετικὰ πληροφορίαι δίδονται εἰς τὰ
Γραφεῖα μας, Λέκα 7, Ἀθήναι.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΧΡΩΜΑΤΩΝ Α. Α. ΤΣΙΦΛΑΚΟΥ

ΕΙΔΙΚΟΤΗΣ

ΜΕΛΑΝΑΙ ΚΑΙ ΧΡΩΜΑΤΑ ΔΙΑ ΤΑΣ ΓΡΑΦΙΚΑΣ ΤΕΧΝΑΣ ΤΥΠΟΓΡΑ-
ΦΙΑΝ — ΛΙΘΟΓΡΑΦΙΑΝ ΚΑΙ OFFSET

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΣΥΣΤΗΜΑΤΙΚΟΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΤΟΥ ΚΛΑΔΟΥ ΤΟΥ
ΕΙΣ ΤΑ ΒΑΛΚΑΝΙΑ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΕΝ ΑΜΑΡΟΥΣΙΩ
ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΣΟΦΙΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ & ΠΡΑΤΗΡΙΑ : ΠΕΤΡΑΚΗ 18

ΤΗΛΕΦ. 21-318

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ : ΦΡΑΓΚΩΝ 37

Ἡ μεγάλη πείρα μας ἐν τῷ κλάδῳ καὶ αἱ σύγχρονοι ἐγκαταστάσεις μας
ἐγγυῶνται διὰ τὴν ποιότητα τῶν ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ ΜΑΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ Ι. ΓΟΥΛΑΚΟΥ

ΤΜΗΜΑ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
ΚΑΙ ΚΑΠΕΛΛΩΝ
Υπὸ τὴν Διεύθυνσιν
Α. ΚΑΡΕΜ.

ΠΑΡΕΛΗΦΘΗΣΑΝ ΕΚΛΕΚΤΑ ΧΕΙΜΕΡΙΝΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ
ΤΩΝ ΚΑΛΥΤΕΡΩΝ
ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 45

ΑΡ. ΤΗΛ. 25515

ΤΜΗΜΑ
ΑΝΔΡΙΚΩΝ & ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ
ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΣ
Υπὸ τὴν Διεύθυνσιν
Σ. ΚΑΛΥΒΙΤΟΥ.

ΔΩΡΑ

ΚΥΡΙΑΙ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ !!

Τά Φορέματα τὰ Πολτά ἢ τὰ Ταγιέρ σας μό-
νον στὸν

ΟΙΚΟΝ ΜΠΟΝ ΜΑΡΣΕ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ - ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 58

θὰ εὗρητε λόγῳ τῶν ἐορτῶν μεγάλας ἐκπτώσεις

ΠΑΛΤΑ ἀπὸ Δρ. 450

ΦΟΡΕΜΑΤΑ ἀπὸ Δρ. 350

ΤΑΓΙΕΡ ἀπὸ Δρ. 650

ΚΟΡΣΕΔΕΣ ἀπὸ Δρ. 250

ΔΩΡΑ ΔΙΑ ΤΑΣ ΕΟΡΤΑΣ

Αὐτὰς τὰς ἡμέρας ἡ μεγαλειότερη σκέψις καὶ φροντίς τῶν γο-
νέων εἶνε τὸ ζήτημα τῆς ἐκλογῆς τοῦ δώρου διὰ τὰ παιδιά των.
Τὸ καλύτερον, τὸ πλέον εὐχάριστον καὶ ὠφελιμώτερον διὰ τὴν
ζωὴν τῶν παιδιῶν σας δῶρον εἶνε μιά ἐγγραφή διὰ τὴν ἐκμάθη-
σιν μιᾶς ξένης γλώσσης εἰς τὴν

ΣΧΟΛΗΝ ΜΠΕΡΛΙΤΖ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΚΟΛΟΤΡΩΝΗ

Προσῆτε ἀπὸ τοῦδε εἰς τὴν ἐγγραφήν των, ἵνα δυνηθῆτε νὰ
τοὺς τὴν προσφέρητε τὴν ἡμέραν τοῦ ΝΕΟΥ ΕΤΟΥΣ.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ

ΔΕΡΜΑΤΙΝΩΝ ΕΙΔΩΝ ΚΑΙ ΕΙΔΩΝ ΤΑΞΕΙΔΙΟΥ

Γ. ΧΑΤΖΗΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

ΟΔΟΣ ΚΑΡΑΓΙΩΡΓΗ ΤΗΣ ΣΕΡΒΙΑΣ 18 ΑΘΗΝΑΙ

ΤΣΑΝΤΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΙ - ΠΟΡΤ - ΦΕΤΓ-ΖΩΝΑΙ ΒΑΛΙΤΣΑΙ

Εἰς πλουσιωτάτην συλλογὴν

ΔΡΑΓΩΝΑΣ

ΚΑΣΜΗΡΙΑ ΑΓΓΛΙΚΑ

ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ

ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ

Θ. ΜΟΥΡΙΑΔΗΣ & ΥΙΟΣ
ΣΤΑΔΙΟΥ 4

ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΟΜΕΝ ΠΑΝΤΟΤΕ :

τὴν τελευταίαν μόδα,
τὶς ἀνώτερες ποιότη-
τες δερμάτων, τὴν ἐ-
πιμελεστέραν ἐργα-
σίαν, τὰς καλλιτέρας
τιμὰς.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ

ΑΝΔΡΙΚΑ

ΠΑΙΔΙΚΑ

ΔΡΑΓΩΝΑΣ

ΥΠΟΚΑΜΙΣΑ ΓΡΑΒΑΤΕΣ

Κάθε Κοσμική καὶ Κοκέτα Κυρία

προτιμᾷ τὰ Μαλλιά τοῦ

ΜΠΟΝ ΠΑΣΤΕΡ καὶ τοῦ ΣΑΙΝΤ-ΕΠΕΝ

ΔΙΟΤΙ ΕΙΝΑΙ : ΤΑ ΛΕΠΤΟΤΕΡΑ, ΤΑ ΕΛΑΦΡΟΤΕΡΑ, ΤΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΤΕΡΑ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ Εἰς ΠΛΟΥΣΙΩΤΑΤΗΝ ΣΥΛΛΟΓΗΝ

ΣΤΕΡΕΩΝ ΧΡΩΜΑΤΩΝ

ΔΕΝ ΠΡΟΣΒΑΛΛΟΝΤΑΙ ΑΠΟ ΤΩΝ ΣΚΩΡΩΝ

ΚΑΙ ΖΥΓΙΖΟΥΝ ΑΚΡΙΒΩΣ 50 ΓΡΑΜΜΑΡΙΑ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ
Εἰς τὰς ΕΞΗΣ
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

Δ. ΒΑΡΚΟΥΤΑΣ, Ἑρμοῦ 13, Ἀθήναι.
ΜΑΓΓΙΩΡΟΣ καὶ ΡΟΥΣΣΟΠΟΥΛΟΣ, Ἑρμοῦ 17, Ἀθήναι.
Γ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ, Ἑρμοῦ 17, Ἀθήναι.
ΕΥΘ. ΕΥΘΥΜΙΑΔΗΣ, Εὐαγγελιστρίας 30β, Ἀθήναι.
ΑΔΕΛΦΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ, Αἰόλου καὶ Σταδίου, Ἀθήναι.
Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΣ, Καλαμῶτου 15Α, Ἀθήναι.

Γεν. ἀντιπρ. Κ. ΚΟΣΜΙΔΗΣ καὶ Κ. ΘΩΜΑΪΔΗΣ, Κλειτίου 4β, Ἀθήναι

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ - ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ

ΑΧΑΡΝΩΝ 182 ΤΗΛ. 80786

ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΑ Εἰς τὴν ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΑ
ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ
ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΑ ΜΕ 50 ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΧΡΥΣΑ ΒΡΑΒΕΙΑ
ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ

ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ

ΑΘΗΝΑΙ-ΚΟΡΝΑΡΟΥ 4 - ΤΗΛ. 21.417.

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Π Α Σ Α

ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ
ΕΡΓΑΣΙΑ

ΤΟΥΣ ΚΟΥΡΑΜΠΙΕΔΕΣ ΣΑΣ

ΤΑ
ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΤΣΟΥΡΕΚΙΑ ΣΑΣ
ΘΑ ΤΑ ΒΡΗΤΕ ΣΤΟ

ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΝ

"ΠΑΛΛΑΣ"

ΕΚΕΙ ΟΠΟΥ ΠΡΟΜΗΘΕΥΕΣΘΕ ΚΑΙ 10

ΡΑΧΑΤ-ΛΟΥΚΟΥΜΙ

ΟΔΟΣ ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΟΥ Κάτωθι Κινηματογράφου "Πάλλας"

Η ΔΙΑΚΟΣΜΗΤΙΚΗ Α. Ε.

ΣΤΑΔΙΟΥ 5 ΤΗΛ. 21.894

Διαθέτει τὴν πλουσιωτέ-
ραν συλλογὴν χάρτου ταπε-
τσαρίας εἰς τιμὰς ἐργοστα-
σίου.

Ἀπὸ 22 δραχμὰς καὶ ἄνω
τὸ τετραγωνικὸν μέτρον με-
τὰ τοποδετήσεως

ΓΙΑ ΝΑ ΕΙΣΘΕ ΚΟΜΨΟΝΤΥΜΕΝΟΙ

Χωρὶς νὰ μείνετε

ΑΠΕΝΤΑΡΟΙ

Ρ Α Φ Θ Η Τ Ε

Μ Ε Δ Ο Σ Ε Ι Σ

Ἀπὸ τὰ καλλίτερα
Ἀγγλικά καὶ Ἑλληνι-
κά ὑφάσματα, με-
λειαν ἐφαρμογὴν

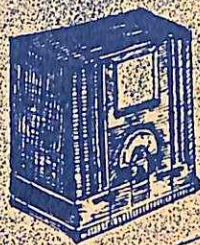
Εἰς τὴν

ΕΤΑΙΡΕΙΑΝ

ΣΤΑΡΡ Α. Ε.

Ἀθήναι: Στοὰ Ἀρσάκειον: 12
Πειραιεύς: Φίλωνος 45 - 48.
Θεσσαλονίκη: Βενιζέλου 22
Πάσσα: Μαυζῶνος 109
Βόλος: Ἑρμοῦ 111.

Προτιμήσατε το

Ραδιόφωνον Τελεφούνιεν

τύπου 125 διότι: Πωλείται μόνον αντί
δρχ. 6.500

έχει Υπερβραχεία βραχεία μεσοία και
μεγάλα κύματα

έχει Δυναμισμόν μεγάλων

έχει Φωτεινόν δίνωμα αντανακλάοντα τα όνο-
ματα των σταθμών τα μήκη κυμάτων και
τα κύματα. Είναι αδύνατον εις αυτήν την
ληψήν να βρῇτε ελάττωμα.

Επισκεφθήτε την Έκθεσίν μας

Ζητήσατε καταλόγους

Αθηναι

ΔΙΑΚΟΣΜΗΤΙΚΗ Α.Ε

Λεωδίου 5

Θεσσαλονίκη

δύο Α.Ρ.Α

Τομίου 26